ထိုတစ်ညဝယ်(၁)
ပြီးပါပြီဆိုတော့ မျက်စိနောက် သက်သာပြီဆိုပြီးများ ပျော်နေကြလားတော့ မသိဘူး၊ ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ ကျူးပစ်တွေ ဝဋ်ကြွေးမကုန်သေးဘူးလို့မှတ်။ ဒီမှာ နောက်တစ်ခု လာပြီ။

ထိုတစ်ညဝယ်(၁)

'အိမ်ကဟာတွေ ဘယ်မှာသွားသေနေကြလဲ၊ အေး ကောင်းတယ် အကုန်သေကုန်ကြရင်လည်း ငါလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရပြီ'
ကိုအောင်ဘညိုအသံကြီးကိုခြံဝမှကြားလိုက်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက်ကလေးတွေက သူတို့အမေမအေးမေ အပိုင်စားရရာနေရာဖြစ်သောမီးဖိုချောင်ထဲအလျိုလျိုရောက်လာကြသည်။သူတို့အဖေမူးလာပေပြီ၊ကိုအောင်ဘညိုမူးသည်ကလည်းနေ့တိုင်းဖြစ်လေရာဒါကသူတို့နေစဉ်အလုပ်လိုဖြစ်နေပေပြီ။ရပ်ကွက်ထဲမှာတခြားကလေးတွေနှင့်သွားကစားသည်ကိုလည်းကိုအောင်ဘညိုကမကြိုက်ပါ။
'ဟေ့ အေးမေ ဘာချက်ထားလဲ'
ဝါးကြမ်းခင်းကိုကျိုးကျလုမတတ်အောင် ဆောင့်နင်းပြီးကိုအောင်ဘညိုမီးဖိုပေါက်ဝရောက်လာသည်၊ကလေးတွေကသူတို့နှင့်မဆိုင်သလိုကုပ်နေကြသည်။
'ထမင်းရေပဲရှိတယ်'
'ဘာ မင်းကွာ ငါလုပ်လိုက်ရရင်တော့'
ပခုံးထိအောင်ရှည်လျားသည့် နီကြောင်ကြောင်ဆံပင်ကြမ်းကြမ်းများတရမ်းရမ်းခါသွားအောင်ကိုအောင်ဘညိုစိတ်ဆိုးသွားသော်လည်းလင်ဆိုးမယားဘဝမှာအနေကြာခဲ့ပြီဖြစ်သောမအေးမေကတော့ မတုန်လှုပ်ပါ၊ဖြေရှင်းချက်ပေးဖို့စကားလုံးတွေကလည်းနေ့တဒူဝပြော ခဲ့ပြီးသားမို့ကုန်နေပြီဖြစ်သည်။
ဝင်ငွေကိုလောက်ငအောင် ရှာမပေးနိုင်သောအိမ်ထောင်ဦးစီးပီပီ တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီးကိုအောင်ဘညိုလှည့်ထွက်သွားသည်။ ပါးစပ်ကတော့အငြိမ်မနေပါ၊
'စိတ်ရှိတိုင်းသာလုပ်လိုက်ရလို့တော့ကွာ'
မအေးမေကတော့တုံဏှိဘာဝေနှင့်ရင်ခွင်ထဲကအငယ်ဆုံးကလေးကိုနို့လှန်တိုက်နေသည်။အလာကထက်ခြေသံပိုပြင်းစွာပြန်လှည့်အလာအိမ်အလယ်ခန်းအရောက်မှာတော့ကိုအောင်ဘညိုမျက်နှာဝင်းလက်သွားသည်၊မနေ့ညကလက်ကျန်ပုလင်းကတစ်ဝက်လောက်ရှိသေး၏၊ဝမ်းသာအားရထိုင်ချလိုက်ပြီးမီးဖိုဖက်သို့အမြီးလှမ်းတောင်းမည်ပြင်လိုက်ပြီးမှ
'ဘာမှရှိမှာလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတိုင်းပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်'
အိမ်ရှေ့ရေအိုးစင်ကသောက်ရေတစ်ခွက်သွားခပ်လာပြီး ပုလင်းကိုမော့လိုက် ရေကိုသောက်လိုက်နှင့်ခနအတွင်းမှာပင်ပုလင်းပြောင်

သွားသည်။အပြင်မှာသောက်လာပြီးသည့်အပြင်နောက်တစ်ပိုင်းပါ ထပ်တင်လိုက်သောကြောင့်အမူးကတရှိန်ထိုးတက်လာသည်။အိမ်ကပြင်ကိုမှာခနထွက်ထိုင်ဖို့စိတ်ကူးကိုပင်အကောင်အထည်မ ဖော်နိုင်တော့ပဲထိုနေရာမှာပင်ခွေခွေကလေးလဲကျအိပ်ပျော်သွားသည်။

မအေးမေ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာချိန်မှာတော့ကိုအောင်ဘညိုကတခူးခူး ဟောက်သံထွက်နေပေပြီ။ထို့ကြောင့်အသံမမြည်အောင်ခြေဖော့နင်းပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။စေတနာထား လွန်း ၍ မဟုတ်နိုးလာပြီး ပြဿနာထပ်ရှာမှာစိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ကိုအောင်ဘညိုပိုက်ဆံ ပါမလာတာသေချာနေပြီဖြစ်သောကြောင့်ကလေးများအတွက်ညစာ ဖန်တီးပေးဖို့တာဝန်ကလည်းရှိသေးသည်မဟုတ်ပါလား၊

အိပ်ပျော်နေသောကလေးလေးကိုအိပ်ရာထဲမှာအသာသိပ်ထားလိုက် ပြီးကလေးကိုကြည့်ထားရန်အကြီးသုံးယောက်ကိုလက်ဟန်ပြပြီးရပ် ကွက်ထဲထွက်ခဲ့သည်။

××××××××××××××××××××××××××

'ဟဲ့နင့်အဖေနိုးသေးလား'

ဟိုကဒီကချေးငှားလာသောပိုက်ဆံကလေးနှင့်ဆန်ဝယ်ပြီးမအေး မေပြန်ရောက်လာတော့ကိုအောင်ဘညိုကအိမ်ရှေ့ခန်းဘုရားစင်ရှေ့မှာ စန့်စန့်ကြီးရောက်နေပေပြီ၊ထို့ကြောင့် မီးဖိုခန်းထဲလိုက်လာသော အလတ်မကိုမေးကြည့်မိသည်။

'ခဏလေးပါ အမေ့ကိုဆဲဆိုပြီးနေရာပြောင်းအိပ်နေတာပဲ'

ရှေ့မှာဆဲဆဲကွယ်ရာမှာဆဲဆဲမအေးမေ မတုန်လှုပ်တော့ပါ၊ အိမ်ထောင်သက် ၁၂ နှစ်အတွင်းမှာအရေကအတော်ထူခဲ့ပေပြီ၊လောလော ဆယ်အရေးကြီးတာကကလေးတွေထမင်းစားကြရဖို့သာဖြစ်သည်၊

'သမီးရေ ထညက်လေးကျန်သေးတယ်မဟုတ်လား၊ထမင်းကျက်ရင် ဆားလေးဖြူးပြီးထညက်လေးနဲ့စားလိုက်နော်'

'ဟုတ်'

မျက်နှာမသာယာရှာသောသမီးကိုကြည့်ပြီးမအေးမေ စိတ်မကောင်း ပါ၊သို့သော်လည်းသူမဘာတတ်နိုင်မည်နည်း၊

'အမေဆန်ဆေးမယ် သမီးမီးမွှေးလိုက်'

မအေးမေဆန်ဆေးပြီးထမင်းအိုးတည်နေစဉ်ကလေးမလေးက အမေ နားမှာလာထိုင်သည်၊

'အမေ နေ့လယ်ကသမီးကိုဟိုဘက်ခြံကဒေါ်ကပြောတယ်အမေ တို့အဖေ တို့က အရင်တုန်းကသူဌေးတွေဆို'

'ပေါက်ပေါက်ရှာရှာသမီးရယ်၊ သမီးကိုမထူးကနောက်တာနေမှာပါ အမေကသဌေးဆိုရင် ငါ့သမီးလေးကိုထညက်နဲ့ဘယ်ထမင်းကျွေး ပါ့မလဲ'

ရယ်စရာလိုလုပ်ပစ်လိုက်မိသော်လည်းတကယ်တန်းတော့မအေးမေ ရင်ထဲမှာနာကျင်ရပါသည်။ဒေါ်ပြောတာအမှန်ဆိုပေမယ့်ကလေး တွေကိုရှင်းပြလိုစိတ်မရှိပါ၊ပြဿနာအားလုံး၏တရားခံမှာကိုအောင် ဘညိုပါဟုအလွယ်တကူလက်ညှိုးထိုးပြနိုင်သော်လည်း ကလေးတွေ

အနေဖြင့်သူတို့အဖေကိုနောကိထပ်ပိုပြီးစိတ်မနာစေချင်ပါ ၊ကိုအောင်ဘညိုအပေါ် ငဲ့ညှာလိုစိတ်ကုန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း နုနယ်သောကလေးတွေစိတ်မှာဘာကိုမှထပ်ပြီးမခံစားစေလိုသောကြောင့်ဖြစ်သ ည်၊ရှင်ဘုရင်ဘဝကဆောင်းခဲ့ရသောရွှေထီးသည်ခုချိန်မှာအရိပ်မပေးနိုင်တော့သည့်နောက်ပြန်တမ်းတနေ၍အပိုသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

×××××××××××××××××××××××××

'သောက်ကောင်မနင့်ကိုမချရလို့ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ဖါသယ်မဆီသွားရတာကမှကောင်းသေးတယ်'

ကလေးတွေထမင်းကျွေးပြီးနောက်ကျန်နေသောထမင်းခဲလေးကိုတစ် ဝက်ခြမ်းပြီးစားရန်ဟန်ပြင်နေသောမအေးမေဆတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်၊ကိုအောင်ဘညိုယောင်နေခြင်းပါပေ။ကလေးတွေလည်းမအိပ်ကြသေး၊အိပ်မက်မက်၍ယောင်တာဖြစ်နိုင်သော်လည်းဒီလိုစကားမျိုးကိုကလေးတွေမကြားစေလိုပါ။ဒေါသထွက်ထွက်နှင့်ကျန်ထမင်းခဲတစ်ခြမ်းကိုပါ ပန်း ကန် ထဲ ကောက်ထည့် လိုက် စဉ် ကို အောင်ဘ ညို အသံ ကပေါ် လာပြန်သည်။

'ဘညိုကွဆယ်လေးနှစ်သားနဲ့မိန်းမတွေချလာတဲ့ကောင်'

ဒါက ကိုအောင်ဘညိုလက်သုံးစကား၊မူးရူး ပြန် လာချိန်များတွင် မအေးမေကသူ့ဆန္ဒကိုမလိုက်လျောလေတိုင်းပြောတတ်သည့်စကား၊စိတ် အခန့်မသင့်လျှင်မအေးမေ ဘယ်လောက်ညင်းညင်းအတင်းကြံလေ့ရှိသည်။ ခလေးတွေနိုးလာမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကကြားမှာစိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်နောက်ဆုံးမအေးမေလိုက်လျောလိုက်ရတာတွေလည်းရှိသည်။ဒါတောင်ကိုယ်တော်ချောကကောင်းကောင်းလုပ်သည်မဟုတ်၊သူ့ကိစ္စပြီးပြီဆိုသည်နှင့်မအေးမေ ကအလွန်ရွံနေပြီဖြစ်ကြောင်းမိန်းမပျက်တွေကပင်သူ့မထက်ပိုလတ်သေးကြောင်းချီးဖွဲ့ပြောတတ်သေးသည်။သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံးတွင်မအေးမေက

'ဟုတ်တယ်တော်ရေ ကျုပ်သာလတ်သေးလို့ကတော့ရှင့်လုပ်စာ တပြားမှမယူတော့ဘူးကျွန်မကလေးတွေကိုဖာခံကျွေးလိုက်မယ်' ဆိုတာမျိုးပြန်အော်တတ်သည်။အမှန်တကယ်လည်းမအေးမေတခါတလေဒီလိုစိတ်ပေါက်တတ်သည်။သို့သော်လည်းအသက်၃၅ နှစ်လို့မထင်ရ ၅၀ ကျော်ထင်ရလောက်အောင်ကျဆင်းနေသော ရုပ်ရည်၊အရိုးပေါ်အရေတင်ကိုယ်လုံးတို့ကသူမကိုအခွင့်မသာစေခဲ့ပါ။

'ဟင်း'

သက်ပြင်းချလိုက်ရင်းဆားဖြူးထားသောထမင်းလုပ်ကိုပါးစပ်ထဲထိုးထည့်လိုက်သည်၊ခြောက်ကပ်နေသောလည်ချောင်းထဲကိုထမင်းလုပ်ကရုတ်တရက်မဆင်း လမ်းတစ်ဝက်မှာနင်နေသည်။

×××××××××××××××××××××××××

မြေလတ်ပိုင်းမြို့ငယ်လေးတစ်ခုမှာ စက်သဌေးဦးလှအောင်ဆိုသည်မှာမသိသူမရှိသောနာမည်တစ်ခုဖြစ်သည်။မြို့ပေါ် က သာသနိကအဆောက်အဦးတိုင်းမှာ ဦးလှအောင် ဒေါ် တင်တင်ညို သား အောင်ဘညို ကောင်းမှု ဆိုသော ကဗျည်းစာတမ်းကိုတွေ့ရပေမည်။မြို့ထဲက ခတ် နောက်နောက် ကာလသားတွေကတော့ ထိုစာတမ်းတို့၏

အရေအတွက်သည် ဦးလှအောင် ၏မယားငယ် အရေ အတွက်
နှင့်တူညီကြောင်းဆိုကြသည်။ဒီလိုပြောရလောက်အောင်လည်းဦး
လှအောင် က စွမ်းသည်။အောင်ဘညို နောင်ကြီးတော့ ကိုအောင်ဘ
ညိုကလည်းအဖေ့ခြေရာကောင်းကောင်းနင်းနိုင်သူဖြစ်သည်။
သို့သော်လည်း အောင်ဘညို လေး၏လက်ဦးဆရာမှာ ဖခင်ဖြစ်
သူဦးလှအောင်မဟုတ်၊ ဖခင်၏လက်စွဲတော် ကိုဘိုကြီးဖြစ်သည်။
ကိုဘိုကြီးက သဒ္ဒေး ပီအေ ပီသစွာပင် သူဌေးသား ကိုကောင်းကောင်း
ပေါင်းတတ်သူဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လျင်
မြှောက်ပေး ဖို့တာဝန်အလွန်ကျေသူဖြစ်သည်။ အောင်ဘညို လူပျို
တောင်ကောင်းကောင်း မဖြစ်သေးချိန်မှာ ဂွင်းတိုက်တတ်ရန်သင်
ပေးသောလက်ဦးဆရာလည်းဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး လိင်သင်ခန်းစာ
ကို အောင်ဘညို အောင်မြင်စွာ စမ်းသပ်ပြီးကြောင်း ဆရာဖြစ်သူ
ကိုသတင်းပို့လိုက်သည် နှင့်တပြိုင်နက် လက်တွေ့ခန်းဝင်ဖို့
အတင်းတိုက်တွန်းတော့သည်။
'မင်း အရည်တွေ ထွက်တာသေချာတယ်နော်'
'သေချာပါတယ် ကိုဘိုကြီးရဲ့ ဒီမှာ မနည်းကိုပြောင်အောင်ဆေး
လိုက်ရတယ်'
'အေး ဒါဆို မင်း မိန်းမ ယူလို့ရပြီ'
အောင်ဘညို ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာပြောဖွယ်ရာမရှိ။
'မိန်း မတော့ မလိုချင်သေးဘူးဗျာ'
'ငါကလည်း သဘောပြောတာပါ။ မင်း ဖါချမလား'
'ဟာ၊ သူများတွေ သိသွားရင် ရှက်စရာကြီးဗျာ၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျား
ဟို တစ်ခါက ပြောတော့ ရောဂါဖြစ်တတ်တယ်ဆို'
'ဒါက အပုတ်အပွတွေဆီသွားမှပါကွာ၊ငါ သန့်တာလေးတွေသိပါတယ်'
သန့်တာတွေရှိတယ် ဆိုတော့အောင်ဘညိုနည်းနည်းစိတ်ပါလာသည်။
'မပြော မရှိနဲ့ ငါ့ကောင်ရေ ၊တခါတလေ မင်းအဖေအတွက်ငါ ခေါ်
ခေါ် ပေးရတဲ့ဟာလေးတွေဆို မင်းရေရေလည်လည် ခိုက်သွားမယ်'
'ဟင် အဖေကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ သူ့ မှာဒီလောက် မိန်းမတွေ
ပေါတာကို'
'ဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူးလေကွာ၊ မင်းဖာသာမင်းပဲ သွားမေးတော့
ဟား ဟား'
××××××××××××××××××××××××××
နောက်ပိုင်းမှာတော့အောင်ဘညို ဒီအကြောင်းကိုပဲစဉ်းစားနေမိသည်။
နဂိုက ခေါင်းထဲမှာမရှိသော ကျောင်းစာဆိုတာ သတိပင်မရတော့။ဒီ
ကြားထဲ ဖွားဘက်တော်ကလည်း မိန်းမမြင်တိုင်းထောင်ထောင်ထ နေ
သဖြင့် စိတ်ကို အတော်ထိန်းသိမ်းနေရသည်။ ကိုဘိုကြီးကလည်း
ဦးလှအောင် ကိစ္စတွေနှင့်လုံးပန်းနေရသောကြောင့် ပါးစပ်ကပဲတွန်း
ပေးနိုင်သည်။သို့သော် တစ်နေ့မှာ တော့လမ်းစပေါ်လာသည်။သေ
နတ် တစ်လက်ဖြင့်သားကောင်ရှာနေသော အောင်ဘညို ပစ်ကွင်းထဲ
ကိုယောင်လည်လည် ရောက်လာသူက အိမ်ဖော်မလေး ထွေးရီ။

အရင်တုန်းကတော့သူ့ငွေးသားပီပီအိမ်ဖော်မလေးတွေကိုရှိသည်ပင် မှတ်ခဲ့ပါ။ သို့သော်လည်း အခြေအနေကဂရုစိုက်မိဖို့ဖန်တည်းလာ သည်။ ထွေးရီက အောင်ဘညိုထက် နှစ် နှစ်ခန့်တော့ကြီးနိုင်သည် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်လောက်ရှိမည်။ရုပ်တော့မချော ကြည့်ပျော်သ လိုလို ရှိရုံလောက်သာ။သို့သော်သူမသည် မိန်းမဖြစ်သည်။ အောင် ဘညို လတ်တလောလိုနေသော အရာ ကလည်းသူ့ဆန္ဒတွေ ကိုဖြေ ဖျောက်ပေး မည့်မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
တညနေခင်း အောင်ဘညိုမီးဖိုချောင်ထဲဝင်အသွား ကြောင်အိမ် ရှေ့ မှာခြေဖျားထောက်ပြီး နောက်ကနံရံကို တစ်စုံတစ်ခုလုပ်နေဟန်ရှိ သော ထွေးရီကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ခြေဖျားထောက်ထားသောကြောင့် တင်ကလေးကကော့နေ။ နေ ရောင်ခြည်ကလည်းပတင်းပေါက်မှဖြတ် ထိုးနေသောအခါ လုံချည်ပါးပါးလေးအောက်မှအသားဆိုင်တွေကိုအ ကွင်းလိုက်မြင်ရသောကြောင့် အောင်ဘညို ရင်ထိတ်ကနဲခုန်သွား သည်။အမှတ်တမဲ့နှင့်အနားကိုရောက်သွားပြီး တင်ပါးနှစ်ခြမ်းလုံး ကိုလက်ဖြင့်ဆွဲညှစ်လိုက်မိသည်။
'အ မလေး သောက်ပလုပ်တုတ် ။ အင် ကိုညို'
ထွေးရီလန့်ပြီးထအော်သည်။လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ အောင်ဘညိုကို တွေ့ပြီးတုန်တုန်ရီရီဖြစ်သွားသည်။
'နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ'
လေသံခတ်မာမာ ဖြင့်အောင်ဘညို သခိုးကလူဟစ်လိုက်သည်။ထွေး ရီမျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏၊
'ပြ စမ်း၊ နင်ဒီကြောင်အိမ် နောက်မှာဘာလုပ်နေတာလဲ'
'ဟိုလေ ဟိုလေ'
ထွေးရီမဖြေနိုင်ပါ၊ထို့ကြောင့်အောင်ဘညို ဘေးဘီကိုအကဲခတ်လိုက် သည်။ပြီးမှ
'နင် ဟင်းခိုးစား မလို့ မဟုတ်လား ငါသေချာမြင်တယ်နော်၊ မညာနဲ့ အမေသိရင် နင်မလွယ်ဘူးနော် ဟင်း'
အိမ်မှာအဆင့်အမြင့်ဆုံးသော အာဏာပိုင်ဖြင့်ခြိမ်းချောက်လိုက်သော အခါ ထွေးရီထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့်နေစရာမရှိအောင်ဖြစ်သွားရသည်။
'ကျွန်မ ကျွန်မ မစားရသေးပါဘူးကိုညိုရယ်၊ ကြီးကြီးကိုတော့မတိုင် လိုက်ပါနဲ့'
'ပြစမ်း နင်ဘာတွေဖွက်နေတာလဲ'
ကြောင်အိမ်နောက်မှာကြွက်လျှောက်တန်းတစ်တန်းရှိသည်။ထွေးရီက ခြေဖျားလေးပြန်ထောက်ပြီး ပလပ်စတစ်ချိုင့်လေးတစ်ခုကိုပြန်ထုတ် ပြသည်။ပါးစပ်ထဲမှာပြည့်လာသောတံတွေးများကိုအောင်ဘညို ဂလု ကနဲမြည်အောင်မျိုချလိုက်ရသည်။ချိုင့်ထဲကဟင်းကြောင့်တော့မဟုတ် ပါ။
'ကဲပါ ကဲပါ ပြန်ထားလိုက်ပါ အမေနဲ့ မတိုင်တော့ပါဘူး'
ထွေးရီက မယုံမရဲဟန်ကလေးဖြင့်ရပ်နေသည်။ ပြီတော့မှချိုင့်ကလေး ကိုပြန်ထားလိုက်သည်။ အောင်ဘညို လက်များကအလုပ်များသွား

ပြန်သည်။ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ကနေထိုးသွင်းလိုက်သောလက်ချောင်း
တစ်ချောင်းက ပေါင်ကြားမှအကွဲကြောင်းလေးကိုပါ ထမိန်ပေါ် မှစမ်း
လိုက်မိသည်။ ထွေးရီ တွန့်သွားသည်။နုတ်ကဘာမှဖွင့်မပြောသော်လည်း
တကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။အောင်ဘညိုကလည်းတစ်ချက်
သာပွတ်လိုက်ပြီးလက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်ပါသည်။
သာမန်အချိန်ဆိုလျှင်ထွက်ပြေးကောင်းပြေးမိမည်ဖြစ်သော်လ ည်းလော
လော လတ်လတ် ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် မိထားသောပြစ်မှုကရှိနေသော
ကြောင့်တုန်တုန်လေးဆက်ရပ်နေရှာသည်။အောင်ဘညိုကလည်းဘာ
မှမဖြစ်သလိုဟန်ဖြင့်
'နင်ကဒီဟင်းတွေကိုဘာလုပ်ဖို့လဲ'
'စား စားချင်လို့ပါ'
'နင့်ကို တို့အိမ်က ဟင်းနဲ့မကျွေးလို့လား'
'ကျွေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟို ဟို မဝလို့ပါ'
'နင်ဒီလိုလုပ်နေတာကြာပြီပေါ့လေ၊ အင်း အမေသာသိရင်တော့မိုးမီး
လောင်တော့မှာပဲ'
ဒေါ်တင်တင်ညို အကြောင်းပါလာတော့ ထွေးရီခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ
သွားသည်။ထိုအချိန်မှာပင် အောင်ဘညို တဆတ်ဆတ်ခုန်နေသော
ထွေးရီ လည်တိုင်အစပ်လေးကို မြင်လိုက်မိရင်းမျက်လုံးကအောက်
ကိုဆက်သွားမိသည်။ ရင်ဖိုနေသော အပျိုလေး၏ရင်သားများ လှုပ်
ရှားမှုသည် အလွန်ကြည့်ကောင်းကြောင်း စတင်သတိထားမိလိုက်
သည်။
'ငါ အမေနဲ့တိုင်လိုက်ရမလား'
ပါးစပ်ကပြောရင်းလက်ကပါထွေးရီရင်သားတွေကိုပွတ်သပ်ဆုပ်ချေ
လိုက်မိသည်။ထွေးရီက ခေါင်းကလေးကိုသာခါပြသည်။ မလုပ်ပါ
နဲ့လို့ပြောချင်သည်လား၊ မတိုင်ပါနဲ့ဟုဆိုချင်သလားတော့မသိ၊နှစ်
မျိုးလုံးလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ အောင်ဘညိုကတော့ဒါတွေကိုမစဉ်း
စားမိပါ။ အင်္ကျီတစ်ထပ် ဘော်လီတစ်ထပ်ခံနေသည့်ကြားကပင်
ကိုင်လို့အရမ်းကောင်းသည့်အတွက်ဘာမှမပါပဲ ကိုင်ရလျှင်အလွန်
ကောင်းလိမ့်မည့်အကြောင်းကိုသာတွေးနေ၏၊ထို့ကြောင့်
'တကယ်မတိုင်ရဘူးနော်'
ထွေးရီကခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်လေးညိမ့်ပြသည်။
'ဒါဆိုငါနဲ့လိုက်ခဲ့'
'ရှင်'
' ရှင် လုပ်မနေနဲ့ ၊ငါနဲ့လိုက်ခဲ့'
ထွေးရီ အူကြောင်ကြောင် လေးဖြင့် အောင်ဘညို ဆွဲခေါ် ရာကို
ပါလာသည်။ မီးဖိုချောင် မှ အိမ်မပေါ် တက်သောလှေခါးဘေး
မှာထွေးရီ အိပ်သောအခန်းလေးရှိသည်။ အခြားအလုပ်သမားများ
က မီးဖိုနှင့်ကပ်လျက် အဖီထဲတွင် အိပ်ရသော်လည်း ဒေါ် တင်
တင်ညို ၏အတန်အသင့်မျက်နှာသာပေးခြင်းခံရသော ထွေးရီက
အတွင်းမှာ နေရာရ ထားသည်။ ထွေးရီကို ထိုအခန်းလေးထဲဆွဲ

သွင်းလိုက်သည်။အခန်းထဲမှာ ကုတင်တော့မရှိ၊ နှစ်ယောက်လုံး
အထဲရောက်သည်နှင့် အောင်ဘညိုက တံခါးကိုဆွဲပိတ်လိုက်
သည်။
'ဘာလုပ်မလို့လည်း ကိုညို ကျွန်မအလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊ ကြီး
ကြီး ကျွန်မကို ရိုတ်လိမ့်မယ်'
'ငါပြောသလိုလုပ်ရင် အမေနင့်ကိုဘာမှမလုပ်စေရဘူး၊'
'ကျွန်မဘာလုပ်ရမှာလဲ'
'ဒီမှာထိုင်'
အောင်ဘညိုကထွေးရီကို ကြမ်းပြင်ပေါ် မှာထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်၊
သူလည်းဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်၊ ထွေးရီ ခမျာ ဘာမှန်းမသိပဲ
တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေသည်။ထိုင်လိုက်ပြီးသည်နှင့်အောင်ဘညိုက
ထွေးရီ နို့ကလေးနှစ်ဘက်ကိုဆွဲညှစ်တော့သည်၊
' အား ကိုညို မလုပ်ပါနဲ့နာတယ်'
'ဒါဆိုညိမ်ညိမ်လေးနေ၊ ငါအသာလေးကိုင်ကြည့်မယ်'
အောင်ဘညိုက အားဖြင့်မညှစ်တော့ပဲ ခပ်ဖိဖိလေး ပွတ်ချေ
နေလိုက်သည်။
'မလုပ်ပါ နဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် ကျွန်မကို သနားပါရှင်'
'ဒါလောက်လေးနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ။ ငါက ကိုင်ကြည့်ရုံကြည့်
မှာ၊ ငြိမ်ငြိမ် မနေလို့ကတော့ အမေနဲ့ တိုင်မှာနော်'
ထွေးရီငြိမ်သွားသည်၊ ဒေါ် တင်တင်ညိုကိုတော့သူမ အသေ
ကြောက်ရှာသည်။မျက်နှာကို တဖက်သို့လွှဲပြီးငြိမ်သွားသည်။ ထွေးရီ
ရင်သားတွေက သိပ်ဖွံ့ဖြိုးလှသည်ဟုမဆိုနိုင်ပါ၊ သို့သော် အောင်ဘ
ညိုအတွက်တော့ ဒီလောက်အထိအတွေ့ကပင် စိတ်ထဲမှာ တဖျင်းဖျင်း
ထလောက်အောင်ကောင်းနေသည်၊မာသည်လည်းမဟုတ်၊ ပျော့လည်း
မပျော့ တင်းတင်းအိအိလေး၊ ပိုပြီး အရသာသိရ အောင်အင်္ကျီ တွေဖယ်
လိုက်လျှင်ကောင်းမည်ဟုတွေးပြီး ထွေးရီ၏ ရင်ဖုံးကြယ်သီးတွေကို
ဖြုတ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ကောင်မလေး နဲနဲတွန့်သွားသည်။မျက်နှာကို
အဝင်ဝ ဖက်ကိုလွှဲထားရာမှ ဆတ်ကနဲလှည့်ကြည့်သည်။ အောင်
ဘညိုက မျက်မှောင်ကုပ်ပြီးပြန်ကြည့်လိုက်တော့မှ မျက်နှာငယ်က
လေးနှင့်ပြန်လှည့်သွားသည်။ကြယ်သီးတွေက နှိပ်ကြယ်သီးတွေ မို့
အလွယ်တကူပြုတ်ထွက်သွားသည်။ပြီးတော့ ဘော်လီ၊ ဘော်လီမှာ
တော့ အောင်ဘညိုချွေးပြန်တော့သည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ နောက်
ကချိတ်တွေက ပြုတ်တော့မလိုလိုနှင့် မပြုတ် ပြန်ပြန် ချိတ်မိသွား
သည်။
'ထွေးရီ ငါ့ကိုဖြုတ်ပေးပါဟာ'
မရသည့်အဆုံးထွေးရီကို အကူအညီတောင်းတော့ အံကြိတ်ပြီးခေါင်း
ခါပြသည်။ထို့ကြောင့်အောင်ဘညိုလည်း လက်နှစ်ဘက်ကို အပေါ်
ဘက်ကနေ ဘော်လီကြားထဲထိုးထည့်လိုက်ရသည်။ တင်းကျပ်သွား
သောကြောင့်ထွေးရီလည်းကော့တက်သွားသည်။
အထိအတွေ့ကတော့ တော်ကိုနူးညံ့သည်။ အသားလေးတွေက နုပြီး

ညက်နေသည်။ အားရပါးရဖိကိုင်ပွတ်သပ်ချင်သော်လည်း လက်တွေ
က လွတ်လွတ် လပ်လပ် လှုပ်ရှားလို့မရ၊ ထို့ကြောင့် လက်ညိုး နှင့်
လက်ခလယ်ကြားကို ရောက်လာသော နို့သီးခေါင်းကလေးကိုသာ ညှပ်
ပြီးချေနေရသည်။ထွေးရီလည်းခေါင်းလေးငုံ့ပြီးစုပ်သတ်သည်။အောင်
ဘညို လက်နှစ်ချောင်းညှပ်အားက တဖြေးဖြေးပြင်းလာတော့မှ လက်
တွေကိုအတင်းဆွဖယ်၏၊
'နာ တယ် နာတယ် ကျွတ်ကျွတ်'
'နင်ကဘော်လီမှဖြုတ် မပေးပဲကိုး၊ ငါကညှစ်တာပေါ့'
ထွေးရီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ဟူးကနဲချလိုက်ပြီး ဘော်လီချိတ်များကို
လက်ဖြင့်နောက်ပြန်ဖြုတ်သည်။အောင်ဘညို က သေသေချာချာမြင်
ရအောင်ထွေးရီကိုယ်လုံးလေးကို အနည်းငယ်တွန်းဖိလိုက်ပြီးဖြုတ်
ပုံဖြုတ်နည်းကိုလေ့လာ၏၊သူတို့ ဖြုတ်တော့လည်းလွယ်လွယ်ကလေး
ပင်။ဟိုဘက် ဒီဘက်မှကိုင်ပြီး အလယ်ဘက်ကိုတွန်းလိုက်သည်။ထြိ
ဂံလိုမျိုးလေးဖြစ်သွားလျှင် တဖက်ကအပေါ် ကိုတွန်းလိုက်လျှင်ဖြစ်
စေ နောက်တစ်ဖက်ကို အောက်သို့ဆွဲချလိုက်လျှင်ဖြစ်စေ ပြုတ်ပြီ၊
ထွေးရီ နှစ်ခုဖြုတ်ပြီးသွားသော အခါ
'ရပြီ ရပြီ ငါဆက်လုပ် လိုက်မယ်'
နည်းသိသွားသောကြောင့်ကျန်ချိတ်များ ကိုအလွယ်တကူပင်ဖြုတ်
လိုက်သည်။'ဒါ အသုံးဝင်မယ့်ပညာပဲ'ဟုစိတ်ထဲကတွေးရင်း
အောင်ဘညို ကျေနပ်သွားသည်။ထွေးရီကအောင်ဘညိုဖိတွန်း
ထားသည့်အတိုင်းကုန်းကုန်းလေးရှိနေဆဲ၊ထို့ကြောင့်ချိတ်တွေ
ပြုတ်သွားသည်နှင့်နောက်ဖက်ကနေ ခွထိုင်လိုက်ပြီး မှရင်သားတွေ
ကိုလှမ်းနှိုက်လိုက်သည်။ အတားအဆီးတွေမရှိတော့သဖြင့်ကိုင်
တွယ်ပွတ်သပ်ရတာပိုကောင်းလာသည်။ လက် ဖြင့် အသာအယာ
အစုန်အဆန်ပွတ်လိုက်၊ဝိုက်ပွတ်လိုက် တခါတခါဖိညှစ်လိုက်
နို့သီးခေါင်းကလေးကို လက်မနှင့်လက်ညိုးကြားထည့်လှည့်လိုက်
နှင့်အောင်ဘညိုအရသာတွေ့နေသည်။ ထွေးရီလည်း ကြမ်းပြင်ကို
လက်ဖြင့်ထောက်ပြီးတအီးအီးငြီးငြူနေ၏။မျက်နှာကိုမမြင်ရသဖြင့်
ငိုသလားညည်းသလားတော့မသေချာပါ။ရှေ့ကိုကုန်းထားသဖြင့်
နောက်ကိုကော့ထွက်နေသော တင်သားတွေက အောင်ဘညို၏
ဘွားဘက်တော်ကို ဖိမိနေသည့်အပြင် ထွေးရီ ကိုယ်ကလေး ခါခါ
သွားတိုင်းပွတ်ပေးနေသလိုဖြစ်နေသောကြောင့် မာသထက်မာ တင်း
သထက်တင်း လာသည်။ ရှေ့ဆက်ဖို့ကလည်းဘယ်လို စ၍ ဘယ်
လိုကိုင်ရမည်ကို အောင်ဘညို မစဉ်းစားတတ်။ ထို့ကြောင့် ရင်သား
တွေကို ပွတ်ချေနေသော ဘယ်လက်ကို ထွေးရီပေါင်ကြားကို ပြောင်း
ရွှေ့တာဝန်ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ပေါင်ကြားထဲဝင်လာသောလက်
ကိုဖယ်ထုတ်ဖို့ ထွေးရီကြိုးစားရှာသေးသော်လည်းမအောင်မြင်ပါ၊မုန်
ယိုနေသော ဆင်၏နှာမောင်းလိုဖြစ်နေသော လက်က တာဝန်ကျရာ
နေရာဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်သွားသည်။
' ဟ ဘယ်လိုလည်းဟ' အောင်ဘညိုစိတ်ထဲက ကျိတ်ရေရွတ်လိုက်

မိသည်။ အကွဲကြောင်းကလေးကမီးဖိုထဲမှာ စမ်းမိတုန်းကလိုမဟုတ် စွတ်စိုချွဲကျိုနေသည်ကို ထမိန်ပေါ် ကနေတောင်စမ်းမိသည်။ နောက် ဆုတ်ရန်အချိန်မဟုတ်တော့သောကြောင့် အံတင်းတင်းကျိတ်ပြီးထိုး နှိုက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်

'ဟဲ့ မိထွေးရီ'

အပြင်ဖက်ကဒေါ် တင်တင်ညို၏အသံကိုကြားလိုက်ရသောကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးတုန်သွားသည်။ အောင်ဘညို ကြောက်လိုက်သည် မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ၊ ဆတ်ကနဲ ထရပ်လိုက်သောထွေးရီကို လှမ်းဆွဲ လိုက်သော်လည်းမမှီတော့၊ ထွေးရီကအခန်းပြင်ကို ပြေးထွက်သွား သည်။

'ဒုက္ခပါပဲ'

အောင်ဘညို ကယောင်ကတန်းဖြင့်ထရပ်လိုက်မိသည်။

'ဟဲ့ ညည်းကဘာလုပ်နေတာလဲ'

'ရေချိုးမလို့ပါ ကြီးကြီး'

မမျှော်လင့်ပဲကြားလိုက်ရသော အဖြေကြောင့် အောင်ဘညို ရင်ထဲ က အလုံးကြီးပြုတ်ကျသွားရသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လက်သရမ်း ပြီးမှ ထွေးရီတိုင်လိုက်မှာကိုကြောက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အခြေအနေ နှင့်အလိုက်ဖက်ဆုံးသောအဖြေကို ပေးလိုက်နိုင်သည့် ထွေးရီကို လည်းစိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးချီးကျူးလိုက်မိသည်။ မိန်းမဥာဏ်ဆို တာ ဒါမျိုးဖြစ်မည်ထင်သည်။

'အေး အေး အလုပ်တွေပြီးပြီဆိုရင်လည်းချိုးတော့'

ဒေါ် တင်တင်ညို့ ခြေသံ တော်တော်ဝေးသွားသည်အထိထွေးရီပြန် ဝင်မလာသေး၊ အောင်ဘညို လည်းကြောင်ပြီးဆက်ရပ်နေမိသည်။ အတန်ကြာမှထွေးရီပြန်ဝင်လာသည်။ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီးဝင်လာသော ထွေးရီ သူမမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်လန့်သွားသည်။အောင် ဘညို လည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ထွေးရီအကြည့်ရောက်သွားသော နေရာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အတွင်းမှ ပြင်းထန်သော တွန်းကန်အားကြောင့် အောင်ဘညို ပုဆိုး က ရှေ့သို့ချွန်ထွက်နေသည်။

'အမေ သွားပြီလား'

ချောက်ကပ်သော လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့်အောင်ဘညို မေးလိုက် သည်။

'သွားပြီ'

ထွေးရီအဖြေကတိုးတိုးလေး။အဖြေဆုံးသည်နှင့် အောင်ဘညို လက် တွေက ထွေးရီ ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်၊ပြီးတော့ ရင်ချင်းအပ် ပြီး ဖက်လိုက်သည်။ အောင်ဘညို ပေါင်ကြားထဲမှ ထောင်ထွက်နေ သော အရာက သူမပေါင်ကြားဆီ တန်းတန်း မတ်မတ် တိုးဝင်လာ သဖြင့် ထွေးရီ တင်ပါးတွေကို နောက်ကိုပစ်ပြီး ကုန်းကုန်းလေးလုပ် လိုက်ရသည်။

'တော်ပါတော့ ကိုညိုရယ်၊ ကြီးကြီးတွေသွားပါဦးမယ်'

သို့သော်လည်းသူမတောင်းပန်စကားက အရာမထင်ပါ။
'ငါ ငါ မရတော့ဘူးဟာ နင့် ကို . . . . . .'
ရာဂနတ် စီးနေပြီဖြစ်သော အောင်ဘညို နားထဲမှာ ဘာမှမကြား မျက်လုံးထဲမှာလည်း ဘာကိုမှမမြင်နိုင်တော့ပါ။ ရင်တွေကလည်းတဒိုင်းဒိုင်းခုန်နေသည်။ ထွေးရီကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆွဲလှဲပြီး တက်ခွလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒီအတိုင်းပင် အပေါ် မှအတင်းဆောင့်ထိုးနေမိသည်။ ထွေးရီကလည်းအောက်ကနေ အတင်းတွန့်လိန်ပြီးရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားသည်။နုတ်ကလည်း တစာစာ တောင်းပန်ရှာသည်။
'မလုပ်ပါနဲ့ မ မ လုပ်ပါနဲ့'
သို့သော်လည်း ကံကြမ္မာက အောင်ဘညို ဖက်ကရှိနေသည်။ ရုန်းရင်းကန်ရင်း အောင်ဘညို ပုဆိုးကပြေကျသွားသလို ထွေးရီ ထမိန်ကလည်းလန်တက်သွားသည်။ အဓိကကျသောနေရာမှ အသားချင်းထိမိပြီဖြစ်သောကြောင့် အောင်ဘညို စိတ်ဆင်ရိုင်းက ပိုပြင်းထန်လာသလောက် အတွေ့ အကြုံအားနည်းခြင်းကြောင့် ရည်မှန်းရာကို လွယ်လွယ်နှင့်ရောက်အောင်မသွားနိုင်သေးပဲရှိနေသည်။ ထွေးရီပေါင်ကို သွားထိုးမိလိုက် ကြမ်းပြင်ကိုသွားထောက်မိလိုက် ကြမ်းတမ်းသော်လည်း ကျဲပါးသည့်မြက်ရိုင်းတောထဲကိုဝင်သွားမိလိုက်နှင့်ဖြစ်ချင်သလိုအတော်ကြာဖြစ်နေပြီးမှ အောင်ဘညို နောက်တစ်ကြိမ်ကံကောင်းပြန်သည် သွားရမည့်လမ်းဝ ကိုဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်သွားတိုးမိသည်။
'အီး အမေရေ နာတယ်'
ထွေးရီ ဆီကထွက်လာသောအသံကလည်း လမ်းမှန်ရောက်ကြောင်းအသိပေးလိုက်သကဲ့သို့ရှိသောကြောင့် အောင်ဘညိုလည်း အမိအရတွယ်တော့သည်။ သို့သော်ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အောင်ဘညို ကံမကောင်းပါ၊ အတွေ့အကြုံ မရှိသောလူပျိုရိုင်းမို့ စိတ်နောက်ကို ကိုယ်ကမပါနိုင်။ အတင်းဖျစ်ညှစ်ထိန်းထားသည့် ကြားမှပင် အားလုံးကပြီးဆုံးသွားသည်။ ကားယားကြီးခွထားလျက်မှ မလှုပ်မရှား အသက်ကိုပြင်းစွာရှူ နေသော အောင်ဘညိုကို ထွေးရီမျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့်မော့ကြည့်နေသည်။သူမကအောင်ဘညိုထက်အသက်ကြီးသူမို့ခဏအကြာမှာတော့ အခြေအနေကိုသဘောပေါက်သွားပုံရသည်။အောင်ဘညိုကိုတွန်းပြီးထထိုင်လိုက်သည်။ပြီးတော့မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။
'ပြန်ပါတော့ကိုညိုရယ်၊ ဒါလောက်ဆိုရင်ကျေနပ်ပါတော့'
တောင်းပန်သံမှာ ငိုသံလေးကနဲနဲ စွက်သည်။အောင်ဘညိုမထချင်ထချင်ဖြင့် ထရပ်လိုက်ရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ကြိုးစားဖို့ကလည်းဒီနေ့ အတွက်မသင့်တော်တော့။ထွေးရီမျက်နှာကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။
နောက်တစ်နေ့မှာ အောင်ဘညို ကိုဘိုကြီး ကို အသည်းအသန်လိုက်ရှာမိသည်။ တွေ့ချင်ပါသည်ဆိုမှ ကိုဘိုကြီးကလည်း ဦးလှအောင် ခိုင်းတာတွေနှင့် မအားလပ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ သူနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့တိုင်း ထွေးရီ မျက်လွှာချပြီးငြိမ်သက်နေတတ်သည် ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဒီဖက်ပိုင်း

မှာအခြေအနေမဆိုးဟုယူဆရသည်။ အချိန်မတိုင်မှီပွဲမပြီးရအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် နည်းကိုသာရလျှင် အားလုံးအဆင်ပြေပေပြီ။ အပေါင်းအသင်းတွေကိုလည်းမေးမကြည့်ချင်၊ ပြောရလျှင်သူတို့ကအောင်ဘညို လောက်တောင် အဖြစ်ရှိသူတွေမဟုတ်ကြ။
ဖွဲကောင်းကောင်းနှင့် နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်စောင့်လိုက်မှ ဆရာသမားကိုဖမ်းလို့မိသည်။ တွေ့တွေ့ချင်း ဘယ်ကဘယ်လိုစမေးရမှန်းမသိ၊ သို့သော်လည်းကိုဘိုကြီးကလူပါးဖြစ်သည်။
'ကောင်လေး ဘာထူးခြားလဲ'
အောင်ဘညို ပြောသာအောင်လမ်းခင်းပေးလိုက်သည်။
'ကိုဘိုကြီး'
'ဟေ'
'ဟိုဟာဗျာ ကြာကြာရအောင်ဘယ်လိုလုပ်ရလဲ'
နှာသမားသူဌေး၏ ပီအေမို့ ကိုဘိုကြီးကချက်ဆိုနားခွက်ကမီးတောက်သည်။
'ငါ့ကောင်တယ်ဟုတ်ပါလား၊ လုပ်ငန်းစနေပြီပေါ့လေ၊ ဘယ်လိုလဲကောင်းတယ် မဟုတ်လား'
'ဘာမှန်းတောင်သေချာမသိလိုက်ပါဘူးဗျာ၊ ခဏလေးနဲ့ပြီးသွားတာပဲ'
ကိုဘိုကြီး တဟားဟားအော်ရယ်တော့သည်၊ အောင်ဘညိုလည်းရှက်တက်တက်ဖြစ်သွားရသည်။
'ခင်ဗျားကြီးကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်က အကောင်းမေးနေတာ ရယ်စရာလားဗျ'
အောင်ဘညို စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိသဖြင့် ကိုဘိုကြီး ရယ်သံရပ်သွားသည်။
'ဒါဆန်းသလားကွ၊ စစချင်းတော့ လူတိုင်းဒီလိုပဲဖြစ်ကြတာပဲ၊ နောက်ဆိုအဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ ပြောပါဦး မင်းအတွေ့အကြုံလေး'
နဂိုကပြောချင်နေသောအောင်ဘညိုကလည်း ခရေစေ့တွင်းကျ ရှင်းပြလိုက်သည်။
'ဟားဟား မင်းကွာ ငါ့ဆရာသားမပြောရဘူး၊ ပိုင်ပဲ၊ ကောင်မလေးဟင်းခိုးမိတာနဲ့ ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ၊ ဆက်လုပ်ပေါ့ကောင်၊ ငါသတိထားမိသလောက်ဆိုရင် ထွေးရီကအမှန်လေးကွ၊ ဒါပေမယ့် ဒါတော့မဖြစ်စေနဲ့နော်'
ကိုဘိုကြီးက လက်ကို ဗိုက်ရှေ့မှာဝိုင်းပြသည်၊ ဒီတော့မှ အောင်ဘညိုလည်းလန့်သွား၏။
'ကိုဘိုကြီးဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ'
'တစ်ခါလောက်နဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူးကွာ၊ ကြုံရင်မင်းကိုငါဆေးဝယ်ပေးမယ်၊ မင်းသူ့ကိုဆေးစားခိုင်းပေါ့'
ကိုဘိုကြီးတာဝန်ယူလိုက်သဖြင့် အောင်ဘညို စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပြီး နောက်တစ်ကြိမ်စွန့်စားခန်းအတွက်စိတ်တွေတက်ကြွလာသည်။
'ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ ကြာဖို့ကဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ'

'နောက်ဆို အဆင်ပြေသွားမှာပါကွာ၊ မင်းကတခါ မှမလုပ်ဘူး တော့ စိတ်ကလည်းအရမ်းကိုဖြစ်နေတာကြောင့်လည်းပါမှာပါ။ ဒီမှာငါပြောမယ် စိတ်ကိုအေးအေးထား၊ အသက်ကိုမှန်မှန်ရှူ ပြီးချင်သလိုဖြစ်လာရင် ခဏရပ်လိုက်ပြီးအသက်ကိုအားရပါး ရရှူလိုက်၊ စိတ်ကိုလည်းတခြားခဏလွှဲလိုက်၊ ပြီးတော့မှဆက် လုပ်၊ အကျင့်ရသွားရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ။'
'အင်းပါဗျာ လုပ်ကြည့်ရမှာပေါ့။ ဟာနေဦး နောက်တစ်ခုရှိသေး တယ်၊ ကျွန်တော် အပေါက်ကိုတော်တော်နဲ့ရှာမရဘူးဗျ၊ဟို နေ့ကဘေးကိုချော်နေတာတင်တော်တော်ကြာတယ်'
'လုပ်ပြန်ပြီ မင်းကတော့၊ ဘယ်လိုရှာတာလဲ၊ ငါပြောမယ် ပေး စမ်း မင်းလက်'
အောင်ဘညို ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့်လက်ကိုထိုးပေးလိုက် သည်။
'ဒီမှာကြည့် အပေါ် ကနေစမ်းပြီးရှာရင် အဆင်မပြေဘူး၊ လက် ကို လှန်လိုက် ပြီးရင်သူ့ပစ္စည်းပေါ် ကိုအုပ်လိုက် အောက်ခြေ ကနေမှ လက်ခလယ်ကို ကုပ်တင်လိုက် မင်းတည့်တည့်ကိုတိုး မှာပဲ။ ရပြီလား၊'
'အင်း ရပြီ'
'ဒါပဲပေါ့ကွ။ တွေ့ရင်အဲဒီနေရာကိုသာဖိထိုးချလိုက်၊ နောက်ဆို စမ်းစရာတောင်မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းကျွမ်းသွားမှာပါ၊ဒါနဲ့နေပါ ဦး မင်းကတစ်ခါပဲလား'
'တစ်ခါပဲပေါ့ဗျ မတော် အမေတို့တွေ့သွားမှဖြင့်ဗျာ'
'နောက်တစ်ခါလောက်ထပ်လုပ်ရင် ပထမတစ်ခါထက်တော့ပို ကြာအောင်ထားလို့ရတယ်ကွ'
'သိဘူးလေဗျာ၊ နောက်ပြီးဒီတစ်ခါတောင်မနည်း၊ သူကျွန်တော် ပြီးသွားမှန်းသိတာနဲ့ အတင်းတွန်းထုတ်တော့တာ'
'မဖယ်နဲ့ပေါ့ကွ၊ အတင်းကပ်ထားပေါ့၊ အသာလေးစိမ်ပြီးနှပ် ထား၊ မင်းကလူငယ်ပဲ ခဏလေးနဲ့ပြန်တက်လာမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ မှ နောက်တစ်ခါထပ်လုပ်ပေါ့'
ကိုဘိုကြီးပြန်သွားတော့ အောင်ဘညို အိမ်ထဲဝင်လိုက် အပြင် ထွက်လိုက်နှင့်ထွေးရီကိုလိုက်ရှာသည်၊ ထွေးရီကိုမတွေ့ရ၊ ဒေါ် တင်တင်ညို ကသာသူအလုပ်ရှုပ်နေသည်ကိုမြင်သွားသည်။
'ဟဲ့ သားကျောင်းမသွားဘူးလား'
မစိတ်မွန်နေသော အောင်ဘညို ဒီတော့မှကျောင်းသွားဖို့ သတိရ သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျောင်းမသွားချင်ပါ၊ အိမ်မှာပဲနေပြီး ထွေး ရီ နှင့်ဒုတိယမြောက်စွန့်စားခန်းဖွင့်ဖို့ အခွင့်ရေးပေါ် လာလိုလာ ငြားစောင့်နေချင်သည်။ သို့သော်လည်းအိမ်ကရိပ်မိသွားမှာလည်း စိုးရိမ်သဖြင့် အဝတ်အစားလဲပြီးထွက်လာခဲ့ရသည်။ အိမ်ဝမှာ ထွေးရီ နှင့်တိုးသည်၊ သူ့ကိုမမြင်သလိုနှင့်ထွက်သွား၏။ စိတ် တွေကကြွလာပြန်သည် ကို မနည်းချုပ်ပြီးကျောင်းသို့ထွက်ခဲ့ရ

သည်။
ကျောင်းရောက်ပြန်တော့လည်းစာထဲမှာ စိတ်ကမရောက်၊ ဆရာမ တွေပါမကျန် မြင်မြင်ရာမိန်းမတို့သည် အောင်ဘညိုစိတ်ကို ရှိုး ဆွနေသကဲ့သို့ပင်၊ လူသားစားဖူးသော ကျားသည် လူသားကိုသာ စားချင်တော့သကဲ့သို့ပင် အောင်ဘညိုလည်း လူမသားစားချင်စိတ် က အသည်းအသန်ဖိစီးနေသည်။
သို့သော် တွေ့သမျှ မြင်သမျှမိန်းမတွေက သူ့အတွက် မဟုတ်မှန်း လည်းသိနေသည့်အတွက် ခြင်းထဲက လူမလေးကို သာ တမ်းတမ်း တတဖြစ်နေရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောရတာလည်းအ ဆင်မပြေ၊ စာထဲမှာလည်းစိတ်မဝင်စား၊ အတန်းထဲကကောင်မလေး တွေကြည့်မိပြန်တော့စိတ်ကကြွ၊ အောင်ဘညို အတွက် အတော်ကို ခက်ခဲသောနေ့ခင်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ အရင်နေ့တွေက ထွေးရီနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ ဖို့ ဖန်တီးရန် အခွင့်အလမ်းတစ်ချို့ တွေ့ခဲ့ရ သေးသော်လည်း ကိုဘိုကြီးကို မတိုင်ပင်ရသေးသောကြောင့်လက် လွှတ်ခဲ့ရသည်၊ ကျောင်းခန်းထဲကနာရီက ဒီနေ့မှပို နှေးနေသလို စိတ်ကထင်သည်။ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးသည်နှင့်ကျောင်း ဝသို့ အရင်ဆုံးရောက်လာသောကျောင်းသားမှာ အောင်ဘညိုဖြစ် သည်။
စက်ဘီးကို ဒုန်းနင်းပြီးခြံထဲဝင်လိုက်သည်နှင့်ထွေးရီကိုတွေ့လိုက် ရသည်။ တစ်ယောက်ထဲတော့မဟုတ်၊ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ လေးထိုင်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် မှဒေါ် တင်တင်ညို၏ခြေ ထောက်တွေကိုနှိပ်ပေးနေသည်။
'သားရယ် စက်ဘီးကိုဒီလောက်တောင်နင်းလာရလား၊အန♠-ရယ်များ တယ် သားရဲ့'
'ထမင်းဆာလို့ပါ အမေရဲ့'
'ဆာရင်လည်း မုန့်လေးဘာလေးဝယ်စားပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ပေါ့။ ပိုက် ဆံမရှိလို့လား'
'ဟုတ်တယ် ပိုက်ဆံအိတ်မေ့ကျန်ခဲ့လို့'
'အေးအေး ထွေးရီ သားကိုထမင်းသွားပြင်ပေးလိုက်၊ ပြီးရင်ပြန်လာခဲ့၊ အမေ နောက်တစ်နေ့မှ သားကိုပိုက်ဆံအိတ်နောက် တစ်လုံးထပ်ဝယ် ပေးမယ်၊ ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲမှာ အမြဲထား၊'
အောင်ဘညို ကံတွေတက်နေသည်ဟုဆိုရလေမည်လားမသိ၊ ပိုက်ဆံ အိတ် နောက်တစ်လုံးတောင်ထပ်ရဦးမည်၊ အိတ်နှစ်လုံးစာဆိုတော့ မုန့် ဖိုးလည်း အလိုလိုနှစ်ဆတိုးပေပြီ၊ ထို့ကြောင့်လေလေးချွန်ပြီး ထွေးရီနောက်ပိုင်း ကိုအားရပါးရငေးရင်း မီးဖိုထဲတန်းဝင်လိုက်လာ ခဲ့သည်။ အဝတ်အစားတောင်သွားမလဲတော့၊ သူအလွန်ဆာနေသည် မဟုတ်ပါလား။
ခါတိုင်းဆိုလျှင် ထွေးရီပြင်ဆင်ပေးသည်ကို ထမင်းစား စားပွဲမှထိုင် စောင့်နေ တတ်သော်လည်း ဒီနေ့ တော့မီးဖိုထဲမှာထွေးရီနောက်ကို တ ကောက်ကောက် ရှောက်လိုက်နေမိသည်။ ညနေစာ ချက်ပြုတ်ချိန်မို့

နောက်ဖေးမှာလူကသိပ်မရှင်း၊ ပေါင်ကြားက ဒုံးပျံကလည်း ပစ်စင်ပေါ် အတင်းတက်နေပေပြီ၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီသာ ခံမနေလျှင် အာကာသ ထဲထိရောက်အောင် ထိုးတက်တော့လေမည်လားမသိ၊
ဟင်းအိုးထဲမှ ဟင်းခပ်ပြီးပြန်လှည့်လိုက်သော ထွေးရီပေါင်လုံးတွေက နောက်မှာကပ်ရပ်နေသော အောင်ဘညို ပေါင်ကြားထဲကို ဝင်တိုးမိ လိုက်ချိန်မှာ ထွေးရီသဘောပါက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်ဘေးကို ကပျာကရာ ဖယ်လိုက်ရင်း
'စားပွဲ မှာသွားထိုင်နေပါလား ကျွန်မယူလာ ပေးမှာပေါ့'
'ငါ အရမ်းဆာနေလို့ပါဟာ'
တုန်တုန်ရီရီ ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့်အောင်ဘညို ကဖြေသည်။ ထို အသံလှိုင်း က အောင်ဘညို ဘာဆာနေကြောင်းကို ထွေးရီ ကောင်းကောင်းရိပ်မိသွားစေ၏။ မျက်နှာက ခပ်တည်တည်ဖြစ်သွားပြီး အလုပ်မြန်မြန်ပြီးအောင်တွန်းလုပ်တော့သည်။
'ကိုညိုစားလို့ရပြီ၊ ထမင်းရော ဟင်းတွေပါ အများကြီးခပ်ထားတယ် အိုး. . . .'
လူရှင်းသော ထမင်းစားခန်းထဲပြန်ရောက်လာသောကြောင့် အောင်ဘညို က လက်သရမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
'ကျွန်မ ကြီးကြီးဆီသွားရဦးမယ်'
ထွေးရီ ထွက်ပြေးလို့ အခန်းဝအရောက်တွင် အောင်ဘညိုက လှမ်းခေါ် လိုက်သည်။
'ဟေ့ ထွေးရီ'
'ရှင်'
'ဒီကြောင်အိမ်နောက်မှာ ဟင်းရှိသေးလား၊ ရှိရင်ငါ့ကို ယူပေးစမ်း'
'မရှိပါဘူး'
စိတ်မရှည်သလိုအသံဖြင့်ဖြေပြီး ထွေးရီလှည့်ထွက်သွားသောကြောင့် အောင်ဘညို ငေါင်စင်းစင်းဖြင့် ထမင်းစားဖို့ ထိုင်လိုက်ရသည်။ အဆာလွန်နေသော အောင်ဘညို ထမင်းစားလို့မဝင်ပါ။
×××××××××××××××××××××××××××××
အောင်ဘညိုက လူနာမဟုတ်သလို ထွေးရီကလည်း အမဲခြောက် မဟုတ်ပါ၊ သို့သော်လည်း စိတ်ထဲက တသသ ဖြစ်နေသည်တော့ အမှန်ပင်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ထွေးရီအပေါ် အောင်ဘညို ရင်မခုန်ပါ။ ထွေးရီသည် အောင်ဘညို၏ သွေးကတောင်းသော အစာ သာဖြစ်ရှာ ပါသည်။ အောင်ဘညို အချိန်တန်လျှင် ကျောင်း သို့သွားသည် ပြန်လာလျှင်ထွေးရီကို ချောင်းသည်။ သို့သော်လည်း အခြေအနေ မပေးတော့ ဆန✔ကို ဖြည့်ခွင့်မရ၊ တညနေခင်းမှာတော့ မဖြစ်မနေ ရှေ့ ကိုတိုးဖို့ အကြောင်းကဖန်လာသည်။
အိမ်ထဲမှာတော့ အခြားလူတွေရှိသည်၊ အပြင်မှာတော့ရှင်းနေ၏။ နောက်ဖေးဖက်ဆီသို့ မယောင်မလည် ထွက်လာသော အောင်ဘ ညို ထွေးရီရေချိုးနေသည်နှင့်တည့်တည့်သွားတိုးသည်။ သူမက အောင်ဘညိုကို မမြင်၊ တစ်ကိုယ်လုံးစို✔ရွှဲ နေသောကြောင့် တိတိ

ကျကျ ပေါ် နေသော ကောက်ကြောင်းတွေက အောင်ဘညို ရင်တွေ ကို တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်စေသည်။ တကယ်တန်းတော့ ထွေးရီကို ဝတ် လစ်စားလစ် နီးပါးမျှ အထိ အောင်ဘညို မြင်ဖူးပြီးလေပြီ၊ သို့သော် လည်း ရေစိုကိုယ်လုံး၏ ဆွဲဆောင်မှု ကလည်းတမျိုးတစ်ဖုံ စိတ် ကို ကြွ စေ✔ရွစေ၏။ ချက်ချင်းပင်ပြေးပြီး စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်လိုက် ချင်သော်လည်း အိမ်အပြင်ဖက်မှာမို့ ဘာမှမတတ်နိုင်၊ တခြားလူ တွေ့သွားလျှင်လည်းမကောင်း သဖြင့် စိတ်ကိုတင်းပြီးပြန်ထွက်လာ ခဲ့သည်။ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းကင်ကို ပျံတက်လုလု ဒုံးပျံ ကိုလည်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဖိလာရသေးသည်။

နောက်ဖေး လှေခါးမှ အိမ်မ ပေါ် သို့ အတက် ခေါင်းထဲမှာ အကြံ တစ်ခု လက်ခနဲရလိုက်သည်။

'ငါ ညဖက်သူ့ဆီလာလို့ရတာပဲ'

နောက်ကျပြီးမှရသည့် အကြံကောင်းကို အကောင်အထည်ဖော် ရန် စိတ်စော နေသဖြင့် ညနေစာကိုပင် ဖြောင့်အောင်မစားနိုင်၊ သို့သော် လည်း ထမင်းစားအပြီးမှာတော့ ကြားဖူးနားဝ အတိုင်း ဖီးကြမ်းငှက် ပျောသီး သုံးလုံးစားပစ်လိုက်သည်။

စောင့်ရပြီ ဆို လျှင် ကြာတတ်သည့် အချိန်၏သဘောအတိုင်း ညနေ သည်တော်တော် ကုန်ခဲ၏၊ ညသည်လည်း တော်တော်နှင့်ကို မမှောင်၊ အောင်ဘညို လည်းအခန်းထဲမှာ မချိမဆန့် စောင့်နေရသည်။ ညကိုးနာရီကျော်လောက်မှာတော့ အောင်ဘညို အိပ်နေရာမှ ဆတ်က နဲ ခုန်ထလိုက်သည်။သို့သော်လည်းစောသေးသည်ဟုယူဆပြီး စိတ် ပျက်လက်ပျက် ပြန်လှဲနေလိုက်သည်။ ဦးလှအောင်ပင် ပြန်ရောက် မလာသေး၊ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှသွားမယ်၊ လောလောဆယ်တော့ အားရှိအောင် တမှေးလောက် အိပ်လိုက်မယ်စိတ်ကူးသော်လည်းအိပ် လို့ကမပျော်။ ဆယ်နာရီ ကျော်ကျော် လောက်မှာ ဦးလှအောင် ဂျစ် ကားဝင်လာသံကြားရသည်။ ဦးလှအောင်လည်း ရေချိုးကိုက်လာပုံ ရသည် အခန်းထဲတန်းဝင်သွား၏၊

ဆယ့်တစ်နာရီ ကျော်လောက်မှာ အောင်ဘညို အိပ်ခန်းထဲကချွတ် နင်းပြီးထွက်လာသည်။ ဦးလှအောင်ပြန်လာပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် အိမ်ကမီးတွေ လည်းပိတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အကြံနှင့် ကိုယ် ဖြစ်သောကြောင့်အောင်ဘညို မီးလည်းမဖွင့်ရဲ။ လှေခါးကို မှောင် ထဲမှာ စမ်းဆင်းလာပြီးနောက် ✔ရုတ်တရက် ထွေးရီအခန်းတံခါးကို လည်းမခေါက်ရဲ♠ ထမင်းစားခန်းထဲ ယောင်တောင်တောင်နှင့် ဝင် သွားပြီး နောက်ထပ် ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး ထပ်စားလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ အားတင်းပြီး ထွေးရီအခန်းဝကို ကပ်လာခဲ့သည်။

တံခါးဝမှာလည်း အောင်ဘညို အတော်ကြာအောင်ရပ်နေမိသေး သည်။နောက်တော့မှ အထဲကထွေးရီ၏ အသက်ရှူသံ၊ ကြမ်းပေါ် မှာ လိမ့်သံ တို့၏တွန်းအားကြောင့်တခါးကို ခေါက်လိုက်မိသည်။ တိုးတိုးလေးဖြစ်သော်လည်း တိတ်ဆိတ်နေချိန်မို့ အောင်ဘညို နားထဲမှာ တခါးခေါက်သံကကျယ်လောင်နေသလိုပင်။ မ✔ရွထွေး

ရီကလည်းနိုးပုံမရ၊ ထပ်လည်းမခေါက်ရဲ သောကြောင့် တခါးကို
လက်သည်းဖြင့်ကြောင်ကုပ်သလို ကုပ်နေမိသည်။အဆက်မပြတ်
ကုပ်ခြစ်သံကြောင့် ထင်သည် ထွေးရီ အိပ်ရာမှထလိုက်သံလို
လိုကြားလိုက်ရသည်။
'ဘယ်သူလဲ'
အောင်ဘညို မဖြေပါ။ဆက်ပြီးသာကုပ်နေ၏။
'ဘယ်ကကြောင် အစုတ်အပြတ်လည်းမသိဘူး'
အပေါက်ဝဆီလျှောက်လာသော ခြေသံကိုကြားလိုက်ရမှ အောင်ဘ
ညို အကုပ်ရပ်လိုက်သည်။ တံခါးကလည်းချက်ချင်းဆိုသလိုပင်
ပွင့်သွားသည်။အောင်ဘညို ကလည်း ပွင့်သွားသည်နှင့် တပြိုင်
နက် အထဲကိုတိုးဝင်လိုက်သည်။
'ဟာ ကိုညို'
အံ့သြ ထိတ်လန့်သွားပုံရသောထွေးရီကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး အောင်
ဘညို အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။ အဝမှာ ကြောင်တောင်တောင်လေး
ရပ်နေသော ထွေးရီကိုပါ အတွင်းဆွဲသွင်းပြီး တခါးကို ပိတ်လိုက်
သည်။
'ကျွန်မတော့ သေသာသေလိုက်ချင်တာပါပဲ ကိုညိုရယ်၊ မကောင်း
ပါဘူး ပြန်ပါ ကိုညိုရယ်၊ ကြီးကြီး တို့ ဆရာကြီးတို့တွေ သွားရင်
ကျွန်မ ဘဝပျက်ပါပြီ'
ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး တောင်းပန်နေသော ထွေးရီကို အောင်ဘညို သနား
ညှာတာစိတ် ပေါ် မလာပါ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာက ခုရက်ပိုင်း
အတွင်း မအိပ်နိုင် မစားနိုင်ဖြစ်လောက်အောင် တောက်လောင်နေ
သော ရမ✔ က်မီးကို ငြိမ်းနိုင်ဖို့ အတွက် သာတွေးနေသည်။ ထို့ကြောင့်
ထွေထွေထူးထူး ဘာမှပြန်မပြော နေတော့ပဲ လုပ်ငန်းစဖို့သာပြင်
သည်။ ထွေးရီ ခမျာလည်း တောင်းပန်ရင်းတောင်းပန် ရင်း နောက်
ကို ဆုတ်သွားရာ နံရံ ကို ကျောပေး လျက်သားဖြစ်သွားသည်။
'အမေတို့ မသိစေရပါဘူးဟာ၊ နင်ဟင်းခိုးတာလည်း ငါမတိုင်ပါ
ဘူး၊ နောက်ပြီး ငါ ဘယ်လိုမှ နေလို့ မရတော့ဘူးဟာ၊'
ပြောပြောဆိုဆို ထွေးရီကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆွဲလှဲဖို့ကြိုးစားသည်။
တောင့်တောင့်လေးဖြစ်နေသေးသော်လည်း အားချင်းမမျှသဖြင့် ထွေး
ရီ ယိုင်အကျအလာမှာ အောင်ဘညိုက အတင်းဆွဲဖက်လိုက်ပြီး
ကြမ်းပေါ် ကို ဖိချလိုက်သည်။ နောက်တော့ ထွေးရီ၏ တောင်း
ပန်တိုးလျှိုးသံ သဲ့သဲ့လေးများ ကို ဥပေက✔ ာပြု ထားပြီး အောင်ဘ
ညို လက်တွေက ဖယ်ဆက်သလို အလုပ်များနေတော့သည်။ ပွဲ
တစ်ကြိမ်တိုးပြီးသားမို့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ အောင်ဘညို သိပ်ပြီး
ကြောင်မနေတော့ပါ။
အပေါ်ပိုင်းကို နောက်မှချွတ် ဖို့ထားလိုက်ပြီး အောက်ပိုင်းကအ
ဝတ်တွေကို အလျင်စဖယ်ရှားသည်။ အိပ်ရာဝင်ချိန်မို့ ထွေးရီ
လုံချည်လေးကို ဆွဲလှန် လိုက်သည်နှင့် ပစ်ကွင်းကရှင်းသွား
သည်။ ထွေးရီက ✔ ရုန်းကန်ဖို့ ကြိုးစားသေးသော်လည်း အရှိန်

ဖြင့် စီးဆင်းလာသော တောင်ကျရေကို တမံငယ်ဖြင့်တားဖို့ကြိုး
စား မရနိုင်ပါ။
ကိုဘိုကြီးပြောသည့်နည်းအတိုင်း လက်ချောင်းတွေ နှင့်ထိုးစမ်း
လိုက်ချိန်မှာ ထွေးရီတွန့်ကနဲဖြစ်သွားသည်။စိုနေသလိုရှိသော်
လည်း ဟိုတနေ့ ကလိုတော့မ✔၍ နေပါ။ သွားရမည့်လမ်းကို စမ်း
မိသည်နှင့် နောက်က ဆက်တိုက်ဆိုသလို လိုက်လာသော အရာ
ကြောင့် ထွေးရီ စုပ်သတ်သံလေးထွက်လာသည်။ မနျူး မနုပ်ရ
သေးသောကြောင့် အရင်နေ့ လောက်ပင် အဝင်မချော သည့်အ
တွက် အောင်ဘညို အားကုန်သုံးလိုက်ရသည်။ တဆတ်ဆတ်
တုန်ပြီး မချိမဆန့် ညီးညူ နေသော ထွေးရီ အဖြစ်ကိုပင် အောင်
ဘညို ဂ✔ရုမစိုက်အား ကိုဘိုကြီးမှာသည့်အတိုင်း အသက်ရှူမှန်
မှန်ဖြင့်ရှေ့ဆက်ဖို့သာ အာ✔ရုံထားနေမိသည်။
'ကိုညို အရမ်းနာတယ် ကျွတ်ကျွတ် အင်း . . '
ထွေးရီ အောက်ကနေ အတင်းတောင်းပန်သော ကြောင့်အရှိန်ကို
တော့နည်းနည်း လျော့ပေးလိုက်သည်။
'အစပိုင်း မို့လို့ပါ ထွေးရီရယ်၊ နောက်ကျရင် နင်မနာတော့ပါဘူး'
ထွေးရီ အကျ♠ ကြယ်သီးတွေဖြုတ်ရင်း အောင်ဘညိုက ထွေးရီကို
ချွေးသိပ်လိုက်သည်။ ထွေးရီက ဘာမှပြန်မပြော တအင်းအင်းသာ
ညည်းနေသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း ထွေးရီဘော်လီက အောင်ဘညို
ကို ဒုက✔ပေးပြန်သည်။ အရေးပါသော အနေအထားကိုရယူပြီးသည့်
အချိန်မို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆက်မကြိုးစားတော့ပါ။ အပေါ် ကသာ အုပ်
ညှစ်ပြီး အဓိကအလုပ်ကိုဆက်လုပ်သည်။ ထွေးရီလည်းသိပ်မညည်း
တော့ သက်ပြင်းချသံလေးကိုသာ တစ်ခါတစ်ခါကြားရသည်။
ဟိုတစ်ကြိမ်ကထက်ပိုကြာလာသော အချိန်ရောက်သည်အထိ ဘာ
မှထူးထူးခြားခြား မခံစားရသေးသောကြောင့် ကိုဘိုကြီးကို စိတ်
ထဲမှာ ကျိတ်ပြီးကျေးဇူးတင်နေဆဲမှာပင် ခံစားမှု ကဆုံးခန်း တိုင်
တော့မည့် အရိပ်အယောင်တွေ ပြလာသောကြောင့် အောင်ဘညို
လန့်သွားသည်။ ရတောင့်ရခဲ အခြေအနေမျိုးမှာ ဒီလောက်နှင့် သူ
အဆုံးမသတ်လိုက်ချင်ပါ။ ထွေးရီကလည်းငြိမ်သွားခါစရှိသေး၏
ထို့ကြောင့် ခဏရပ်လိုက်ပြီး ထွေးရီကို ချိုင်းအောက်မှ ဆွဲမလိုက်
သည်။ အလိုက်သင့်လေးပါလာသော ထွေးရီကို ရင်ချင်းဆိုင်
ဖက်လိုက်ပြီး သူမပေါင်တံများကို သူ့ပေါင်တွေပေါ် မှကျော်ချ
လိုက်သည်။ သူဗွီဒီယို တွေထဲမှာမြင်ဖူးသော အနေအထားတစ်
ခုကို ဖန်တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့မှ ညင်ညင်သာသာ
လေးလှုပ်ရှားရင်း ထွေးရီဘော်လီလေးကိုချွတ်ဖို့ကြိုးစားသည်။
မှောင်ထဲမှာ စမ်းလုပ်ရခြင်းကြောင့် အတော်ကြာအောင်ကြိုးစားရ
သည်။ ဘယ်ကဘယ်လို ဝင်လာမှန်းမသိသော ရေးရေးအလင်း
ရောင်လေး အောက်တွင်ထွေးရီ မျက်စိတွေမှိတ်ထားကြောင်းတွေ့
ရ၏။ သူပြုသမျှ ထွေးရီနုနေပြီကို သတိပြု လိုက်ပြီးနောက်မှာ
ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ပိုပြီးအားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်မိသည်။

ထွေးရီ ဘော်လီကျွတ်ထွက်သွားပြီး ရင်သားနှစ်ခုကို
တင်းတင်းဆုပ်လိုက်မိပြီးနောက်မှာတော့ ဘာကိုမှထိန်းချုပ်နိုင်
စွမ်းမရှိတော့။အသိစိတ်က အတင်းလိုက်တားဆီးနေသည့်ကြားမှ
မသိစိတ်က ကြွက်သားတွေကိုဖြေလျှော့ပေးလိုက်သည်။ထွေးရီ
ကို တင်းတင်းဖက်ရင်းခေါင်းကမော့တက်သွားသည်၊ သူ့တကိုယ်
လုံး ထွေးရီကိုယ်တွင်း စီးမျောဝင်သွားသလိုမျိုး စိတ်မှာခံစား
လိုက်ရသည်။
ကိုဘိုကြီးစကားကို အမှတ်ရမိနေသောကြောင့် ထွေးရီကိုခပ်
တင်းတင်းဆက်ဖက်ထားလိုက်သည်။ထွေးရီက ✔ရှုန်းသေးသော်
လည်းအောင်ဘညိုကမလျှော့ ပေးသည့် အတွက် တအင်အင်
ရှိုက်သံလေးပေးရင်းပြန်ငြိမ်သက်သွားသည်။
'ထွေးရီ နင်ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသလား ဟင်'
ထွေးရီက မဖြေပါ၊နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် မချင့်မရဲ
ဖြစ်လာပြီး သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို အားရပါးရ ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်
သည်။လက်နှစ်ဘက်နှင့်သာမက ပေါင်နှစ်ချောင်း နှင့်ပါ တအား
ညှပ် လိုက်သောကြောင့် ထွေးရီဆီက စုပ်သပ် သံလေးထွက်လာ
သည်။ပြီးတော့မှ
'ကိုညို မပြန်သေးဘူးလား'
'မပြန်ဘူး ဒီမှာပဲ ညအိပ်မယ်'
ထွေးရီလန့်သွားပုံရသည်။ သူမကိုယ်လုံးလေး တုန်သွားသည်။
'ပြန်ပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မ ကြောက်လွန်းလို့ပါ'
'နင်ကလည်းဟာ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ နောက် တခါပြီးရင်ပြန်
မယ်'
'နောက်တစ်ခါ'
ထွေးရီက နားမလည်ဟန်ဖြင့် နောက်ကနေသံယောင်လိုက်ပြီးရေ
✔ရွှတ်ကြည့်နေသည်။
'နင်ကလဲဟာ နောက်တစ်ခါ ဆိုတာနောက်တစ်ခါပေါ့ ဟဲဟဲ'
ဆိုတော့မှ သဘောပေါက်သွားပြီး အောင်ဘညို ကို အတင်းတွန်း
ထုတ်သည်။
'ထွေးရီ နင်ကအတင်းနှင်နေရင်တော့ ငါတစ်ညလုံး နေလိုက်မှာ
နော်'
'ကိုညို ရယ်ကျွန်မကို အသေသာသတ်လိုက်ပါတော့'
ထွေးရီ အတော်စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။အောင်ဘညို လည်းစိတ်
ထဲမှာ မခံချည့်မခံသာဖြစ်သွားရသည်။ သူကြားဖူး သလောက်က
ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရောက်ခဲ့ပြီးပြီဆိုလျှင်မိန်းမတွေက ထိုယောကျ်ား
ကို တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်သွားကြပြီး ထိုယောကျ်ားနှင့် ဆက်ဆံဖို့ တက်
ကြွနေကြသည်ဟု ဆိုသည်။ အပြာ ဝတ♠-ုတွေထဲမှာ လည်း ဒီအတိုင်း
ပဲရေးကြတာဖတ်ဖူးသည်။ ခုတော့. . . .
အောင်ဘညို သူ့စွမ်းဆောင်ရည်အပေါ် မှာ သံသယစိတ်ဝင်လာ၏။
ထို့နောက်မှာတော့ ဒေါသ ကလိုက်လာသည်။ထို့ကြောင့်တွင်းထဲမှာ

စိမ်ထားသော ပြန်လည်တင်းမာလာချင်သယောင်ယောင်ဖြစ်နေသော
သူ့ပစ♠ ⮘ည်းကြီးကို ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ထွေးရီလက်ထဲထိုးထည့်ပေး
လိုက်သည်။
'ဟင်'
✔ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ထွေးရီလည်းလန့်သွား၏။
'မကြောက်နဲ့လေ၊ ဒါကြောက်စရာမှမဟုတ်တာ၊ ဒါကိုခုနက လိုမျိုး
ပြန်မာလာအောင်လုပ်ပေး၊ လုပ်မပေး လို့ကတော့ ငါမပြန်ဘူး'
'ကျွန်မ မလုပ်တတ်ဘူး'
တုန်တုန်ရီရီ အသံလေးဖြင့် ထွေးရီကပြောသည်။ အောင်ဘညိုကို
ကြောက်သောကြောင့် ကိုင်ခိုင်းထားသော အရာကိုတော့ မလွှတ်ရှာ
ပါ၊ ဆက်ကိုင်ထားသည်။
'လွယ်လွယ်လေး ဒီမှာငါပြမယ်။ ဒီလိုဆုပ်ကိုင်ထားပြီးရင် လက်နဲ့
ဒီလို ဒီလို လုပ်ပေး အင်း အင်း ဟုတ်ပြီ သိပ်မမြန်နဲ့ နော် ခပ်မှန်
မှန်လေးပဲ'
အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရရှာသူလေးမို့ ထွေးရီလက်တွေက အောင်ဘညို
လက်လောက်တောင် မနူးညံ့ပါ။ ကြမ်းသည်ဟုပင်ပြော♠ရသည်။
သို့သော်လည်း အောင်ဘညို အတွက်ကတော့ အဆင်ပြေပါသည်။
နံရံကိုကျောမှီလိုက်ပြီး စည်းစိမ်ခံနေလိုက်သည်။
'ကိုညို ကိုညို မာလာပြီ'
ပြောပြော ဆိုဆို ထွေးရီကရပ်လိုက်သည်။
'မရပ်နဲ့ ဦးလေ ဒီလောက်နဲ့မရသေးဘူး၊ မာတင်းပြီးထောင်တက်လာမှ
ရပ်။'
မှောင်ထဲမှာဖြစ်သော်လည်း ထွေးရီမျက်နှာလွှဲထားကြောင်း အောင်ဘညို
သတိပြုမိသည်။
'နင်ကသေသေချာချာကြည့်ပြီးတော့မှ မလုပ်ပဲ၊ သေသေချာချာ ခပ်တင်း
တင်းလေးကိုင်ပြီးတော့လုပ်၊ နင်ဒီလိုလုပ်နေရင်တော့ တညလုံးပြီးတော့
မှာမဟုတ်ဘူး'
အောင်ဘညို ကို ကြောက်♠လား သူမကိုယ်တိုင်က စိတ်ပါလာ♠လား
မသိ၊ ထွေးရီ တယုတယနှင့် သေသေချာချာ လုပ်ပေးလိုက်သော အခါ
နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်အတွက် အသင့်ဖြစ်သော အခြေအနေထိရောက်
လာသည်။
'ရပြီ ရပြီ ရပ်တော့'
ထွေးရီ ရပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အောင်ဘညို သူမကို ကြမ်းပြင်
ပေါ် သို့ တွန်းလှဲလိုက်သည်။နုတ်ဖျားမှ အို ကနဲ အသံထွက်လာသော်
လည်း အတင်း✔ရုန်းကန်ခြင်းတော့မရှိပါ။ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲထောင်
လိုက်ပြီး ဘေးသို့ဖိချလိုက်သောအခါမှာတော့ အခံရခက်လို့ထင်သည်
'ကိုညိုဘာတွေလုပ်နေတာလဲ'
သူမစကားမဆုံးလိုက်ပါ။ အောင်ဘညိုက တိုက်စစ်ကို အပေါ် စီးမှနေ
♠ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင်ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။ မခံချင်စိတ်နှင့်ရမ✔က် ပေါင်း
စပ်မိသွားသောကြောင့် အောင်ဘညို အလူးအလဲဖြစ်နေသော ထွေးရီကို

ညှာတာဖို့သတိပင်မရကြမ်းတမ်းစွာဖြင့် တရစပ်ဆိုသလိုလှုပ်ရှားနေမိသည်။
ထွေးရီ ကြမ်းပြင်ပေါ် မှာ ထွန့်ထွန့်လူးနေသော်လည်း အသံလုံးဝထွက်မလာ၊ သူမ၏ လက်သဲများဖြင့် အိပ်ရာခင်း ကိုတဗျင်းဗျင်းဖြင့်တွင်တွင်ကုပ်ခြစ်နေသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ အောင်ဘညို ထွေထွေထူးထူးမကြိုးစားရပါပဲနှင့် အချိန်ကို တော်ကြာသည်အထိ ဆွဲဆန့်ထားနိုင်လာသည်။နောက်ဆုံး သူစိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ချိန်မှာတော့ ထွေးရီကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပျော့ခွေပြီး အသက်ကိုပင်ပန်းစွာ ရှူနေရသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။
'ထွေးရီ'
ကြမ်းပေါ် မှာကျနေသော ပုဆိုးကို လိုက်စမ်းရင်းခေါ် လိုက်သောအခါ ထွေးရီခေါင်းကလေး ထောင်လာသည်။ ဘာမှတော့ပြန်မပြော။
'ငါသွားတော့မယ်နော်'
ပြောပြီးသည်နှင့်အောင်ဘညို လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကိုပင် ပြန်ပိတ်မပေးခဲ့မိပါ။ လှေခါးကို တက်နေသည့်အချိန်မှာတော့ အောင်ဘညို ရင်ထဲမှာ သူ့ကို သူ အောင်ပွဲရ စစ်သူကြီးတစ်ယောက်လိုခံစားနေရသည်။
×××××××××××××××××××××××××××××
အစရှိ အနောင်နောင်၊ သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေ၊ တစ်တက်စားလည်းကြက်သွန် နှစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန် အစရှိသော စကားပုံ များသည် အောင်ဘညို ကို ရည်✔ရွယ်ပြီး ပြောခဲ့ သလိုထင်ရသည်။ နောက်နေ့ နောက်နေ့ တွေမှာတော့ လူလစ်လျှင်လစ်သလိုထွေးရီဆီကို အဆောင်တော်ကူး လေ့ရှိသည်။ ထွေးရီကတော့ ပေါက်တဲ့ နဖူး မထူးဘူး တွေးလေသလားမသိ အောင်ဘညို လိုအင်ကို ငြင်းပယ်လေ့ မရှိပါ။ တစ်ခါတလေ ညင်းမိလျှင်လည်း အောင်ဘညို ကအတင်းအရယူလေ့ရှိသည်။ လက်ဦးဆရာ ကိုဘိုကြီးကပင် တစ်နေ့မေးလာသည်။
'ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်လောက်တောင် စွတ်✔ရွတ်ဆွဲနေလဲ၊ ခုတလောကောင်မလေးကြည့်ရတာ သိပ်လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိဘူး'
'ဟာဗျာ သုံးလေးရက်နေမှ တစ်ခါလောက်သွားတာပါ'
'အေးပါ သိပ်မလွန်ရင်ပြီးတာပဲ၊ ဟိုတနေ့က အမကြီး ဆူနေသံကြားရလို့'
သူ့အမေက ထွေးရီကို ဆူတယ်ဆိုသောကြောင့် အောင်ဘညို နည်းနည်းလန့်သွားသည်။
'ဘာဖြစ်လို့လည်းကို ဘိုကြီး၊ အမေသိသွားလို့လား'
'မဟုတ်ပါဘူး ပန်းကန်ကျကွဲလို့ပါ။ အမကြီးထုံးစံလည်း မင်းသိသားပဲ၊ ဘယ်ကနင့်လင်ဆီစိတ်ရောက်နေလဲ ဘာညာပေါ့ကွာ စုံနေတာပဲ'
ကိုဘိုကြီးပြောလိုက်မှ ခုတလော အမေထွေးရီကို သိပ်မျက်နှာသာမပေးတာ ကိုပြန်တွေးမိသည်။ သူနဲ့များပတ်သက်လေမလား ဟုတွေး

မိသော်လည်း ဒေါ် တင်တင်ညိုက သူ့ကို ဘာမှထူးထူးခြားခြား မ
ပြောသည့်အတွက်စဉ်းစားရကျပ်နေသည်။နောက်ပိုင်းကျမှ ထွေးရီကို
သူ့အမေ မကြည်လင်ရခြင်းအကြောင်းရင်းကို သိရသည်။ လောလော
ဆယ်မှာတော့ အောင်ဘညို တခြားကိစ♠⮜တွေကို မစဉ်းစားချင်ပါ။ သူ့
ခေါင်းထဲမှာ အမြဲ လိုလိုတွေးနေမိတတ်တာက နောက်တစ်ခါ ထွေး
ရီဆီသွားရင် ဘယ်လိုမျိုးလုပ် လိုက်မည်ဆိုတာလောက်ပဲရှိသည်။
'ဒါနဲ့ ကိုဘိုကြီးကို မေးစရာရှိလို့'
မေးလေဆိုသော သဘောဖြင့် ကိုဘိုကြီးက မေးဆတ်ပြသည်။
'မိန်းမတွေ ရာသီလာတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်'
'ဟား ဟား ငါကမင်းကို တော်တော်အထင်ကြီးထားတာ၊ ငါ့ကောင်
ကြီးတော့တော်တော်ကျွမ်းနေလောက်ပြီအောက်မေ့ပါတယ် မင်းက
ဒါလေးတောင်မသိပါလားကွ'
'ဟာဗျာ ခင်ဗျားကလဲ။ နဲနဲတော့ကြားဖူးပါတယ်ဗျ။ သေသေချာချာ
သာ မသိတာ၊ သူတို့ အဲဒါလာနေတဲ့ အချိန်ဆို လုပ်လို့မရဘူးဆို'
'မင်းကလုပ်ပြီးသွားပြီလား'
'အင်း'
'မင်းကတော့ တကယ်ကိုမလွယ်တော့ဘူး၊ ကောင်မလေးက ဒီလို
အချိန်လည်းပေးတယ်လား'
'သူကတော့ ဘယ်ပေးမလဲ။ ကျွန်တော်က ရပါတယ်ဘာမှမဆိုင်ဘူး
ဆိုပြီး အတင်းဆွဲစားပစ်တာ'
ကိုဘိုကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့်ခေါင်းကိုခါသည်။ပြီးမှ
'အဲဒီတော့ ဘယ်လိုနေလဲ၊ ကောင်းလား'
'သိပ်တော့ မထူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ တီရှပ်
အောက်နားမှပေသွားလို့၊ မနက်ကျမှသူ့ကို သွားလျှော်ခိုင်းလိုက်ရ
တယ်'
'ကဲ ကဲ ကိုယ့်ဆရာ၊ အဲလေ ကိုယ့်ဆရာသားရေ သေသေချာချာနား
ထောင်'
ထို့နောက် ကိုဘိုကြီး က မိန်းမတွေ ရာသီလာရခြင်း အကြောင်းများ
နှင့် ယောကျ်ားလေးဘက်မှ ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်များကို သေသေချာ
ချာရှင်းပြသည်။ အောင်ဘညို ကလည်း ကျောင်းစာထက်အရေးကြီး
သော အရာဖြစ်သောကြောင့် အာရုံစိတ်♠နားထောင်သည်။
'ငါပြောတာတွေ မှတ်မိလား'
အောင်ဘညိုက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
'ဒါမျိုးဆိုရင်တော့ တော်ပါ့ကွာ'
ကိုဘိုကြီး ကစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဟန်ဖြင့်ချီးမွမ်းသည်။
'မင်းသာ ဒီ့ထက်ပညာ စုံလာရင်ကောင်မလေးတွေတော့ မလွယ်ဘူး၊
ကဲကဲ ငါသွားမယ် ကိုယ့်အန♠-ရယ်လဲ ကိုယ်ကြည့်။ စွတ်ပြီးလဲလုပ်
မနေနဲ့'
'အင်းပါဗျာ'
ပြောသာပြောလိုက်ရသည် အောင်ဘညိုစိတ်က ညကျလျှင်ထွေးရီဆီ

သွားဖို့ဆီရောက်နေပေပြီ။
ကျောင်းမှန်မှန်တက်စာမခက် ဆိုသောစကားသည် အောင်ဘညိုအတွက်မှားပါသည်။ သူကကျောင်းပြေးလေ့မရှိပါ။ ကျောင်းကိုလာပြီး စာသင်ချိန်မှာ တွေးချင်ရာတွေးနေတတ်သည်။ ယခင်ကပင် ကျောင်းစာ ကိုစိတ်မဝင်စား သူဖြစ်သည်နှင့်အညီ အခုလို ကာမဂုဏ်အရသာကို မြည်းစမ်း✔ရုံအဆင့်မဟုတ် သုံးဆောင်သူဘဝသို့ရောက်လာချိန် မှာတော့ ခေါင်းထဲမှာ ဒီအကြောင်းကို သာ အချိန်ပြည့်တွေးနေမိသည်။ ဆရာဆရာမ တွေကရှေ့ ကနေ သင်ချင်ရာသင် သူက နောက်မှာ ထွေးရီဆီသွားလျှင် ဘယ်လိုပုံစံ အနေအထားသုံးရင် ကောင်းမလဲစဉ်းစားနေတတ်၏။
ထို့ကြောင့် ရှစ်တန်းစာမေးပွဲ ကိုအောင်မြင်စွာကျခဲ့လေသည်။ ဒီအတွေက်သူဘာမှ စိတ်ထဲမှာ မခံစားရပါ။ ဒေါ် တင်တင်ညိုက နည်းနည်းပါးပါး ဆူသည့်သဘောမျိုး ပြောသေးသော်လည်း ဦးလှအောင် ဆိုလျှင်သိတောင်မသိလိုက်ချေ။ ကိုဘိုကြီး ကတော့ ငါသိပါတယ်ကွာ ဆိုသောပုံစံမျိုးနှင့် စပ်ဖြဲဖြဲ လုပ်ပြသော်လည်း မိဘတွေရှေ့မှာ မူ ‘ဒီနှစ်မအောင်နောက်နှစ်ပေါ့ညီလေးရာ’ ဟုရှုပ်တည်နှင့်ဆို၏။
စာမေးပွဲကျခြင်းအတွက် ဘာမှမခံစားရသော်လည်း အောင်ဘညို စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက် ခံရခက်စရာ ကိစ♠⮘တစ်ခု ကမကြာမှီမှာပေါ် လာသည်။
တစ်ည၊ အောင်ဘညို ထွေးရီဆီကိုဆင်းလာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း တံခါးကိုကုပ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ အထဲကကြားလိုကရသောအသံကြောင့် ရပ်ပြီးနားစွင့်လိုက်သည်။
အသံကထွေးရီအသံ၊ အားရပါးရညည်းညူနေသောအသံဖြစ်သည်။ နေမကောင်းများဖြစ်နေလေသလား ဟုတွေးလိုက်မိသေးသော်လည်း ဘယ်လိုအချိန်မျိုးမှာ ထွက်တတ်သည့်အသံမျိုးဆိုတာ အောင်ဘညိုလည်းကောင်းကောင်းသိပါသည်။
ပိုပြီးသေချာသွားအောင် အခန်းတံခါးဝ မှာဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး တံခါးကိုနားနှင့် ကပ်လိုက်ပြီးအထဲကို နားထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ သေချာပါ၏။ ဘုတ်ကနဲဖတ်ကနဲ ✔ရိုတ်ခတ်သံတစ်ခုကိုပါ ထပ်ကြားရပြီးနောက် စည်းချက်ညီညီ ပွေက်နေသော ထိုအသံနောက်မှာ တွဲကပ်ပါလာသော ထွေးရီ၏ တုန်တုန်ရီရီအသံလေးကိုပါ ပီပီသသ ကြားနေရသည်။
‘ဘယ်သူများပါလိမ့်’
အောင်ဘညို စိတ်ထဲမှာ တော်တော်မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ ရည်းစားလူလု ဟုပြောမရသော်လည်း သူ့ဟိုဒင်းကို ကျွဲခတ်သည်သာမက ဆင်တက်နင်းသလိုခံစားရသည်။ အထဲကို အတင်းဝင်ပြီး နှစ်ယောက်လုံးကို ရန်လုပ်လျှင်ကောင်းမလား ကိုယ့်အခန်းပဲပြန်ရမလား မတွေးတတ်အောင်ဖြစ်ပြီး စိတ်တွေ ဂယောက်ဂယက်နှင့် အခန်းဝမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေမိရင်းသိချင်စိတ်က

လည်းပြင်းပျ နေသောကြောင့် တံခါးမှာ နားကိုပြန်ကပ်နားထောင်
လိုက်သောအခါ အထဲမှာ လည်းအရှိန်တော်တော်တက်နေပုံရသည်။
ကိုယ်လုံးချင်း ရိုတ်ခတ်သံက ပိုပြင်းပြီး စိပ်လာသည်။ တစ်ချက်
တစ်ချက်ထွက်လာသောထွေးရီ၏ မချိမဆန့်အော်သံတို့၏တုန်ခါ
မှု ကအောင်ဘညို သွေးတွေကို ဆူပွက်လာစေသည်။ တစ်ပြိုင်
နက်ထဲမှာပင် မလိုတမာစိတ်လည်း ဝင်လာသည်။ သူနှင့်ဆိုလျှင်
ထွေးရီဆီက ဒီလိုမွတ်မွတ်သိပ်သိပ် အသံမျိုးတွေကို မကြားရ။
ထိုစဉ်မှာပင် ကြားလိုက်ရသော ထွေးရီ၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အသံလေး
ကြောင့်အောင်ဘညိုခေါင်းနားပမ်းကြီးသွားသည်။
'အား. . . . အင်း ဟင်း ဆရာကြီး'
ထွေးရီသာမကအလုပ်သမားအားလုံးကဆရာကြီးဟုခေါ် သူမှ အောင်
ဘညို၏ မွေးသဖခင် ဦးလှအောင်ပေတည်း။
အောင်ဘညို ငြိမ်ပြီးရပ်နေမိသည်။အထဲကအသံတွေကလည်းသူ့နား
ထဲကို တိုးလိုက်ကျယ်လိုက်နှင့်ဝင်လာနေသည်။ ပြန်လှည့်ဖို့စိတ်ကူး
သေးသော်လည်း မပြန်ဖြစ် ခြေထောက်တွေကို ရွှေလို့မရ၊ ဒေါသလည်း
ဖြစ်သည်။ ဒီကြားထဲကပင် တိုက်ပွဲကိုင့်လင့်နေသော ဖွားဘက်တော်က
အတွင်းမှ အသံဗလံတို့၏ သွေးဆောင်မှုကြောင့်တထောင်ထောင် ထလာ
ပြန်သေးသည်။ချီတုံချတုံနှင့်အချိန်အတော်လင့်သွားပြီးမှ သည်းမခံ
နိုင်သည့်အဆုံး ကိုယ့်အခန်းပဲပြန်ပြီး ဂွင်းတိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ
စဉ်မှာ အခန်းတံခါးဝမှာ ဦးလှအောင်အသံကြားလိုက်ရသောကြောင့်
လှေခါးအောက်သို့ဝင်ပုန်းလိုက်ရသည်။
'ပိုက်ဆံကို သေသေချာချာသိမ်းထားနော်၊ ကျန်တဲ့သူတွေတွေ့သွားရင်
နင့်ကို ခိုးလာတယ်ထင်နေကြဦးမယ်။ ကြားလား'
'ဟုတ်ကဲ့'
ထွေးရီပြန်ဖြေသံကတိုးတိုးလေး။ဦးလှအောင်က အခန်းတံခါးကိုပြန်
စေ့လိုက်ပြီးအိမ်ပေါ် တက်သွားသည်။ အောင်ဘညို လှေခါးအောက်
မှာအသက်အောင့်ပြီးငြိမ်နေမိသည်။ ဦးလှအောင်ခြေသံပျောက်သွား
ပြီးနောက်တွင်သူလည်းအပေါ်ပြန်တက်ရန်စိတ်ကူမိသေးသော်လည်း
ဖွဲနပဲကောင်းလှသော ပစ္စည်းကြီးက တမတ်မတ်ထောင်နေဆဲရှိသေး
သည်ကိုသတိပြုမိလိုက်သောကြောင့်ထွေးရီအခန်းဝကိုသာလာမိသည်။
ဦးလှအောင်စေ့ထားခဲ့သောတံခါးက တွန်းလိုက်သည်နှင့်ပွင့်သွားသည်။
ဒီညထူးထူးခြားခြား ထွေးရီအခန်းထဲမှာ ငါးတိုင်အားမီးလုံးပြာလဲ့လဲ့
ကလေးကလင်းနေသည်။ သူဝင်သွားတော့ အိပ်ရာပေါ် မှာပိုးပက်
လက်လဲနေသော ထွေးရီကခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။သူမကိုကြည့်ရ
သည်မှာ အလွန်နွမ်းနယ်နေသယောင်ပင်။
ထွေးရီ၏ အောက်ပိုင်းမှာအဝတ်မရှိသောကြောင့်ချွေးတွေရွှဲနေသော
ပေါင်နှင့်တင်ပါးများကမီးရောင်ပျော့ပျော့မှာလက်နေသည်။အောင်ဘ
ညိုကိုမြင်လိုက်ပြီးနောက်တစ်ဖက်သို့စောင်းပြီးဆက်မှို န်းနေသည်။
ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် နဂိုထဲကထောင်မတ်နေသော ပစ္စည်းက တဆတ်
ဆတ်တုန်ခါလာသည်။ ထို့ကြောင့် ထူးထူးထွေထွေ ဘာမှမပြောတော့

ပဲ တံခါးကို ချက်မြန်မြန်ထိုးလိုက်ပြီး နောက်လုံချည်ကို ကမန်းကတန်း ချွတ်ပြီး ထွေးရီကို တက်ခွလိုက်သည်။
သို့သော်လည်းထွေးရီက ကိုယ်လုံးကိုစောင်းမြဲစောင်းထားသော ကြောင့် အဆင်ကမပြေ။ ပက်လက်ဆွဲလှန်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဖြဲထုတ်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း သူမက ပေါင်နှစ်ချောင်းကို အတင်းလိမ်ယှက်ပြီး ခြေထောက်တွေကိုချိတ်ထားသည်။
'ထွေးရီ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးအောင်မလုပ်နဲ့နော်'
'တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် နောက်နေ့မှလာပါ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှမရလို့ပါ'
'နင်က ငါလာမယ်မှန်းသိလို့ ထမိန်ချွတ်ပြီးစောင့်နေတာမဟုတ်ဘူးလား'
သိသိကြီးနှင့်အောင်ဘညိုကမေးလိုက်သည်။
'မဟုတ်ဘူ၊ မဟုတ်ဘူး'
ခေါင်းကလေးတစ်ခါခါနှင့်ထွေးရီငြင်းသည်။ ဦးလှအောင်လာသွားသည်ကိုအောင်ဘညို မသိဟုသူမထင်နေပုံရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ခေါင်းအုံးဘေးတွင် အတော်အသင့်များပုံရသောပိုက်ဆံခေါက် ကလေးတစ်ခုကိုအောင်ဘညိုမြင်လိုက်ရသည်။ လှမ်းကောက်ယူလိုက်မည့်စိတ်ကူးလိုက်ပြီးမှ စိတ်ပြောင်းသွားပြီး မယူလိုက်မိပါ။
'တစ်ခါထဲပါဟာ၊ ပြီးတာနဲ့ငါချက်ချင်းပြန်ပါ့မယ်'
ချော့ချော့မော့မော့ပြောရင်း သူလိုတာကိုအရယူဖို့ အောင်ဘညိုကြိုးစားသည်။ ထွေးရီကလည်း လျှော့မပေးသောကြောင့် အောင်ဘညိုစိတ်တိုလာသည်။
'ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းဟာ၊ ဘာမှထပ်မရှုည်နဲ့၊ ငါတစ်ခါပဲလုပ်မယ်ပြောပြီးပြီပဲ'
အောင်ဘညို တကယ်စိတ်ဆိုးနေပြီမှန်းသိလိုက်သောကြောင့်ထွေးရီ ကိုယ်လုံးလေး ပျော့ကျသွားသည်။ သူကလည်းလက်နှေးမနေပါ။အားရပါးရ တက်ခွလိုက်ပြီးမှ ထွေးရီက လောလောလတ်လတ် ဦးလှအောင်နှင့် နှစ်ပါးသွားထားသည်ကို သွားသတိရမိပြီးတွန့်သွားသည်။သို့သော်လည်း ရမ္မက်စိတ်ကငယ်ထိပ်ထိရောက်နေပြီမို့
'အိုကွာ သားအဖချင်းတွေပဲ' ဟုစိတ်ထဲအားတင်းလိုက်ပြီး နောက်လုပ်ငန်းကိုစလိုက်သည်။
နဲနဲအရှိန်ရလာချိန်မှာထွေးရီကို ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ သူမကမျက်လုံးလေးမှေးပြီးအရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လိုငြိမ်သက်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အရင်အခါတွေတုန်းကလည်း ထွေးရီ၏တုန့်ပြန်မှုကအားတက်သရော သိပ်ရှိလှသည်မဟုတ်သော်လည်း ခုတစ်ကြိမ်လောက်တော့ အခြေအနေမဆိုး၊ ခုတော့သူမက အောင်ဘညိုလုပ်နေသမျှသည် သူမနှင့်ဘာမ မဆိုင်သလိုပင်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်မှလွဲ၍ ငြိမ်ငြိမ်လေးလုပ်နေသည်။
ဒီအိမ်၏အရှင်သခင်ဦးလှအောင်နှင့် စခန်းသွားခဲ့ရသောကြောင့် သူ့ကိုလူမထင်တော့ပဲ စိတ်မပါလက်မပါဆက်ဆံနေသည်ဟုတွေးမိပြီးဒေါသစိတ်နှင့်အောင်ဘညို နှစ်ဆတိုး၍ ကြမ်းသည်ရမ်းသည်။ အရမ်းကြမ်းလွန်း မှစုပ်သတ်သံသဲ့သဲ့သာထွက်လာ၏။ လက်ထဲမှာ

ဆွဲမိဆွဲရာ တင်းတင်းဆုပ်ထားသော ခုနကဦးလှအောင်ပေးသွားသော ပိုက်ဆံခေါက်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့်တိုင်အောင်ထွေးရီ ကစိတ်ကိုလျှော့ချပုံမရ။

ကြာတော့အောင်ဘညိုတောင်မောလာသည်။မြန်မြန်ပြီးလိုက်ချင်စိတ်တွေပင်ပေါက်လာသော်လည်းဒီနေ့မှ တော်တော်နှင့်လည်းမပြီး။ မပြီးလေ ပိုကြမ်းချင်ရမ်းချင်လာလေဖြစ်လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို တောင်ဂရုမစိုက်မိတော့၊ အခုနေသာ အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက် အနားရောက်လာခဲ့လျှင် အထဲကအသံတွေကို ကောင်းကောင်းကြီးကြားလောက်သည်။ အိပ်ရာကကြမ်းပြင်ပေါ် မှာမို့သာ တော်တော့သည်။ ခုတင်နှင့်သာဆိုလျှင် ခုတင်ပါကျိုးကောင်းကျိုးသွားလောက်သည်။ နောက်ဆုံး ပြီးသွားချိန်မှာတော့ အဆုပ်ထဲမှာလေတစ်စက်တောင်မရှိတော့ဟုခံစားရလောက်အောင် မောပန်းစွာဖြင့် ထွေးရီကိုယ်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည်။ နားထဲမှာလဲ အသံတွေတဝီဝီမြည်နေ၏။ ထွေးရီ ကိုယ်တိုင်လည်းဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

××××××××××××××××××××××××××××

ဦးလှအောင်ကို ထွေးရီအခန်းမှာတွေ့လိုက်ရပြီးနောက် အောင်ဘညို စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြစ်ရသည်။ ထွေးရီကို သူချစ်၍မဟုတ်၊ မိန်းမတွေမရေမတွက်နိုင်အောင်ပေါသော သူ့အဖေသည် သားဖြစ်သူစားနေသော အစာကိုပါချမ်းသာမပေးသောကြောင့်သာဖြစ်သည်။ခုတော့ထွေးရီက အောင်ဘညိုကို သိပ်ပြီးအရေးမလုပ်ချင်တော့။ သူ ငွေးမယားငယ်ဘဝကိုမှန်းနေပုံရသည်ဟု သူထင်သည်။

အမှန်အားဖြင့် အောင်ဘညိုအကြောင်းကိုလည်းဦးလှအောင်မသိနိုင်ပါ။ အရွယ်ရောက်ပြီး ဖွံ့ဖြိုးလာသော ထွေးရီကို မျက်စိကျမိသော ကြောင့် ခြေတော်တင်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ အောင်ဘညို အရွယ်မရောက်မီကပင် ဒီလိုကိစ္စတွေရှိခဲ့ပြီးလေပြီ။ ဒေါ် တင်တင်ညို ကြိတ်ရှင်းခဲ့ရသော ပြဿနာတွေကလည်းတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မကခဲ့ပါ။

စာမေးပွဲကျတာထက်ခံရခက်နေသော အောင်ဘညို ကိုဘိုကြီးကိုလိုက်ရှာသည်။ ဦးလှအောင်နှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စဆိုလျှင် ကိုဘိုကြီးဆီက အကူအညီမရ နိုင်မှန်းသိသော်လည်း သူ့အကြောင်းကို ဂဃနဏ သိသူမှာ ကိုဘိုကြီးတစ်ယောက်သာ ရှိသည့်အတွက် သူရင်ဖွင့်ချင်နေသည်။ လဘက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကိုဘိုကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဝင်သွားမိသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် အာဘောင်အာရင်းသန်သန် စကားပြောနေသော ကိုဘိုကြီး ကအောင်ဘညိုကိုမြင်လိုက်ရသောကြောင့် စကားပြောရပ်သွားသည်။

'လာ လာ ညီလေး၊ ထိုင်၊ ဘာသောက်မလဲ'

အောင်ဘညို သောက်ချင်စိတ်မရှိပါပဲနှင့် လဘက်ရည်တစ်ခွက်မှာ လိုက်သည်။ ကိုဘိုကြီးက ခဏ ဆိုသည့်သဘောဖြင့်မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီး သူနှင့်စကားပြောလက်စလူဖက်ပြန်လှည့်သွားသည်။သို့သော်လည်းသူ့

လေကြောမှာ အချိန်အတော်ကြာကပင် မိနေရဟန်ရှိသော တစ်ဖက်လူကချက်ချင်းထရပ်လိုက်သည်။
'ကဲကဲ ဒီညီလေးနဲ့ကဘာကိစ္စတွေရှိဦးမလဲမသိဘူး၊ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ အကိုကြီးဦးလှအောင်ကိုသာပြောလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်လာခဲ့ဦးမယ်လို့'
'အေးအေး'
ဟိုလူ ဆိုင်ပြင်ကိုရောက်သည်အထိစောင့်နေလိုက်ပြီးမှအောင်ဘညိုက စကားစရန်ပြင်နေစဉ်မှာပင် လဘက်ရည်လာချပေးသဖြင့်ရပ်လိုက်ရသည်။
'ကဲ ဆရာလေး။ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ'
စားပွဲထိုး ရှိနေသေးသောကြောင့်အောင်ဘညို ရုတ်တရက်မဖြေဖြစ်။ စားပွဲထိုးထွက်သွားမှ
'ကိုဘိုကြီး၊ အဖေကတော်တော်ဆိုးတယ်ဗျာ'
'ဟေ ဆိုပါဦးကွ ဘာဖြစ်တာလဲ၊မင်းဟာက အရင်းမရှိအဖျားမရှိနဲ့'
'ညက ကျွန်တော်ထွေးရီဆီသွားတော့ အဖေကအရင်ရောက်နေတယ်'
'ဟား လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီငါ့ဆရာကတော့၊ အဲဒါနဲ့မင်းပြန်လစ်ရတော့တာပေါ့၊ ဟုတ်လား'
အောင်ဘညိုက ကိုဘိုကြီးအမေးကို မဖြေသူပြောလိုရာကိုသာဆက်ပြောသည်။
'အဖေကဗျာ သူ့မှာမိန်းမတွေဒီလောက်ပေါနေတာကို၊ ကျွန်တော်စားနေတာလေးတောင်မချန်တော့ဘူး'
ကိုဘိုကြီးက အောင်ဘညိုကို နားလည်စွာဖြင့်ပြုံးပြလိုက်ပြီး
'အေး ငါထင်တော့ထင်နေသား၊ငါ့ကို မနေ့က ထွေးရီအခန်းထဲမှာ မီးလုံးသွားတပ်ခိုင်း ကထဲကငါ့စိတ်ထဲတမျိုးပါလို့ထင်နေတာ၊ မင်းအဖေက ဘာကြောင့်လဲတော့မသိဘူး မှောင်နေရင်မလုပ်တတ်ဘူးကွ'
'မှောင်မှောင်လင်းလင်းဗျာ သူကဒီလိုလုပ်သွားတော့ ဟိုကောင်မကဘဝင်တွေမြင့်ပြီးကျွန်တော့ကို မကျေးချင်တော့ဘူး'
ကိုဘိုကြီးမျက်လုံးတွေပြူး မျက်ခုံးတွေမြင့်သွားသည်။
'ဟေ မင်းအဖေ တွေ့တာတောင် မင်းကထပ်သွားသေးတယ်လား'
'အစကတော့ မသွားပဲနေမလို့ပဲ နောက်တော့ သူတို့လုပ်တဲ့အသံတွေ ကြား ပြီးမနေနိုင်တာနဲ့ အဖေပြန်သွားတော့ကျွန်တော် လဲဝင်သွားတာပေါ့'
'တကယ်ပါ ကွာ လိုက်လဲလိုက်တဲ့သားအဖပဲ။ ဆက်ပါဦး အဲဒါနဲ့ဘာဖြစ်လဲ'
'ထွေးရီက အင်တင်တင်လုပ်နေတာပေါ့၊ သူ့ဘေးမှာလည်းပိုက်ဆံတွေတွေ့တယ်။ အဖေပေးခဲ့တာဖြစ်မယ်'
'မင်းမလုပ်ခဲ့ရဘူးပေါ့'
'ဟင့်အင်း၊ စိတ်တိုတိုနဲ့ အတင်းတက်လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။'
'ကောင်းရောကွာ၊ ကောင်မလေးတော့ဒုက္ခပဲ၊ ငါ့ဆရာကလည်း အနည်းဆုံး တစ်နာရီလောက်တော့ဆွဲတာပဲ'

'ကျွန်တော်ဝင်သွားတော့သူမှိန်းနေတယ်ဗျ'
ကိုဘိုကြီးက သိနေတယ်လေဟု ဆိုချင်ဟန်ဖြင့်ခေါင်းကိုဟန်ပါပါ ညိတ်လိုက်ပြီး
'ဟုတ်မှာပေါ့ကွ၊ ငါ့ဆရာသမားအကြောင်းငါအသိဆုံးပဲ၊ သူနဲ့တွေ့ လိုက်လို့ကတော့ မလွယ်ဘူး'
'အဲဒါ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ'
စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်ဖြင့် ကိုဘိုကြီးခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုပ်သည်။
'သိဘူးလေကွာ ဒါကမင်းတို့အပိုင်းပဲ၊ ကောင်မလေးကပေးတယ်ဆိုရင် တော့ဆက်လုပ်ပေါ့၊ မင်းအဖေနဲ့လွဲအောင်တော့ရှောင်ပေါ့ကွာ'
'ကောင်မက အခုနည်းနည်းကြီးကျယ်လာသလိုပဲဗျ'
'ဒါဆိုလည်းနောက်တစ်ယောက်ရှာကွာ၊ရည်းစားလေးဘာလေးထား နောက်တော့တဖြည်းဖြည်းစည်းရုံးပြီးစားပေါ့'
ဒီတစ်ခါတော့အောင်ဘညို ခေါင်းကုပ်ရသော အလှည့်ဖြစ်သည်။သူ တစ်ခါမှရည်းစားမထားဖူးပါ။ထို့ကြောင့်
'ပြန်တော့မယ်ဗျာ' ဟုပြောပြီး ထထွက်လာသည်။လဘက်ရည်ခွက်ကို ထိပင်မထိခဲ့ရ။ကိုဘိုကြီးလည်း အူလည်လည်ဖြင့်ကျန်ခဲ့သည်။
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
နောက်နေ့နောက်နေ့တွေမှာ တော့ အောင်ဘညိုထင်သည့်အတိုင်းပင် ထွေးရီက သူ့ကို သိပ်အရေးမဝင်တော့။ ခပ်ဖယ်ဖယ်လုပ်နေသည်။ ခုတလော ဦးလှအောင်ကလည်း ညတိုင်းလိုလိုပင် ခပ်စောစောပြန် လာတတ်သောကြောင့် အောင်ဘညို ခွင်တွေပိတ်နေသည်။ သူဆင်း သွားလျှင် ဦးလှအောင်ကရောက်နေနှင့်ပြီ။ကိုဘိုကြီးကို ဒီအကြောင်း ပြောပြတော့ သူလည်းဘာမှမတတ်နိုင်ဆိုသောသဘောဖြင့် ပုခုံးကို သာတွန့်ပြသည်။ 'အပြင်မှာပဲရှာပါ ညီလေးရာ' လို့လည်းပြောတတ် သည်။
သို့သော်လည်း မကြာမှီမှာပင် ထိုကိစ္စကပြီးပြတ်သွားသည်။ တရား ခံကား အနေအထိုင်မတတ်သောထွေးရီပင်ဖြစ်သည်။ ဦးလှအောင်က သူမ ကိုပိုက်ဆံတွေပေးသည်။ သေသေချာချာသိမ်းထားဖို့လည်းမှာ သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ လာရင်ပေးသွားတတ်သည့်ပိုက်ဆံက အိမ်ဖေါ် မလေးထွေးရီ၏ တစ်နှစ်စာလခလောက်ရှိတတ်သည်။ မရစဖူးရသည့် အတွက်အပြင် ဝတ်ချင်စားချင်ရှာသော အရွယ်လေးလည်းဖြစ်သော ကြောင့် အဝတ်သစ်အစားသစ်တွေ မိတ်ကပ်နုတ်ခမ်းနီစသော အလှ ပြင် ပစ္စည်းတွေဝယ်သည်။ ဦးလှအောင်ကိုသာ အမိအရဆွဲဆောင် နိုင်ပါလျှင် အိမ်ဖေါ် ဘဝမှလွတ်ပြီဟုလည်းထင်ပုံရသည်။
တသွေးတမွေးကြည့်ကောင်းလာသော ထွေးရီကို အံတကြိတ်ကြိတ် ဖြင့်ကြည့်နေရသော အောင်ဘညိုမှာလည်းမချင့်မရဲနှင့်။ ဦးလှအောင် ကလည်းထွေးရီကို နဲနဲတော့သဘောကျပုံရသည်။သို့သော်လည်းပြောင်း လဲလာနေသောထွေးရီကို ဒေါ် တင်တင်ညိုကပါသတိပြုမိလာပြီးမျက် စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ရာမှ စပြီးအားလုံးရှုပ်ထွေးလာတော့သည်။ မိမိ ၏ယောက်ျား အကြောင်းကိုသိပြီးသားလည်းဖြစ်သောကြောင့်လုပ်စရာ

ရှိတာတွေခပ်မြန်မြန်လုပ်တော့သည်။ အပြင်မှာမယားငယ်တွေထားသည်
ကို ဘယ်လိုမှပြောမရသဖြင့် လွှတ်ထားရသော်လည်း အိမ်ဖော် နှင့်ရှုပ်
သည့်ဇတ်လမ်းကိုတော့သူမသည်းမခံနိုင်ပါ။ အရင်တစ်ခါနှစ်ခါ ဖြစ်ဖူး
စဉ်ကထဲက အိမ်မှာ မရှုပ်ပါဟု ဦးလှအောင်ကကတိပေးထားခဲ့ပါလျက်
နှင့် ဒီလိုကိစ္စကထပ်ပေါ် လာခြင်းကြောင့် ဒေါ် တင်တင်ညို ယမ်းပုံ
မီးကျဖြစ်တော့သည်။

တစ်နေ့အောင်ဘညို အခန်းထဲမှာပျင်းပျင်းနှင့်အိပ်နေစဉ် ကိုဘိုကြီးရောက်
လာသည်။

'အရေးတော်ပုံတော့ပေါ် လာပြီကွ၊ မင်းလက်ချက်တောင်ဖြစ်ရင်ဖြစ်နိုင်
တယ်'

'ဘာတုန်းဗျ။ ခင်ဗျားက အရင်းမရှိအဖျားမရှိနဲ့'

ကိုဘိုကြီးက ကုတင်ပေါ် မှာတင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်လိုင်ရင်း

'မနက်က ငါ့ကို မင်းအမေက လက်ပန်စုမှာနေတဲ့လက်သည်ကြီး ဒေါ် သီ
ကိုသွားခေါ် ခိုင်းလို့ခေါ် ပေးလိုက်ရတယ်။ အခု ဒေါ် သီနဲ့အမက
ထွေးရီကိုအခန်းထဲခေါ် သွားကြတယ်၊ထွေးရီများကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလား
မသိဘူး'

မမျှော်လင့်သော သတင်းဖြစ်သောကြောင့်အောင်ဘညိုလည်း လန့်သွားသည်။
သူ့အကြောင်းတွေကိုပါ ထွေးရီက ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်လျှင်ခက်ရချေပြီ။မျက်
စိမျက်နှာ ပျက်နေသော အောင်ဘညိုကိုကြည့်ပြီး ကိုဘိုကြီးက တဟဲဟဲ
ရယ်နေသောကြောင့် သူ့ကို အောင်ဘညို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'ဒါရယ်စရာလားဗျ'

'သိပ်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ အမက ဆရာ့ကိုပဲထင်ထားတာ၊ ထွေးရီကလည်း
တစ်ရှက်ကနှစ်ရှက် ဖြစ်အောင်မင်းကိုပါဆွဲထည့်မယ်မထင်ပါဘူး'

ကိုဘိုကြီးစကားကြောင့်အောင်ဘညို နည်းနည်းစိတ်အေးသွားရသည်။

'ခုအခြေအနေကဘယ်လိုရှိလည်းကိုဘိုကြီး'

'ငါလည်းဘယ်သိပါ့မလဲကွ၊ ဒါပေမယ့်ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒေါ် သီ့ကိုငါပဲ
ပြန်ပို့ရမှာ၊ လမ်းမှာ နည်းနည်းအစ်အောက်ကြည့်လိုက်ရင်သိရမှာပါ
ကွာ'

'ဒါဆိုကားပြန်လာထားရင် ကျွန်တော့ဆီဝင်ခဲ့နော်'

'စိတ်ချ၊ နေဦးခဏ ငါအခြေအနေသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်'

ပြီးနောက်တော့ ကိုဘိုကြီးလိုက်ပို့ရသည်မှာ ဒေါ် သီ တစ်ယောက်ထဲမ
ဟုတ်ပါ။ ထွေးရီပါလိုက်သွားရသည်။ ထွေးရီ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုရင်း အထုပ်က
လေးဆွဲကာ ကားပေါ် တက်သွားသည်ကို အောင်ဘညိုဝရန်တာမှနေ
ချောင်းကြည့်မိသည်။ ထွက်ပြီးနုတ်ဆက်ဖို့မရဲပါ။

ပြန်လာသတင်းပေးမည့် ကိုဘိုကြီးကို စောင့်ရင်း စောင့်ရင်း ညနေ
သာစောင်းသွားသည်။ကိုဘိုကြီးကပြန်မလာသေး။ဦးလှအောင်ကိုတစ်
ခါထဲဝင်ကြိုနေပုံရသည်။ ဒေါ် တင်တင်ညို အမိန့်ထုတ်ထားသဖြင့်
ဦးလှအောင် မနက်ကထဲက စက်ထဲမှာ သွားနေနေရသည်။

သူတို့ဆရာတပည့် ပြန်ရောက်လာတော့ ညခုနစ်နာရီကျော်ပေပြီ။ စောင့်
ရတာစိတ်မရှည်တော့သော အောင်ဘညိုကခြံထဲကဆင်းစောင့်နေ၏။

ကိုဘိုကြီးကားကို ဂိုဒေါင်ထဲသွားထည့်နေချိန်မှာ ဦးလှအောင်လည်း အိမ်ဝ မှာ ရပ်စောင့်နေသောဒေါ် တင်တင်ညိုဆီကုပ်ကုပ် လေးကပ် သွားပြီးနောက်အိမ်ထဲကို ဝင်သွားကြသည်။ အောင်ဘညိုသာ ခြင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်ရိုတ်ရင်း ခြံဝအုတ်ခုံမှာ ထိုင်စောင့်နေ၏။အတော် ကြီးကြာမှ ကိုဘိုကြီးထွက်လာသည်။ အောင်ဘညိုဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လေပူ တစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ဆရာကတော်ကို အပြည့်အစုံ အစီရင် ခံပြီးမှ လာခဲ့ရပုံရသည်။
'ဟူး'
'ကိုဘိုကြီးဘယ်လိုလဲ'
အောင်ဘညိုစိတ်မရှည်စွာဖြင့်မေးသည်။
'ဟုတ်တယ်ကွ ကောင်မလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်'
'ဟင်'
'အမကသိလို့တော့မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်မလေးကိုပြန်လွှတ်မှာမို့လို့ စိတ် ချရအောင်ဒေါ် သီ့ ကိုခေမ်းခိုင်းတာ၊အဲဒီတော့မှ တကယ်ရှိနေမှန်း သိရတာ'
'ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်'
သူ့အမေပြဿနာ ကိုဘယ်လိုဖြေရှင်းမည်ဆိုသည်ကို အောင်ဘညို အလွန်သိချင်နေသည်။
'ဒေါ် သီနဲ့ အပ်လိုက်ပြီလေ၊ ခုငါထွေးရီကို ဒေါ် သီ့အိမ်မှာထားခဲ့ တယ်လေ၊ ကိစ္စရှင်းပြီးမှ သူ့ရွာသူပြန်လိမ့်မယ်။'
'ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ'
'မင်းကလဲ နားဝေးလိုက်တာကွာ ဖျက်ချမှာပေ့ါ၊ပြီးမှ သူ့ရွာပြန်တော့ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိတော့ဘူးပေ့ါ'
ကိုဘိုကြီးစကားအဆုံးမှာ ဒီလိုကျတော့လွယ်သားဟု အောင်ဘညို တွေးနေမိသည်။
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
နောက်တစ်လခန့် အကြာ အောင်ဘညိုတို့ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ချိန်လောက် မှာ ထွေးရီ သူ့ရွာမှာဆုံးသွားကြောင်းသတင်းရောက်လာသည်။ ထုံးစံ အတိုင်း အောင်ဘညိုကို ဒီသတင်းလာပေးသူက ကိုဘိုကြီး။ ကျောင်း ကပြန်အလာ ခြံထဲဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ပြေးလာပြီးပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်ဘညို အလန့်တကြားဖြင့်မင်သက်မိနေစဉ် သူကသူ့ဟန်အတိုင်း ဆရာကြီးလေသံဖြင့်
'ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေက အန္တရယ်များတယ်ကွ၊တစ်ချက်မှားတာနဲ့ သွားရော'
'ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲဗျာ'
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်အောင်ဘညိုညည်း လိုက်မိသည်။ ကိုဘိုကြီး လဲငြိမ်နေသည်။
ညရောက်တော့ အောင်ဘညို အိမ်သာသွားရင်းထွေးရီ နေခဲ့သောအခန်း လေးနား အရောက်မှာ ကြက်သီးတွေ ထလာသဖြင့် ကိစ္စမြန်မြန်ရှင်းပြီး အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ပြေးမိသည်။ တစ်ပတ်ကျော်ကျော်ကြာသည်အထိ အောင်ဘညို ညည ဆိုအိမ်အောက်ကိုမဆင်းရဲ။ကြာလာတော့လည်းရိုး

သွားသည်ပင်။သေသေသာသူကို ကြာရင်မေ့တတ်သည်မဟုတ်ပါလား။
အောင်ဘညိုကတော့ သိပ်မကြာခင်မှာ မေ့သလိုဖြစ်သွားသည်။ ကျောင်းတွေ ဖွင့်ပြီဆိုတော့ ပစ်ကွင်းကိုကျောင်းမှာ ရှာရန်ရည်ရွယ်ထားသောကြောင့် အောင်ဘညို အချိန်ရှိခိုက်လုံလစိုက်ရပေမည်။
အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားသုံးသပ်ပြီးတော့နောက်ဆုံး ရွေးချယ်လိုက်သည်က ကေသီစိုး။အသားလေးနည်းနည်းညိုသယောင်ရှိသော ကေသီစိုး သည်အချောအလှကြီးတော့မဟုတ်ရှာပါ။ ခါးလေးက နဲနဲတုတ်ပြီး တင်ကလေးက နဲနဲပြားချင်ချင်ရှိ သော်လည်းကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ရှိသည်။ အထူးသဖြင့်ရင်သားများ၊ သူမတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အလှဆုံးလို့ပင်ဆိုနိုင်သည်။ ကေသီစိုး ကိုစတင်သတိပြုမိသည်မှာလဲ ထိုရင်အစုံကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဖွံ့ထွားသော အရာများကြောင့် အောင်ဘညို ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ရသည်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်။
နောက်ပြီး အသားလွတ်ဘဝင်မြင့်နေသော ခပ်ချောချော ကောင်မလေးများ၊ အူကြောင်ကြောင်စာကြမ်းပိုးမလေးများနှင့် လည်း အောင်ဘညိုဖြစ်လိမ့်မည်မထင်ပါ။ကေသီစိုးက အောင်ဘညို လိုနှစ်ကျတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ မနှစ်က အခန်းချင်းမတူသဖြင့်မတွေ့ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အကျတွေကို တခန်းထဲစုထားလိုက်တော့မှ ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်လေသည်။
နောက်ပြီး သူလိုစက်သဌေးသားကို ငြင်းဆန်မည့် မိန်းကလေး မဟုတ်လို့လည်းထင်သောကြောင့် အချိန်မဆိုင်းပဲ ကြိုးစားဖို့ အောင်ဘညို လုံ့လစိုက်တော့သည်။
အရင်က ရည်းစားမထားဖူးသော်လည်း အောင်ဘညို သေသေသပ်သပ်ပင်လုပ်ရှားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ကေသီစိုးကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ကစားချင်နေချိန်မို့ အောင်ဘညို လိုလူကချဉ်းကပ်လာသောအခါ သူမမှာ ငြင်းစရာအကြောင်းမရှိပါ။ ကျောင်းဖွင့်ပြီးတစ်လအတွင်းမှာပင် ကေသီစိုး နှင့်အောင်ဘညိုသမီးရည်းစား တွေဖြစ်သွားကြသည်။
ရည်းစားဖြစ်စမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းဆင်းချိန်၊ ကျောင်းမတက်မှီအချိန်များမှာ စကားလေးဘာလေးပြော၊ အိမ်ပြန်လျင်လမ်းတစ်ဝက်လောက်အထိလိုက်ပို့ အဆင့်တွေကိုစိတ်မရှည်စွာဖြင့် ကျော်ဖြတ်ရင်းအချိန်ကောင်းကို စောင့်ရသည်မှာ ကြာမြင့်လွန်းလှသည်ဟုထင်သည်။
နောက်ဆုံး အချိန်သင့်လောက်ပြီဟုယူဆလိုက်သောအချိန်မှာ တော့အပြင်ကိုချိန်းဖို့ပြင်သည်။သူရွေးချယ်လိုက်သည့်နေရာက သူတို့ဆန်စက်ဝင်း အဝမှာ ရှိသောကိုဘိုကြီးအိမ်။
×××××××××××××××××××××××××××××
သူတို့ ရောက်သွားချိန်မှာ ကိုဘိုကြီးအိမ်ကသော့ခတ်ထားသည်။
'ဟယ် နင့်အသိတွေကလည်း တစ်ယောက်မှမရှိပါလား'
ကေသီစိုး ကစိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်ပြောသည်။ ကိုဘိုကြီးနှင့်ကြိုညှိထားသောအောင်ဘညိုက လက်ကာပြလိုက်ပြီး ခြေသုတ်ခုံအောက်မှ သော့ကိုဆွဲထုတ်ပြလိုက်သည်။ကေသီစိုးကြည့်ရသည်မှာ လည်း အနည်းငယ်တုန်လှုပ်နေပုံရ၏။

'အိမ်ရှေ့ခန်း မှာပဲထိုင်မယ်နော်'
အောင်ဘညို သော့ဖွင့်နေစဉ် ကေသီစိုးက ပြောလိုက်သည်။ ကိုဘို ကြီး အိမ်က သူတို့အရပ်မှာ တယ်လီဗီးရှင်း ပုံဟုပြောတတ်ကြသည့် ပုံစံမျိုးအိမ်ရှေ့ မှာသံဇကာတွေကို တီဗီမှန်ပြင်ပုံစံတပ်ထားသောကြောင့် အပြင်ကိုလှမ်းမြင်နိုင်သည့် အပြင် လမ်းသွားလမ်းလာတွေကိုလည်း လှမ်း မြင်နိုင်သောကြောင့် သူမစိတ်လုံလုံဖြင့်ထိုင်လို့ရသည်။ အထဲမှာ ဆိုလျှင် သူစိမ်းယောကျာ်းလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆိုတော့။ဘာပဲပြော ပြော ကေသီစိုးရင်ခုန်နေကြောင်းကိုတော့ အောင်ဘညို သေသေချာ ချာသိလိုက်သည်။
'ဟာ အပြင်ခန်းမှာထိုင်ရင် လူတွေမြင်ကုန်မှာပေ့ါ၊ ငါကတော့ ကိစ္စ မရှိပါဘူး နင့်အတွက်ပြောတာပါ'
'ဒါဆိုလည်းပြန်တော့မယ်'
ပြောပြောဆိုဆို ကေသီစိုးကလှည့်ထွက်သွားသောကြောင့်နောက်က အတင်းလိုက်ဆွဲရသည်။
'လာပါဟာ ငါနောက်တာပါ ဒီနားလေးမှာထိုင်ရင်ရတယ်လေ။'
အောင်ဘညိုပြလိုက်သောနေရာက ပုဏ္ဏားကွယ်ရှိသောနေရာ။
'အေး ဒါဆိုနင်ကဟိုဘက်ကထိုင်၊ ငါကဒီဘက်ကထိုင်မယ်'
ကေသီစိုးကလည်းမည့်ပါ သံဇကာပေါက်၏ ဟိုဘက်ဒီဘက်ကို ထိုင်ဖို့နေရာချသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်မို့ အောင်ဘညိုလည်း အထွန့် တက်မနေတော့ပဲ ကေသီစိုးပြသည့်နေရာမှာထိုင်လိုက်သည်။ နေရာ လေးကမဆိုးပါ။ အပြင်ကကြည့်သူတွေ သူတို့ကိုမမြင်နိုင်၊တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် ပုဝါတစ်ကမ်းလက်တစ်လှမ်းဖြစ်နေခြင်းသာဆိုး၏။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါ အဆင်ပြေအောင်လှုပ်ရှားနိုင်လိမ့်မည်ဟု အောင် ဘညို ယုံကြည်ထားပါသည်။
စစချင်းတော့ ထုံးစံ အတိုင်းဟိုဟိုဒီဒီ ပြောနေကြ၏၊ခဏအကြာမှာ အောင်ဘညိုက ညောင်းလာဟန်ဖြင့် ခြေထောက်ကိုကေသီစိုးဘက် ကိုဆန့်လိုက်သည်။ ဒူးနှစ်ဖက်ကိုပိုက်ပြီးထိုင်နေသော ကေသီစိုး ၏ခြေဖမိုးလေးများနှင့်သူခြေချောင်းတွေကထိလုလု။ဒါလောက်ဆိုလျှင် အခြေအနေမဆိုး ဟုအောင်ဘညိုတွေးပြီးကျေနပ်သွားသည်။ကြမ်းပြင် မှ တတောင်လောက်အထိကိုသစ်သား ထရံကာထားသဖြင့် အောက် ပိုင်းက ဘာလုပ်နေလုပ်နေ အပြင်ကမမြင်နိုင်ပါ။ထိုအချိန်မှာ ခြံတ ခါးဝကို ကားကြီးတစ်စီးထိုးဆိုက်လာသည်။ အုတ်သယ်သောကားကြီး။
'အဲတော့'
သံဇကာပေါက်ကနေလှမ်းချောင်းလိုက်ပြီးနောက်ကေသီစိုးဆီက အာ မေဋိတ်သံထွက်လာသည်။
'ဘာဖြစ်လို့လည်းကေသီ'
'အဖေ မောင်းတဲ့ကား၊ ဒုက္ခပါပဲ'
'နင်ကလဲဟာ တို့ကိုဘယ်လိုလုပ်တွေ့မှာလဲ၊မကြောက်စမ်းပါနဲ့'
အားပေးသလိုဖြင့်အောင်ဘညို ကကေသီစိုး ခြေဖမိုးကို သူ့ခြေ ဖဝါးဖြင့်လှမ်းပွတ်လိုက်သည်။ သူမကမလိုလားဟန်မပြသဖြင့်

ဆက်ပွတ်ပေးနေလိုက်သည်။ကေသီစိုးအာရုံက အိမ်ရှေ့ကိုသာ ရောက်နေဟန်ရှိသည်။
ထိုအချိန်မှာ ကားရှေ့ခန်းမှ အသားညိုညို လူကြီးတစ်ယောက်ဆင်း လာပြီး ခြံတခါးတိုင်ကိုမှီပြီးဆေးလိပ်မီးညှိသည်။ အလုပ်သမား သုံးလေးယောက်လည်း ဆင်းလာပြီး လမ်းဘေးမှာ နေရာရှင်းနေ၏ အုတ်တွေချမည်ထင်သည်။
'အဲဒါ အဖေပေါ့'
ခြံဝမှာဆေးလိပ်ဖွာနေသော လူကြီးကိုပြပြီး ကေသီစိုးက လေသံ တုန်တုန်လေးဖြင့်ပြော၏။ အောင်ဘညိုဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပြီး ကေသီစိုးထိုင်နေသောဖက်ကို လှစ်ခနဲကူးလိုက်သည်။
'လန့်ပြီးထပြေးမနေ နဲ့နော်၊ ဒီတိုင်းထိုင်နေရင်ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နင် ထပြေးမှ တွေ့သွားမှာ။'
ပြောပြောဆိုဆို ကေသီစိုးပခုံးကိုလက်ဖြင့်ဖိထားလိုက်သည်။ သူမ အမှန်ပင်လန့်နေပါသည်။ ပခုံးလေးကတုန်နေ၏။ဒီတော့လည်း ယောကျာ်းလေးတို့ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း အောင်ဘညိုနှစ်သိမ့် ရတော့သည်။ လက်တစ်ဖက်က ဒူးကိုဖက်ထားသော ကေသီစိုး လက်ကလေး များပေါ် အုပ်ကိုင်ပွတ်သပ်ရင်း ကျန်တစ်ဖက်က ကောင်မလေးပခုံးကို ဖက်ရင်း နှစ်သိမ့်ပေးရသည်။ ကေသီစိုး လက်တွေက ထွေးရီလက်တွေ ထက်အများကြီးနုသည်။ ကိုင်လို့ ပိုကောင်းသဖြင့် အားရပါးရကိုဆုပ်နယ်မိသည်။ ပခုံးသားအိအိ လေးနှင့် လက်မောင်းတွေကိုလည်းအလွတ်မပေးတန်း ပွတ်သပ် ပေးလိုက်သောအခါ ကေသီစိုးတဖြေးဖြေး နှင့်အကြောက်ပြေလာပုံ ရသည်။ အလုပ်သမားတွေကအုတ်တွေကိုစချပုံနေကြပြီ။ ကျွမ်းကျင် သူများသာဆိုလျှင် အချိန်ကဘယ်လောက်မှကြာမှာ မဟုတ်။ ထို့ ကြောင့်အောင်ဘညို အရှိန်နည်းနည်းထပ်တင်သည်။
ဘေးတိုက်ဖက်ထားရာမှ နဖူးဆံစပ်၊ နားထင် ထိုမှသည်ပါးပြင်ကို တဆင့်ချင်းဖြေးဖြေးနမ်းသွားသည်။ ကေသီစိုးက ရုန်းချင်ဟန်ပြ သော်လည်း အောင်ဘညိုက တင်းတင်းဖက်ထားသည်မို့ရုန်းမရ။ ထို့ကြောင့်အောင်ဘညိုကို စကားပြောဖို့လှည့်အလာမှာ အောင်ဘ ညိုက အခွင့်အရေးကို မလွတ်တန်းအသုံးချလိုက်သည်။ ကေသီစိုး ၏ မပွင့်တပွင့် နုတ်ခမ်းတွေကို အားရပါးရစုပ်နမ်းလိုက်သည်။ နမ်းသာနမ်းလိုက်ရသည် တစ်ခါမှနမ်းဖူးသည်မဟုတ်၊ နိုင်ငံခြား ကားတွေမှာ မြင်ဖူးသလောက်နှင့် စမ်းလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည့်အ တွက် သိပ်အဆင်မပြေပါ။ ကေသီစိုးက ခေါင်းကိုအတင်းခါလိုက် တာကြောင့်လည်းပါသည်။ထွေးရီနဲ့တုန်ကဒါမျိုးတွေမရှိ၊ အလွန်ဆုံး ပါးလောက်သာ တစ်ခါတစ်လေနမ်းဖြစ်သည်။
သို့သော်လည်း ဒီလိုမျိုး နေရာတွေမှာ လုံ့လ ဝီရိယ ကြီးလွန်းလှသော အောင်ဘညိုက လွယ်လွယ်နှင့်လက်မလျှော့ပါ။ ကေသီစိုး ပါးနှစ်ဘက် ကို လက်ဖြင့်အုပ်ကိုင်ညှပ်လိုက်ပြီး ထပ်ကြိုးစားသည်။ လက်သင်ဆို တော့ နည်းပညာအခက်အခဲရှိသည့် အတွက် လေမလုံသောနေရာတွေ

က တဖွတ်ဖွတ် အသံတွေမည်သည်။ဘယ်သူ့ဆီကမှန်းမသိသော သရေ တွေကလည်း ပါးစပ်တွေမှာ ရွှဲနေ၏။ ထိုအသံတွေကို ပျောက်အောင် လိုက်လုပ်ရင်းမှနေ၍ တဖြည်းဖြည်းအဆင်ပြေလာ၏။ ကေသီစိုး မျက် လုံးလေးများလည်းမှေးစင်းလာလေပြီ။အစပိုင်းက ဒူးကိုပိုက်ထားသော သူမလက်တွေက အောင်ဘညိုခါးပေါ် သို့ရွေ့လျားလာသည်။နောက် တစ်ဆင့်ထပ်တက်ဖို့အချိန်ရောက်ပေပြီ။

ထို့ကြောင့်ညာ လက်ဖြင့်ပခုံးကို ဖက်ထားပြီး ဘယ်လက်က အခုတိုင် ဒူးထောင်လျက်ထိုင်နေဆဲဖြစ်သော ကေသီစိုးခြေထောက်တွေကို ဖက် လိုက်သည်။ ကေသီစိုး အောင်ဘညို ရင်ခွင်ထဲကို ငုတ်တုတ်လေး ရောက်လာသည်။ သူမခြေသလုံးတွေကို ပွတ်ပေးလိုက်ပေါင်တွေ ကို ညှစ်လိုက်လုပ်သောအခါ ကေသီစိုးက ခြေထောက်တွေကို ကြမ်း ပြင်ပေါ် မှာ ဆန့် လိုက်ဖို့ကြိုးစားသည်။ အောင်လည်းအောင်မြင်သွား ပါသည်။သို့သော်လည်း ထမိန်အောက်နားစက အောင်ဘညို လက်နှင့် ညီ ကျန်ခဲ့သဖြင့် ညိုရောင်ဖျော့ဖျော့ အသားတွေက အပြင်ကို ဟင်း လင်းရောက်လာတော့သည်။

အသားညိုလို့လားမသိ ကေသီစိုးအသားလေးက နုပြီးချောနေသည်။ အစပိုင်းမှာတော့ အောင်ဘညို ဖြေးဖြေးညင်ညင်လေးပွတ်သပ်ပေး နေ၏။ ခြေသလုံးမှသည် ပေါင်အထိ တစ်ဆင့်ချင်း အသာယာလေး လက်ကိုတရွေ့ရွေ့တက်သွားသည်။အောင်ဘညိုစိတ်ကထင်တာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည် အပေါ် ဘက်ကိုရောက်လာသည်နှင့်အမျှ အသား ကပိုနူးညံ့လာသည်။ ထို့ကြောင့် နေမထိလေမထိသော ပို၍အတွင်းပိုင်း ကျသောနေရာများဆိုလျှင် ပိုပြီးတော့ ကိုင်ချင်စရာကောင်း လိမ့်မည် ဟုတွေးမိပြီးနောက် စိတ်ဓါတ်တွေ တားမနိုင်ဆီးမရ တက်ကြွလာသည်။ ကေသီစိုးကို ခေါ် လာခဲ့စဉ်က ပထမဆုံးချိန်းသည့်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့် နဲနဲပါးပါး မြေစမ်း ခရမ်းပျိုးရုံလောက်သာ မှန်းထားခဲ့သည်။ ခုတော့ အောင်ဘညို ဒီလောက်နှင့်မကျေနပ်နိုင်တော့၊ ထွေးရီမရှိတော့သည်မှ နောက်ပိုင်း ငတ်မွတ်ခဲ့ရသောဆန္ဒကို ပြည့်အောင်ဖြည့်ပြီးမှပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။သူ၏ အကိုင်အဆွဲအပွတ်အသပ်တွေကလည်း ပိုပြီး အားပြည့်ကြမ်းတမ်းလာသည်။

အောင်ဘညိုလက်ကို တွန်းဖယ်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်းမရပါ။ ယောကျ်ား နှင့် မိန်းမ ခွန်အားချင်းကွာခြားသည်သာမက မကြုံဖူးသော အတွေ့အထိ များက သူမခွန်အားတွေကို ယုတ်လျော့ အားနည်းသွားစေသောကြောင့် အောင်ဘညိုကို မတားဆီးနိုင်တော့ပါ။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း လက်ရှိ တွေ့ကြုံနေရသည့် အဖြစ်တို့၏ ဟိုတစ်ဖက်ကို သိရှိစူးစမ်းလိုစိတ်တွေ မသိမသာဝင်ရောက်လာနေသည်ကိုလက်မခံချင်ပါပဲနှင့်ခံရခက်စွာ လက် ခံနေရပေပြီ။ လူ့သဘာဝအတိုင်း ရမ္မက်စိတ်တို့ပြင်းထန်ထကြွလာလျှင် ယောကျ်ား ကခွန်အားတွေ တိုးပွားလာပြီး မိန်းမက အားအင်ဆုတ်ယုတ် သွားသည့် ထုံးစံဖြစ်သောကြောင့် အောင်ဘညိုပြုသမျှနုရသည့်အခြေကို ဆိုက်ရပေတော့မည်။

စီးကပ်ကပ်ဖြင့်ချွဲနေသော အောက်ခံဘောင်းဘီလေး၏ အပြင်ဘက်မှနေ

ပြီးအောင်ဘညိုကဖိဖိလေးပွတ်ပေးနေသည်။ ပေါင်ကြားက အကွဲကြောင်းလေးပေါ် ကို တည့်တည့်ပွတ်မိပြီး နောက်တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ကေသီစိုးကို အားနာမနေတော့ပဲ လက်ခလယ်ဖြင့်မိမိရရ ဖိပွတ်ပေးလိုက်သည်။ ပါးစပ်ပေါက်ကို အောင်ဘညိုက အနမ်းနှင့်ပိတ်ထားသဖြင့် ကေသီစိုးခမျာ သူမအောက်ပိုင်းကို နှိုက်နေသော အောင်ဘညိုလက်ကို သာ ခွန်အားမဲ့လက်ကလေးများဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်းနှာခေါင်းတွင်းမှ လေများကိုသာ တဟွန်းဟွန်းမှုတ်ထုတ်နေသည်။

အခြေအနေက အလွန်ကိုတိုးတက်လာပြီမို့ အောင်ဘညိုက ပွတ်ပေးနေသည်ကို ရပ်လိုက်ပြီးလက်ကို ဘောင်းဘီသရေခါးစည်းကြားမှထိုးသွင်းလိုက်သည်။ သူသွားလိုသော လျှိုမြောင်လေးသို့မရောက်မီ မထူလွန်းမပါးလွန်းသော ကိုင်းတောကလေးကိုဖြတ်ရသည်။ ခြေဆော့လက်ဆော့ရှိသူမို့ ခဏရပ်လိုက်ပြီး ကိုင်းပင်တွေကို လက်ဖြင့်လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။ ပထမဖွဖွလေး နောက်တော့ စိတ်ကူးပေါက်လာသဖြင့် အားဖြင့်ဆွဲလိုက်ရာ ကေသီစိုးခါးလေးကော့တက်သွားသည်။

နိုင်လွန်ဘောင်းဘီကြပ်ကြပ်ကလေးက ဖွံ့ဖြိုးသော ကေသီစိုးအောက်ပိုင်းမှာ တင်းကပ်နေသည်အတွက် အောင်ဘညိုလွတ်လွတ်လပ်လပ် လက်သရမ်းလို့မရ သောကြောင့် ချွတ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားရသည်။ ကေသီစိုးကို အနမ်းရပ်လိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ် သို့တွန်းလှဲ လိုက်သောအခါ မူးယစ်နေသလိုဖြစ်နေသည့် ကေသီစိုး ကြမ်းပြင်ပေါ် တအိအိပက်လက်ကလေးကျသွားသည်။

'နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ'

ကေသီစိုးက မျက်စေ့စုံမှိတ်ပြီး တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေသည်ကို အောင်ဘညိုဂရုမစိုက်တော့ဘဲ၊ ကြပ်ကပ်နေသော ဘောင်းဘီလေးကိုသာ မရအရချွတ်ဖို့ပြင်သည်။ ကေသီစိုးကလည်း အောင်ဘညိုလက်တွေကို အတင်းတွန်းဖယ်သည်။ သို့သော်လည်း သူမ၏ရုန်းကန်မှုတို့က ဘယ်လိုမှအရာမထင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကေသီစိုးလက်လျှော့ လိုက်ရပြီး မျက်နှာကို လက်နှင့်ဖက်နှင့်အုပ်ရင်းသာ

'ငါရှက်တယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ရှက်တယ်'ဟု အဆက်မပြတ်အော်နေသည်။

ဘောင်းဘီကို ပေါင်ရင်းနားလောက်အထိဆွဲချပြီးချိန်တွင် အောင်ဘညိုကိုယ်တိုင်လည်း ကတုန်ကရင်ဖြစ်လာရသည်။ ထွေးရီနှင့် ကြုံခဲ့ဖူးသော်လည်း အခုလိုလင်းလင်းချင်းချင်း အခြေအနေမျိုး မဟုတ်သဖြင့် မိန်းမတို့၏ လျှို့ဝှက်အပ်သောအရာကို အရှင်လတ်လတ်ထင်ထင်ရှားရှားမမြင်ဖူးပါ။အပြာခါတ်ပုံတွေ၊ အပြာကားတွေထဲမှာမြင်ခဲ့ဖူးသော်လည်းဒီလောက်အထိရင်မခုန်ခဲ့ရ။ခုတော့ နားထင်မှာသွေးတွေ တဒိတ်ဒိတ်တိုးလာပြီးလည်ချောင်း ကချက်ချင်းလိုချောက်ကပ်သွားရသည်။

ထို့ကြောင့် ခြေသလုံးအထိရောက်အောင်တစ်ခါထဲဆွဲချလိုက်သည်။ကေသီစိုးကတင်ပါးကိုကြွမပေးသောကြောင့် လမ်းမှာ နဲနဲ ထစ်သွားသော်လည်း မညှာမတာ အတင်းဆွဲယူလိုက်သောအခါပါလာသည်။ ကေသီစိုးက စောင်းပစ်လိုက် မှောက်ပစ်လိုက်မှာစိုးသည့်အတွက် ဘောင်းဘီခြေသလုံးလောက်ရောက်သည်နှင့် သူမပေါင်တစ်ဖက်ကို ဒူးဖြင့်ဖိထားလိုက်ရသေးသည်။ သွားလေသူလေးထွေးရီနှင့် တုန်းကရခဲ့သောသင်ခန်းစာတွေ

က အောင်ဘညိုအတွက်အလွန်အဖိုးတန်ပေသည်။ဘောင်းဘီလွတ်လွတ်
ကျွတ်ကျွတ်ဖြစ်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကေသီစိုးခြေနှစ်ဘက်ကိုဆွဲ
ကားလိုက်ပြီး အောင်ဘညိုက ကြားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
ကေသီစိုးကသူမမျက်နှာကိုလက်ကလေးနှစ်ဘက်ဖြင့်အုပ်ထားသည်။ အုပ်
ထားသောလက်ကလေးတွေက တုန်နေ၏။ တကယ်တန်းတော့ လက်တွေ
သာ မဟုတ်ပါ သူမတစ်ကိုယ်လုံး နတ်ဝင်သလို ဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေ၏။
ပါးစပ်လည်း တဟီးဟီးနှင့် ဘာတွေပြောနေသည်မသိ၊ အောင်ဘညိုက
လည်းဂရုစိုက်နားထောင် မနေသဖြင့် သူမဘာပြောနေမှန်း လုံးဝမသိပါ။
သူ့ခေါင်းထဲမှာရှိနေသော ကိစ္စက ဒီကနေ့ ကေသီစိုးနှင့် နှစ်ပါးသွားခွင့်
ရဖို့ပင်ဖြစ်သည်။
နှစ်ပါးသွားစဖို့က ခြေဆင်းတွေ အတောတွေ အတန်အသင့်ဝင်ခဲ့ပြီးသော်
လည်းအောင်ဘညို မကျေနပ်သေးပါ။ ပိုပြီးသေချာအောင်လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ အခုနက အပြင်မှနေပွတ်ပေးခဲ့သောကြောင့်စိုစွတ်နေသော
ရပ်ဝန်းဆီကို အောင်ဘညိုလက်တွေနောက်တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်သွားပြန်
သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အပေါ် ယံတင်မဟုတ် အတွင်းကျကျ ထိုး
ဖေါက်တိုက်စစ်ဆင်ဖို့ဖြစ်သည်။ သူ့လက်နှင့် ထိမိသောအသားလေးတွေ
က စိုပြီးချွဲနေ၏။ အညိုရောင်အလွှာနှစ်ချပ်ကြားမှ ပန်းနုရောင်ရင့်ရင့်အ
သားလေးတွေဆိုလျှင် ချွဲရွှဲမျှမက ထိလိုက်လျှင် ချော်လို့နေသည်။
ကေသီစိုးပေါင်သားတွေကို နူးညံ့လှသည်ဟုထင်နေသော အောင်ဘညို
ပို၍အတွင်းပိုင်းကျ သောနေရာတွေမှာပိုလို့ပင် နူးညံ့ကြောင်းတွေ့လိုက်
ရသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ညိုးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက် လက်မနှင့်ဖိပွတ်
ကြည့်လိုက်နှင့် သဘောတွေခွေ့နေ၏။ စိတ်မှန်းနှင့်သာ ထိတွေ့ရခြင်း
မဟုတ် မျက်စိနှင့်သေသေချာချာကြည့်ပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကိုင်တွယ်
ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်အရသာထူး၏။
အကယ်၍ အိမ်ပြင်ဖက်ကတစ်စုံတစ်ယောက်သာ အထဲကို လှမ်းကြည့်
လျှင် သံဇကာပေါက်၏ အလယ်ကို ရောက်နေသောအောင်ဘညိုကိုမြင်
နိုင်ပေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကကေသီစိုးကိုတော့မမြင်နိုင်၊ ထို့ကြောင့်
အံကြိတ်ပြီး ကြမ်းပြင်ကို တစုံတရာပြုနေသည်မှာ အထူးအဆန်းဟုထင်
ပေတော့မည်။
အပေါ် ယံမျက်နှာပြင်ကိုစိတ်ကြိုက် ကိုင်တွယ်ပြီးသွားသောအခါ အထဲ
ကိုဝင်ဖို့ လုပ်ငန်းကိုစလိုက်သည်။ ရွှဲရွှဲစိုနေသော ပေါက်ငယ်ကလေးအ
ဝကို လက်ဖျားထောက်မိသောအခါ ကေသီစိုး အနည်းငယ်တွန့်သွား၏။
အောင်ဘညိုလက်ညိုးထိပ်မှာလည်း တခုခုကဖမ်းဆုပ်ထားသလို တင်း
တင်းလေးခံစားရသည်။ ထို့နောက်တုံ့ပြန်လာသော ညှစ်အားတစ်ခုကို
ဆန့်ကျင်၍ လက်ကိုအနည်းငယ်အားစိုက်ဖိသွင်းလိုက်သောအခါ အောင်
ဘညို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာရှိနေသော ကေသီစိုးပေါင်တံတွေ တရမ်း
ရမ်းခါထွက်သွား၏။
'အီး . . အီး . . အင့်'
ကေသီစိုးထံက မချိမဆန့် လည်ချောင်းသံကြီးထွက်လာသောအခါ ဘာ
ကြောင့်မှန်းမသိ အောင်ဘညို ပျော်သွားပြီး လက်ကိုထုတ်ချည်သွင်း

ချည်ခပ်သွက်သွက်လုပ်ပေးလိုက် သောအခါ ကေသီစိုးခေါင်းကလေးပါ လည်ထွက်သွားရသည်။ အောင်ဘညိုလည်း တကယ်လုပ်နေရသည်မဟုတ် ပါဘဲနှင့် အသက်ရှူတွေမြန်လာ၏။ ထိုအတွင်းသားတွေက ပိုလို့ပင်နူး ညံ့လှပေသည်။
လက်ညှိုးနှင့်အနည်းငယ်အရှိန်ရသော အခါလက်ခလယ်ကိုပြောင်းထည့် လိုက်သည်။လက်ခလည်က ပိုရှည်သောကြောင့် အတွင်းကိုပို၍နက်ရှိုင်း စွာတိုးဝင်နိုင်သောကြောင့် ကေသီစိုးပို၍ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာသည်။
'အောင်ဘညို. . . အင်း. . . အောင်ဘညို'
'ဘာလဲကေသီ'
'ခြံ . . . . ခြံ . . . ခြံတခါးပြန်ပိတ်ခဲ့ရဲ့လား'
ကေသီစိုး၏ ညည်းညည်းညူညူ အမေးကြောင့် အောင်ဘညို ရယ်ချင်စိတ် ပင်ပေါက်သွားရသည်။
'ပိတ်ခဲ့တယ်၊ ပိတ်ခဲ့တယ်၊ ခြံတခါးလည်းပိတ်တယ်၊ အိမ်တခါးလည်းပိတ် ပြီးပြီ'
ကေသီစိုးစိတ်လုံသွားပုံရသည်၊ ဘာမှထပ်မပြောတော့ပဲ သာသာလေးသာ ညည်းနေ၏။ သူ့အတွက်အချိန်ရောက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် အောင်ဘညိုပု ဆိုးကိုဖြည်ချလိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်က ကေသီစိုးကို ဖျော်ဖြေနေရ သောကြောင့် ကျန်လက်တစ်ဘက်ထဲဖြင့်သာ ပုဆိုးချွတ်ခြင်း အောက်ခံ ဘောင်းဘီချွတ်ခြင်းများကို ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်လိုက်ရသည်။ သူ့အလှည့်ကို အောင့်အီးစောင့်နေခဲ့ရသော မင်းသားကြီးကလည်းအသင့် အနေအထားဖြင့် ခေါင်မိုးကို တန်းတန်းထိုးကာထွက်လာသည်။
လက်ကိုရုပ်လိုက်သောအခါ ကေသီစိုးက မျက်လုံးလေးအသာမှေးဖွင့်ပြီး အခြေအနေကို အကြည့် သူမပေါင်ကြားမှာ အသင့်အနေအထားဖြင့် ရှိနေ ပြီဖြစ်သော အောင်ဘညိုကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် အလန့်တကြားဖြစ်သွား သည်။
'အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါကြောက်လို့ပါ၊ ငါကြောက်လို့ပါ'
ပြောရမှာမဟုတ်မှန်းသိလျက်နှင့် ကေသီစိုးက တစာစာ တောင်းပန်သည်။ ငြင်းဆန်၍ မရနိုင်တော့သော အခြေအနေကိုရောက်နေပြီမှန်း သူမကိုယ်တိုင် လည်းသိနေသောကြောင့် အားသွန်ခွန်စိုက် ရုန်းဖယ်တာတော့မရှိပါ။
'ဒုက္ခပါဘဲ၊ ဗိုက်ကြီးရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲဟယ်'
ကေသီစိုးပြောချင်ရာပြောပါစေ ဂရုစိုက်နေဖို့မလိုမှန်းသိနေသော အောင်ဘညို က တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနေပဲ လုပ်စရာရှိတာကိုသာလုပ်သည်။
'အား'
တရှိန်ထိုးဝင်လာသော ပထမဦးဆုံးရိုတ်ချက်မှာ ကေသီစိုးကော့တက်သွား သည်။ဘေးသို့ကားနေသော ပေါင်လုံးကြီးတွေက မြောက်ချည်ကြွချည်နှင့် ကြမ်းပြင်ကို တဗန်းဗန်းရိုတ်နေသည်။အချိန်ယူ၍ နှူးခဲ့နှပ်ခဲ့ပြီးပြီမို့အောင် ဘညိုကလည်း မညှာပါ။ ဝက်ခေါင်းထိုးတိုက်စစ်ဖြင့် တရစပ်ဝင်၏။ကေ သီစိုးလည်းကြမ်းပေါ် မှာခါရမ်းလူးလိမ့်နေ၏။ အောင်ဘညို ပတ်ဝန်းကျင် ကိုမေ့နေပေပြီ။ စော စောတုန်းကအခြေအနေမှာ သူ့လှုပ်ရှားမှုကဘာမှထူး ခြားမှု မရှိသော်လည်း လက်ရှိအတိုင်းသာ အပြင်ကတစ်စုံတစ်ယောက်မြင်

ခဲ့ပါလျှင် ကလေးတွေတောင်ကောင်းကောင်းသိနိုင်ပေသည်။သည်ကြားထဲ
ကေသီစိုးခြေထောက်တွေကလည်းတချက်တချက် ထောင်ထလာသေး၏။
အောင်ဘညို ကံကောင်းပါ၏။ အုတ်ကားကြီးကလည်း သူလုပ်ငန်းမစ
တင်မှီ အချိန်လောက်မှာပင်ပြန်ထွက်သွားပေပြီ။ နေ့လည်ခင်းလည်းဖြစ်
သောကြောင့် လမ်းပေါ် မှာကလည်း လူသူအတန်အသင့်ရှင်းနေသည်။
လမ်းမနှင့် အိမ်ကလည်းပေ ၂၀ လောက်ဝေးသည့်အပြင် ခြံစည်းရိုးလည်း
ခံနေသေးသောကြောင့် အရှက်တကွဲဖြစ်ရမည့်ဘေးမှလွတ်ခဲ့သည်။
အောင်ဘညိုကတော့ ဒါတွေကိုမစဉ်းစားနိုင်ပါ၊ ထွေးရီ ပြန်သွားရပြီးချိန်က
ထဲက ငတ်ပြတ်နေရသမျှကို အတိုးချပြီးအရယူနေမိသည်။ ကေသီစိုးက တောင့်
တင်းပြည့်ဖြိုးသူဖြစ်နေ၍သာတော်တော့ သည်သာမန်ရှုနာရှိုက်ကုန်းမလေး
တွေသာဆိုလျှင် အသက်မထွက်ရင်တောင် မွမွကြေသွားရလောက်သည်။
ဇတ်ရှိန်တက်လာသည်နှင့်အမျှနှစ်ယောက်လုံးအသက်ရှူသံတွေကပြင်းထန်
လာသည်။ ကေသီစိုးလည်းမျက်နှာကိုလက်ဖြင့်အုပ်မထားတော့ သူမလက်
တွေက အောင်ဘညိုကျောပြင်ကို သိုင်းဖက်ထားမိသလို ခြေထောက်တွေက
လည်းအောင်ဘညို ခါးကိုချိတ်တွယ်ထား၏။နောက်ဆုံး အရှိန်ပြင်းစွာခုတ်
မောင်းခဲ့ရသော မီးရထားကြီး ဘူတာသို့မောကြီးပန်းကြီးဝင်လာလုလုမှာ
အောင်ဘညိုက နောက်ကိုဆုတ်လိုက်သည် မျက်လုံးလေးမှေးထားသော
ကေသီစိုး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင် သူမကိုယ်ပေါ် သို့ကျလာ
သော ချွဲကျိကျိအရာများကြောင့် လန့်သွားသည်။
'ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ပေကုန်ပြီ'
'နောက်မှပြောပြမယ်၊ နောက်မှ အား ဟား'
အောင်ဘညိုကလည်းမောကြီးပန်းကြီးဖြေရင်း ကေသီစိုး၏ ပြည့်ဖြိုးတင်းအိ
သော ကိုယ်လုံးလေးပေါ် မှာမှောက်လှဲချလိုက်သည်။ အောင်ဘညို အမောဖြေ
နေစဉ်မှာ သူမက နွမ်းပျော့နေသောလက်ကလေးများဖြင့်သူ့ကျောပြင်ကို အ
သာအယာပွတ်ပေးနေသည်။ ထိုအချိန်ရောက်မှ သူအတန်တန်တောင့်တခဲ့ရ
သော ကေသီစိုးရင်သားတွေကို ဘာမှမလုပ်လိုက်ရသည်ကိုအောင်ဘညို မချင့်
မရဲသတိရမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူကလည်းတလှည့်ပြန်ပြီး ကေသီစိုး ရင်သား
တွေကို အပေါ် မှနေ၍ ဖြစ်ညှစ်ပေးလိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်ပါလျှင် နောက်တစ်
ကြိမ် ကြိုးစားချင်သေးသောကြောင့် အပျိုးဝင်လိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။
'မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ ငါတကိုယ်လုံးနာနေတာပဲ၊ အား . . လား . . တအားမညှစ်
ပါနဲ့ ဟာ'
ကိုင်ရင်းကိုင်ရင်း မာန်ဝင်လာပြီးနောက် အတင်းညှစ်တော့သောကြောင့်ကေ
သီစိုး အလန့်တကြားထအော်သည်။ ထို့နောက်အောင်ဘညိုကို တွန်းဖယ်ပြီး
အတင်းထထိုင်သည်။ အောင်ဘညိုက အပေါ် ကနေ၍ အတင်းဖိထားသည်၊
ဖယ်မပေးပါ။ အစပိုင်းမှာ အသာလေးကြိတ်ရုန်းနေသော်လည်း အောင်ဘညို
က ပိုပို ကဲလာသောအခါမှာ ကေသီစိုး အားထုတ်ပြီးရုန်းတော့သည်။
'နင်ကလဲဟာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ့ ဘာလို့ အတင်းထချင်နေရတာလဲ'
'ငါပြန်တော့မယ်'
'ပြန်ရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ခဏလောက်တော့နေပါဦးဟယ်'
'ဟွန်း နင့်အကြံငါမသိရင်ခက်မယ်'

အောင်ဘညိုကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ကေသီစိုးကဆိုသည်။ သူမမျက်စောင်းကြောင့် အောင်ဘညို ပြာကျမသွားသော်လည်း စိတ်တွေကတော့ တရိပ်ရိပ်ပြန်တက်လာသည်။ထို့ကြောင့် . . .
' အောင်ဘညို နင်ငါ့ကို အိမ်ပေါ် ကဆင်းရအောင်လုပ်နေတာလား'
အဆက်မပြတ်လက်သရမ်းလိုက်ရုံမက နောက်တစ်ကြိမ်အတွက် ပေါ် ပေါ် ထင်ထင်ကြီးကို အားထုတ်လာသောကြောင့် ကေသီစိုးထအော်သည်။ အောင်ဘညို ကပါးစပ်ကအော်သည်လောက်ကိုတော့ မမှု ပါ။သို့သော်လည်းကေသီစိုး ဆက်ပြောလာသော စကားကြောင့် လက်လျော့ လိုက်ရသည်။
'ငါ ညနေစာချက်ဖို့ ဈေးသွားရဦးမယ်၊ ငါနောက်ကျလို့ ဘာမှမချက်ရရင် အဖေက ကန်ချလိမ့်မယ်'
သူမ စကားကကြောင်းကျိုးဆီလျော်သောကြောင့် အောင်ဘညိုလက်လျော့ လိုက်သည်။ မတော်အိမ်ကနှင်ချလိုက်လို့ သူ့ဆီဆင်းလာလျှင် မခက်ပါလား။အောင်ဘညို ဘေးကို တိမ်းပေးလိုက်တော့ ကေသီစိုး ထလာသည်
'ပေနေတာပဲ၊ နင်တော်တော်ညစ်ပတ်တယ်'
'ညစ်ပတ်တာမဟုတ်ဘူး နင်က ဗိုက်ကြီးမှာကြောက်တယ် ဆိုလို့ငါ ကအပြင်မှာ ထုတ်လိုက်ရတာ၊ ငါတောင်ဖီလင်ပျက်သေးတယ်။ ရော့ဒါနဲ့သုတ်'
ကေသီစိုးလည်း အမှတ်တမဲ့ဖြင့် အောင်ဘညို လှမ်းပေးသော လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်၊ ဆီးစပ် တို့ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် သုတ်လေ၏ သုတ်အပြီးခေါင်းပြန်အမော့ လိုက်တော့မှ သူမလုပ်သမျှ ကို မမှိတ်မသုံ ကြည့်နေသော အောင်ဘညိုကိုမြင်သွားပြီး ကဗျာကယာ ပေါင်နှစ်ချောင်း ကို စေ့လိုက်၏။
'နင်သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ'
'ဘာညစ်ပတ်လို့လည်း အဲဒီလက်ကိုင်ပဝါက အသစ်ကြီး၊ ငါတောင်မသုံးရ သေးဘူး'
'လက်ကိုင်ပဝါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး နင်ငန်းကျောထထာကိုပြောတာ၊ တကထဲမှပဲ၊ ဒီလောက်တောင် လိုက်ကြည့်ရသလား'
သည်တော့မှ အောင်ဘညို စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်ပြီးမျက်နှာလွှဲ လိုက်သည်။ ပါးစပ်ကတော့
'ချစ်လို့ကြည့်တာပါဟာ'
'တော်ပါ နင်ချစ်တာကြီးကလဲ။'
'ချစ်တာက ချစ်တာပေါ့ဟာ၊ ငါကနင့်တကိုယ်လုံးကို ချစ်တာ၊ မယုံဘူးလား'
ကေသီစိုး ကနှာခေါင်းရှုံ့ပြီးခေါင်းခါပြသည်။
'စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဟာ၊ ငါကမချစ်ဘဲနဲ့ ဘုန်းနိမ့်ခံပြီး နင့်ကို မရွံမရှာ လက်နဲ့ . . . . . '
'တော်တော်'
အောင်ဘညို စကားမဆုံးမှီပင် ကေသီစိုးက ကြမ်းပြင်ပေါ် မှာ ကျနေသော သူမ အဝတ်အစားတွေကို ကောက်ယူပြီး နောက်ဖေးခန်းသို့ဝင်ပြေးလေ၏။ အောင်ဘညိုလည်း ကိုယ့်အဝတ်အစားကိုယ်ပြန်ဝတ်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည် ခဏလောက်အကြာမှာ သပ်သပ် ရပ်ရပ် ပြန်လုပ်ပြီးဖြစ်သော ကေသီစိုးပြန်ထွက်လာသည်။

'ပြန်မယ်' ဟုဆိုသောကြောင့် အောင်ဘညိုလည်း အိမ်အောက်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ ခြံတံခါး အထွက်သို့ရောက်ချိန်တွင် ကေသီစိုးက ကောက်ခါငင်ခါမေး၏။
'အောင်ဘညို နင့်လက်က သန့်ရဲ့လားဟင်'
'သန့် သလားလို့ မမေးနဲ့၊ ဟောဒီမှာကြည့်'
ပြောပြောဆိုဆို လက်ကို ထောင်ပြလိုက်ပြီးနောက် နှစ်ယောက်လုံး လက်ကို ကြည့်ရာ မှ တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့်ရင်းရယ်မိကြသည်။အောင်ဘညို ၏ လက်ညိုးနှင့် လက်ခလည် နှစ်ချောင်း လုံး ရေနှူးထား သလို အရစ် လိုက်ဖြူနေလေ၏။
'အောင်ဘညို နင်ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပြောတာနော်'
နူးပျော့ပြီးအရေတွန့်နေသော အောင်ဘညို လက်ချောင်းတွေကို ကြည့်နေရင်းမှ ကေသီစိုးက ရုတ်တရက်ထမေးပြန်သည်။
'တကယ်ပါကေသီရယ်၊ မယုံဘူးလား၊ ဒီမှာ သက်သေအခိုင်အလုံပြထားတာပဲ'
အောင်ဘညိုက သူ့လက်ချောင်းတွေကို ကေသီစိုးမျက်နှာနားတိုးကပ်ပြရင်းပြောလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဆပ်ပြာ နှင့် ဆယ်ခါလောက်တိုက်ဆေးဖို့ဆုံးဖြတ်ထား၏။
'တော် ပါတော့ ဟယ်၊ နင့်ကိုပြောလိုက်ရင်ဒီလိုချည်းပဲ'
ပြောရင်း မျက်ရည်ဝဲလာသော ကေသီစိုးကိုကြည့်ရင်း အောင်ဘညို ပြုံးလိုက်မိသည်။ အတော်ခက်သော မိန်းမတွေပါလား။ အောင်ဘညို အမြင်မှာတော့ အချစ်ဆိုတာ ကာမကို သကြားအုပ်ထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ရမ္မက်စိတ် တို့ကြွလာလျှင် ချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေ ဘာမှသိတော့တာမဟုတ်။ တကယ်မချစ်ဖူးသေးလို့လည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာဖြေတွေးရင်း ဝတ္တရားအရ ကေသီစိုးကို ချော့ရသည်။
'ငါ့ကိုသာမေးနေတာ၊ နင်ကိုယ်နင်ရော သေချာရဲ့လား၊'
'ဘာကိုသေချာရမှာလည်း'
'နင်ကရော ငါ့ကိုတကယ်ချစ်လို့လား'
'အောင်ဘညိုရယ် ဒီအခြေအနေထိ နင့်ကိုငါဘာလို့ခွင့်ပြု သလဲဆိုတာ နင်နားမလည်ဘူးလား ငါ . . ငါ'
စိတ်ပြောင်းအောင်လုပ်ပါခါမှ ကေသီစိုးကငိုချတော့ မယောင်ဖြစ်လာသည်၊ ကြံရာမရသည့် အဆုံး
'ဟော့ ဟော့ လမ်းပေါ် မှာနော် ခုနေ နင်ငိုရင် လူတွေဝိုင်းကြည့်ကြလိမ့်မယ် မရှက်ဘူးလား'
'မရှက်ပါဘူး နင်ကမှငါ့ကို မယုံတာ၊ ငါ့ကိုဘယ်လိုမိန်းမစား မှတ်နေလဲ'
'အေးပါ အေးပါယုံပါတယ်၊ ပိုသေချာအောင် ဒီလက်ကို နင့်ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံပြပါလားဟင်'
'ခွေးကောင် ယုတ်မာတယ်'
ကေသီစိုး စိတ်ဆိုးသွားပြီး အောင်ဘညိုကို လိုက်ထုသည်။စက်ဘီးကိုခပ်သုတ်သုတ်တွန်းပြေးရင်း ရည်းစားထားရတာ ဒီလိုတော့လည်း မဆိုးပါဘူး၊ ပျော်စရာတော့ အကောင်းသားဟု အောင်ဘညိုတွေးနေမိသည်။
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

'ဟော့ကောင် မင်းမနေ့ ကကေသီစိုးကို ဘယ်မသွားတာလဲ'
နောက်တနေ့ ကျောင်းကို ရောက်တော့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ သန်းဝင်းက
မေးသည်။ ဒီကောင်ဘယ်လိုသိတာပါလိမ့်ဟု စိတ်ထဲကတွေးရင်း
'ဟိုနားဒီနားပေါ့ကွာ ဒီလိုပါဘဲ'
'မင်းတို့ကို စက်ပိုင်းမှာ တွေ့တယ်လို့ အတန်းထဲက ကောင်မလေးတွေက
ပြောတယ်'
သတင်းကတော်တော်နီးစပ်သောကြောင့် အောင်ဘညိုနည်းနည်းဖြုံသွား
သည်။ထို့ကြောင့်
'အဝနားတင်ပါကွာ၊ စက်ပိုင်းထဲကိုမဝင်ပါဘူး၊ ကိုဘိုကြီးဆီသွားလယ်
တာပါ'
'အော်အော် ၊ အေးပေ့ါ၊ ကေသီစိုးကလည်းပြောပါတယ်၊ အသိအိမ်သွား
တာပါတဲ့'
'သူကဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ'
'ငါမေးလို့လေ၊ ငါ့ကိုပြောပြတာပေ့ါ'
သေတော့မှာပဲ ဟုစိတ်ထဲကတွေးလိုက်မိသည်။ ယောကျ်ားလေးက ဝေ့
လည်လည် လုပ်နေပြီး မိန်းကလေးကပွင့်ပွင့် လင်းလင်းကြေညာနေ၏၊
ခရေစေ့တွင်းကျ ရှင်းမပြလိုက်တာပဲကျေးဇူးတင်ရတော့မည်။
'ဟော့ကောင်ဘယ်လိုလဲ'
'ဘာလဲဟ'
'အဆင်ပြေသလား၊ မင်းဘာတွေလုပ်လိုက်သေးလဲ'
သိန်းဝင်းမျက်လုံးတွေက စိတ်ဝင်စားမှုတို့ဖြင့် တလက်လက်တောက်နေ၏၊
မေးသော အသံကလည်း စိတ်အားထက်သံမှုဖြင့်တုန်ရီနေသည်။
'မင်းကလည်း ကွာ ခုမှအစရှိသေးတာ၊ နည်းနည်းပါးပါးဘဲပေ့ါ'
နည်းနည်းပါဆိုလည်းမရ သန်းဝင်း၏ ခေါင်းကြီးက အောင်ဘညိုဆီကိုအ
တင်းတိုးကပ်လာသည်။
'နဲနဲ ဆိုတာ ဘယ်လောက်လဲ၊ မင်းနို့တွေ ဘာတွေကောကိုင်လိုက်ရသေး
လား၊ ကေသီစိုးဟာကြီးတွေက အယ်နေတာပဲ၊ အောင်ဘညို ကွာ မင်း'
ကြားထဲက သရေတမြားမြား ကျနေသော သန်းဝင်းကို အောင်ဘညို သနား
သွားသည်၊ သူ့ အတွေ့ အကြုံ ကိုသာ အကုန်ပြောပြလိုက်လျှင် ပစ်တောင်
လဲသွားမလားမသိပေ။ ထို့ကြောင့် ဘာမှပြန်မပြောနေတော့ပဲ ပြုံးရှုံပြုံးနေလိုက်
သည်။
'အောင်ဘညို မင်း နောက်အခါတွေကျရင် သူ့ကိုစားမှာလား'
သန်းဝင်းခမျာ သူကိုယ်တိုင် ကေသီစိုးကို ဟိုဒင်းပြု တော့မလားအောက်မေ့
လောက်အောင်တက်ကြွနေသည်။
'လာကွာ လဘက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင်၊ ကျောင်းမတက်သေးပါဘူး၊ ငါတိုက်
ပ့ါမယ်'
'အား ဒါဆိုရင်တော့ မင်းတော်တော် ခရီးပေါက်လာပြီ၊ လာထား သောက်
ပြီးသားပဲ'
အောင်ဘညိုနှင့် သန်းဝင်း ကျောင်းဝကို ရောက်တော့ အပြင်မှာမုန့်ထွက်စား
ပြီးပြန်ဝင်လာသော ကေသီစိုးတို့ မိန်းကလေးတစ်စု နှင့်သွားတိုးသည်။သူမ

ဘေးမှာပါလာသော သူငယ်ချင်းတွေက အောင်ဘညိုကို ပြုံးစိစိလုပ်သွားကြသည်။ ကေသီစိုးကမူ အောင်ဘညို အနားကိုမရောက်မှီမှာ မျက်လုံးတစ်ချက်ဝင့်ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် အနားကမျက်လွှာလေး ချပြီးဖြတ်သွား၏။
'ဟား မိုက်တယ်ကွာ'
ကေသီစိုး၏ တုန်တုန်အိအိ နောက်ပိုင်းအလှကို လိုက်ငေးရင်း သန်းဝင်းက အားရပါးရပြောလိုက်သည်။ အောင်ဘညို ကတော့ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေကိုထောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။
ကျောင်းဆင်းတော့ ကေသီစိုးကသူငယ်ချင်းမတွေနှင့် တူတူပြန်သွားသည်။ ကျူရှင်ကျမှတွေ့မည် ဟုလက်ဟန်ဖြင့်ပြသွားသည်။ အောင်ဘညိုကတော့ စာသင်နေရင်း သတိရမိသော အရာကြောင့် ကိုဘိုကြီးအိမ်သို့ စက်ဘီးကိုဒုန်းစိုင်းနင်း သွားရသည်။ မနေ့က ကေသီစိုးကို သုတ်ဖို့ပေးလိုက်သော လက်ကိုင်ပဝါ ကို အိမ်ရှေ့ခန်း ထဲမှာ မေ့ပြီးထားပစ်ခဲ့မိသည်။ ကိုဘိုကြီးတွေ့သွားလျင်ကိစ္စမရှိသော်လည်း သူ့မိန်းမမမြင့်ရီတွေ့သွားလျင် မကောင်းအိမ်ထောင်သည် ဆိုတော့ ချက်ချင်း ဓါတ်ပေါက်သွားလိမ့်မည်။ နောက်ပြီး မမြင့်ရီကမအူမလည် လုပ်တတ်သည်။ လျှို့ဝှက်ထားချင်မှထားလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ခုချိန်မျိုးဆိုလျင်တော့ မြို့ထဲကရုံးတစ်ရုံးမှာ စာရေးမ လုပ်နေသော မမြင့်ရီ ရုံးဆင်းချိန် မရောက်သေးပါ။
သို့သော်လည်း အောင်ဘညို ကံဆိုးပါသည်၊ မမြင့်ရီနှင့် အိမ်ဝမှာပင်သွားတိုးသည်။မမြင့်ရီက အောင်ဘညို ကိုမြင်မြင်ချင်းပင် ငါသိပါတယ်ဆိုသော ပုံစံဖြင့်
'မောင်လေး နှာစီးတာ ကောင်းသွားပြီလား'
'ဗျာ'
အောင်ဘညို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားသည်။ မမြင့်ရီ ဥပမာအလင်္ကာ တွေများသုံးပြီးပြောလိုက်လေသလား စဉ်းစားရင်း
'ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကနှာစီးလို့လဲ အမရဲ့'
မမြင့်ရီ အပြုံးကပိုပြီးဝင်းလက်သွားသည်။
'ဒါဆိုရင် မောင်လေးကောင်မလေး မနေ့ ကနှာစီးနေတယ် မဟုတ်လား ဟင်းဟင်း'
မမြင့်ရီက စုံထောက် ဝတ္ထုတွေတော်တော် ဖတ်ထားပုံရသည်။ သို့သော်လည်း သူမလို အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက်ကနှပ်နှင့် တော့မမှားသင့်ဟု အောင်ဘညိုထင်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မမြင့်ရီမှားလေ အောင်ဘညိုကသဘောကျလေဖြစ်လေရာ
'ဟာ အမ ကသိပ်တော်တာပဲ၊ ရုံးအလုပ်မလုပ်ဘဲ စုံထောက်လုပ်စားဖို့ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် ကျန်ခဲ့တဲ့လက်ကိုင်ပဝါကို ကြည့်ပြီးပြောတာပေါ့လေ။'
'အမလဲ မသိပါဘူးကွယ်၊ ခုနတုန်းက ဘိုမ က နှပ်တွေပေနေတဲ့လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် တွေ့တယ် လို့ပြောတာနဲ့ မင်းကို မေးကြည့်လိုက်တာပါ၊ ဒါပေမယ့် အမ ထင်တာမှန်တယ် မဟုတ်လား'
ဘိုမ ဆိုတာ ကိုဘိုကြီး ၏ညီမအငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။
'ဟုတ်ပါတယ် အမရယ်။ ကျွန်တော်အခု အဲဒါလာယူတာ၊ သူများအိမ်မှာ အပေကြီးထားခဲ့မိတာ အားနာလို့'

'မဟုတ်တာ ကွယ် တစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ခုလည်းနောက်ဖေး မှာ ဘိုမကို လျှော်ခိုင်းထားတယ်'
'ဟာ မဟုတ်တာဗျာ၊ အားနာစရာ'
'ဘာမှ အာမနာနဲ့ ဘိုမကလည်း သူတို့အိမ်မှာ ဒီနေ့ ရေမလာလို့ ဒီမှာ အဝတ် လာလျှော်တာ၊ တလက်စထဲပဲ'
'ဒါ ဆိုကျွန်တော်သွားယူလိုက်ဦးမယ်'
ပြောပြော ဆိုဆို အောင်ဘညိုက အိမ်ကိုပတ်ပြီး နောက်ဖေးဘက်သို့ထွက်လာ ခဲ့သည်။ မမြင့်ရီက နောက်ကနေလှမ်းအော်လိုက်သေး၏။
'ဟေ့ ဒါဆိုရင် လက်ကိုင်ပဝါ က မင်းကို ကောင်မလေးကပေးထားတာဖြစ်မယ်၊ အမ ပြောတာဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ်ဗျို့ ဟုတ်တယ်'
မမြင့်ရီကိုပြန်ပြောရင်းအိမ်နောက်လာသော အောင်ဘညို၊ အိမ်ထောင့် အရောက် မှာ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ကနဲရပ်သွား၏၊ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဘိုမအဝတ်လျှော်နေသည် ကို ဘေးတိုက်မကျတကျ ခပ်စောင်းစောင်းလေးမြင်လိုက်ရ၍ဖြစ်ပါသည်။ အဝတ် လျှော်ကျောက်ပြားပေါ် မှာငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေသောကြောင့် တင်ပါးတွေ ပေါင်တံတွေက ရေစိုနေသော ထမိန်ရင်ရှား ပါးပါးလေးအောက်မှ တိုးကန်ထွက် နေ၏။ အဝတ်ကိုဆောင့်ဆောင့်လျှော်လိုက်တိုင်း လှုပ်ရှားသွားသော အသားစိုင် တို့ကြောင့် အောင်ဘညို ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်နှင့်အမျှ သွေးတို့က လည်း ပေါင်ကြားဆီမှာ လာစုကြသောကြောင့် အောက်ခံ ဘောင်းဘီကပိုပိုပြီး တင်းကြပ်လာသည်။ဘိုမနှင့် အောင်ဘညိုက အသက်ချင်းမတိမ်းမယိမ်းတွေ ဖြစ်သည်။ကိုဘိုကြီး ၏ညီမ မို့ ဘိုမဟုခေါ် ကြခြင်းဖြစ်သော် လည်း ဘိုမ နဲ့တော့ အသားဖြူတာကလွဲပြီး မတူပါ။ချောတော့ချောပါ၏၊ မိမိ၏ လက်ဦး ဆရာ ဟုဆိုရလောက်သော ကိုဘိုကြီး၏ ညီမဖြစ်သည့် အတွက် အောင်ဘညို ဘိုမကို မပြစ်မှားမိဖို့ အမြဲ သတိထားပါသည်။ သို့သော်လည်း အခုလို အနေ အထား မျိုးမှာမြင်ရချိန်မှာ မကြည့်ဘဲတော့ မနေနိုင်ပါ။ ဘိုမ၏ တောင့်တင်း ဖြောင့်စင်းသော ခြေတံများ ကိုအောင်ဘညို သတိထားမိသည်မှာ အတော်ကြာ လေပြီ။ တင်နှင့်ရင်ကလည်း ရင်ခုန်ညွှတ်နူးဖွယ်ကေင်းကြောင်းကို မူ ယနေ့မှ သတိထားမိတော့သည်။အိမ်ရှေ့မှာ မမြင့်ရီသာရှိမနေခဲ့ပါလျှင် အောင်ဘညို တစုံတခု လုပ်မိကောင်းလုပ်မိပေမည်။
'အို ကြည့် ရှုံကြည့်တာပဲ'
အောင်ဘညို တတွေးတွေမျိုချလိုက်ရင်းစိတ်ကို တင်းကာ ဘိုမကို အားရပါး ရဆက်ကြည့်နေမိသည်မှာ ဘိုမသူ့ကို သတိထားမိသွားသည့်အချိန်အထိဖြစ် သည်။
သူမကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသော အောင်ဘညိုကိုမြင်တော့ ဘိုမမျက်မှောင် ကုပ်သွားသည်။ ပြီးမှ
'ဘာလဲ' ဟုစိတ်တိုသံဖြင့်မေးလေ၏။
'ဟို လေ ဟို လက်ကိုင်ပဝါလာယူတာ'
လည်ချောင်းထဲမှာ နင်နေသောကြောင့် အောင်ဘညို ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း ကိုယ်မလုံသောကြောင့် သူမဆီကိုလျှောက်သွား ချိန် တွင် လွယ်အိတ်ကို ရှေ့မှာ ကွယ်ထားမိသည်။ အောင်ဘညို အနားကိုပင်

မရောက်လိုက်ပါ
'ဩော် ဒါလား' ဟုပြောပြီး ဘိုမက သူမရှေ့ရှိ ဇလုံထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို အောင်ဘညို ဆီလှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။ မြေပေါ် သို့မကျမှီ ကပျာကယာဖမ်း လိုက်ပြီး နောက် ' ကျေးဇူးပဲ နော်' ဟုပြောပြီး အောင်ဘညို ပြန်လှည့်လာခဲ့ ရသည်။ ဘိုမကိုကြည့်ရသည်မှာ သူ့ကို သိပ်ပြီး အကြောတည့်ပုံမရ၊ သူက လည်းဆက်နေလျင် စိတ်ထိန်းနိုင်ဘို့မလွယ်၊ ထို့ကြောင့် ပြန်တာသာကောင်း သည်ဟု သဘောပိုက်ပြီးထွက်ခဲ့သည်။
'ရပြီ အမရေ သွားမယ်နော်'
အိမ်ပေါ် ကမမြင့်ရီကို လှမ်းနုတ်ဆက်ရင်း လက်ကိုင်ပဝါလေးကို မြောက် ပြလိုက်စဉ်မှာ လောလောလတ်လတ် လျှော်ထားသော လက်ကိုင် ပဝါလေး ဆီက ဆပ်ပြာ နံ့ကလေးကသင်းနေ၏။
အိမ်ခဏ ပြန်ပြီးနောက်ကေသီစိုးရှိရာ ကျူရှင် ကိုသွားရဦးမည်။ အချိန်သာ ရလျင်၊ အဆင်ပြေပါလျင် ဘိုမမွှေး လိုက်သော မီးကို ကေသီစိုးနှင့် ငြိမ်း ရပေတော့မည်။
အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရေတွေစိုနေသော ဘိုမကိုယ်လုံးလေးက မျက်လုံးထဲမှာ တဝဲဝဲလည်နေ၏။ ကိုဘိုကြီးကို သတိရ ပြီးတော့လည်း သက်ပြင်းတွေ အခါခါချ မိပြန်သည်။ လက်ဦးဆရာ၏မျက်နှာကိုထောက် ရပေဦးမည်။ နောက်ဆုံးမရ ရတာစားမည်ဟုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး အိမ် ပြန်၍ ကျောင်းဝတ်စုံပြန်လဲကာ ကျူရှင်အမှီပြေးလေတော့၏။အောင်ဘညို ကျူရှင်ကို ရောက်သွားတော့ ကျူရှင်က တက်လုပြီ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စကားပြောနေသော ကေသီစိုးကို အသာမျက်ရိပ်ပြပြီးခေါ် ထုတ်လာခဲ့ သည်။ သူမကလည်းဘာမှ မမေးပါ။ အောင်ဘညို စက်ဘီးနောက်ကို ခုန်တက်ပြီးလိုက်ပါလာသည်။လမ်းရောက်မှမေးသည်။
'အောင်ဘညို ဘယ်လဲ'
'ကိုဘိုကြီးတို့အိမ်ကိုလေ'
'လူယုတ်မာ'
ကေသီစိုးက အောင်ဘညို ကျောပြင်ကို လက်သီးဖြင့်ထုသည်။ ဖွဖွကလေး အားလုံးဝမပါ သောကြီးစယ်ခြင်းမျိုး သာဖြစ်သောကြောင့် မနာပါ။ သို့သော် လည်း ဝတ္တရားရှိသည့် အတိုင်း
'နာတယ် ကေသီရဲ့ မလုပ်ပါနဲ့'
'အမလေး အသာလေးထု တာကိုများ သဲနေလိုက်တာ၊ သူများကတော့ သူ့ ကို နာအောင်မလုပ်ရက်ပါဘူး၊ သူကသာ'
'တို့ ကကေသီ့ ကိုဘယ်တုန်းကနာအောင်လုပ်လို့လည်း'
'တော်ပြီ၊ စကားအကောင်းကိုမပြောဘူး၊ ဟောဟော ဒါကဘယ်ကိုလဲ'
အောင်ဘညို က ကိုဘိုကြီးတို့အိမ်ရှိရာဘက်ကို မသွားဘဲ တခြားဘက်ကို ချိုးကွေ့ လိုက်သဖြင့် ကေသီစိုးအံ့ဩသွားသည်။ စောစောက မှန်နေသဖြင့် အောင်ဘညို ဟိုမှာ မမြင့်ရီရော ဘိုမပါရှိနေသည်ကို လုံးလုံးလျားလျားမေ့ နေပါသည်။ ကေသီစိုးကိုခေါ် လာပြီးမှ သတိရတော့သည်။ ဘယ်ကိုခေါ် သွားရမည်နည်း၊ အောင်ဘညို စဉ်းစားလို့မရ၊ ကေသီစိုးကို ကျူရှင်ချိန်ထက် ပိုပြီးဆွဲထားဖို့ကလည်းမဖြစ်။ သူမက အိမ်ပြန်ပြီး ညနေစာချက်ပြုတ်ရဦးမည်။

'ဟူး'

အောင်ဘညို သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူများကဘာပြောလို့လဲ'

အောင်ဘညို သူမကို တစုံတရာ စိတ်ခုသွားသည်ဟုထင်ပြီး ကေသီစိုးက နောက်ကနေ ပခုံးလေးနှင့် တိုက်တိုက်ပြီးမေး၏။ ထိုသို့တိုက်လိုက်တိုင်း သူမ၏ နာမည်ကျော်ရင်သားတွေက အောင်ဘညို ကျောပြင်ကို အိကနဲ၊ အိကနဲ ဝင်ဝင် တိုးကြသောကြောင့် အောင်ဘညို စက်ဘီးလက်ကိုင်ကိုသာတင်းတင်းညှစ်ထားလိုက်ရသည်။

'ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အအေး သောက်မလား၊ အကြော် စားမလား'

'ဟွန့် သူများက သူဘာဖြစ်သလဲလို့ ရပါတယ်ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ဒီကအစားမပုတ်ပါဘူး'

နောက်ဆုံးတော့ မြို့ အထွက်ကားလမ်းဘေးက အကြော်ဆိုင်လေးကိုရောက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ကလေးက အအေးလည်းရသဖြင့် အအေးနှစ်ပုလင်း အကြော်နှစ်ပွဲမှာပြီး ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ကေသီစိုးက အကြော် ကိုအချဉ်ရေတွေရွှဲ နေအောင်နှစ်ပြီး စားလိုက်၊ အအေးကိုစုပ်လိုက်၊ အချဉ်ရေထဲက သခွားသီးဖတ်၊ ဂေါ် ဖီဖတ်တွေကို ကော်ပြီးဝါးစားလိုက် လုပ်ရင်းစကားကိုလည်း အလျှင်မပြတ်အောင်ပြောနေ၏။အောင်ဘညို ကတော့ နားထောင်သမားသက်သက် သာလုပ်ရင်းတခါတစ်ရံမှသာစကားထောက်ပေးဖြစ်သည်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ အချိန်ကတစ်နာရီ ကျော်လောက်ကြာသွားသည်။ ပြန်ဖို့လည်းသင့်ပြီဖြစ်သဖြင့်ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ထွက်လာကြသည်။

ကေသီစိုးက နဲနဲစောသေးသည်ဟုဆိုသောကြောင့် စက်ဘီးကိုမစီးဘဲ စကားပြောရင်းတွန်းလာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ ကေသီစိုးကသူမလက်ကိုမြှောက်ပြသည်။

'အောင်ဘညို ဒီမှာကြည့်စမ်း'

လက်ကို သေသေချာချာ မသုတ်ခဲ့လို့လားမသိ သူမညာလက်ချောင်းတွေမှာအချဉ်ရေ ကဆိုးဆေးတွေဖြင့်နီနေသည်။ထိုလက်ချောင်းများဖြင့် ကေသီစိုးက အောင်ဘညို ပါးပြင်ကိုလှမ်းပြီးတို့မယောင် ဖြင့်စသည်။

'သွား မလုပ်နဲ့ ညစ်ပတ်နေတာပဲ'

'အောင်မယ်၊ သူ့အလှည့်ကျတော့ ညစ်ပတ်တယ်လေးဘာလေးနဲ့ ဟင်း'

'ဒီမှာ ပေနေတာတွေက ငါ့ဆီကဟာတွေမှမဟုတ်တာ'

'ပြောပြန်ပြီဒီပေါက်ကရတွေ'

'ဘာလဲ အခုနင်ကစတာလေ'

'တော်ပြီ၊ တော်ပြီ မပြောတော့ဘူး၊ နင်းတော့ သွားမယ်'

ညနေအေးအေး ချိန်မို့ လေကလေးကလည်း တဖြူးဖြူးတိုက်နေ၏။ လူသူကလည်းရှင်းဖနသောကြောင့်ကေသီစိုးက အောင်ဘညို ကျောပြင်ကိုမှီနွဲ့ရင်းလိုက်လာ၏။ သူမ၏နွေးသောအိသော အရာတွေက အောင်ဘညိုကို ကလူကြ မြူကြပြန်သည်။အလိုရှိရာ ကိုမရသော အောင်ဘညိုခမျာ သက်ပြင်းပင်ချချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။

×××××××××××××××××××××××××××××

ကေသီစိုးကိုလမ်းတစ်ဝက်အထိပြန်လိုက်ပို့ပေးပြီး အိမ်ဖက်ကိုပြန်ခဲ့သော်လည်း အောင်ဘညို အိမ်မပြန်ချင်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် လဘက်ရည်ဆိုင်

တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး မှောင်စပျိုးသည်အထိ အချိန်ဖြုန်းနေမိသည်။ ခါးလည်း ညောင်း ဗိုက်ကလည်းဆာလာတော့မှ ထပြန်လာခဲ့သည်။လူစည်ကားသော ရုပ်ရှင်ရုံ ၊ညဈေးတန်းတို့ကိုဖြတ်ကျော်လာပြီးနောက် သူတို့ရပ်ကွက်ဖက်ကို ကူးရန်လမ်းချိုး တစ်ခုထဲကိုကွေ့ အဝင်လိုက်တွင် လမ်းထောင့်အုတ်ခုံပေါ် မှထလာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသောကြောင့် ဘရိတ်ကို ကဗျာကသီအုပ်လိုက်ရသည်။ အရှိန်မပါတော့သော်လည်း နဲနဲ တော့ တိုးမိသွားသောကြောင့် အမျိုးသမီး၏ အဖြူရောင်လုံချည်မှာ စက် ဘီးရှေ့ တာရာမှ ရွှံ့တွေပေကုန်၏။
'အမလေး၊ ပလုပ်တုတ်၊ ဘုရားကြီးငုတ်တုတ်'
အမျိုးသမီးက ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး အလန့်တကြားအော်သည်။ အောင်ဘညိုလည်း အားနာပြီး စက်ဘီးပေါ် ကဆင်းလိုက်သည်။
'ဆောရီးပဲ အမ ရယ်။ ကျွန်တော်လဲ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မမြင်လိုက်ဖူး'
'ရပါတယ်၊ ရပါတယ် တို့ကလည်း မကြည့်လိုက်မိဘူးလေ။ ဟာ ပေကုန်ပြီ ဒုက္ခပါဘဲ'
အောင်ဘညိုကိုပြန်ပြောနေရင်းမှ သူမလုံချည်မှာ ပေနေသောရွှံ့တွေကိုမြင် သွားပြီး ပျာပျာသလဲ လက်ဖြင့်ခါသည်။ အဖြူရောင်ပေါ် မှာဆိုတော့ ရွှံ့ ကွက်တွေက အမြင်မှာ ထင်းနေသည်။မစိုမခြောက် အနေအထားရွှံ့တွေ မို့ လွယ်လွယ်ခါထုတ်လို့မရ၊ အောင်ဘညို ဝိုင်းကူပေးရန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ မသင့်တော်ကြောင်း ရိပ်မိကာ ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီးရပ်ကြည့်နေရသည်။ ထို အချိန်မှာ ပင် အမျိုးသမီးဆီက ရေမွှေးနံ့ခပ်ပြင်းပြင်းကိုရလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘာကြောင့်ရယ်မဟုတ်အောင်ဘညို သူမကိုသေသေချာချာ အ ကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ အသက်ကတော့အောင်ဘညိုထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီး မည်ဟုထင်ရသည်။ အစိတ်နှင့် သုံးဆယ်ကြားလောက်ရှိမည်။ တရုပ်သွေး ပါပုံရ၏။ အသားဖြူသည်။ ပွဲနေပွဲထိုင်သွားမည့်သူလို မျက်နှာကိုလိမ်း ချယ်ပြင်ဆင်ထား၏။'ဟော့ ဘာလို့ဒီလောက်တောင် စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ' ရွှံ့တွေကိုဖျက်မရသောကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းမော့လာသောအခါ သူမကိုစူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသော အောင်ဘညိုကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် မေးလိုက် ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူ၏အကြည့်က လုံချည်ပေတာလောက် သူမကိုစိတ် အနှောက်အယှက်ဖြစ်ပုံမရ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်းမဆိုး၊ အောင်ဘ ညို ခေါင်းထဲမှာ တစုံတရာ လင်းကနဲလက်သွားသည်။
'ဟယ်တော့၊ ချာတိတ်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တို့ကသိပ်ကြည့်ကောင်းနေလို့လား၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေတာနော်၊ အိမ်ပြန်ပြီးလဲရဦးမယ်။'
မတုန်မလှုပ်စိုက်ကြည့်နေသောအောင်ဘညိုကို သူမကထပ်ပြောလိုက်သည့် အခါမှ အောင်ဘညိုလှုပ်ရှားလာသည်။
'ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ'
'အမလေး၊ အမလေး၊ ဒီလောက်ကလေးနဲ့တော့ နာမည်ပျက်ခံပြီးအရော်မတောင်း ပါဘူးရှင်၊ ကြွပါကိုယ်တော်လေးရယ်၊ သွားပါ ၊ရပါတယ်'
'မဟုတ်ဘူးလေ . . . ဟို . . . ဟို'
ရုတ်တရက်စကားကမထွက်၊ လည်ချောင်းတွေကချောက်ကပ်ပြီး နင်တင်တင် ဖြစ်နေသည်။ အတော်ကြာအောင်အားယူလိုက်ရပြီးမှ

'အဟမ်း ဟမ်း ဟိုဟာဗျာ အမကိုဘယ်လောက်ပေးရမလဲ'
'ဘယ်လို. . . အော် ဟော်ဟော် သိပြီ၊ သိပြီ၊ ရှင်ကလေးက ကျုပ်ကို ညှိနေတာလား ၊ဟင်းဟင်း'
'ဟုတ်တယ်၊ အဟဲဟဲ'
အမျိုးသမီးကညး ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ်သည်။
'နေပါဦး၊ မင်းအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ'
'၁၆နှစ်'
'ဒါမျိုးသွားဖူးလား'
'ဟင့်အင်း'
'ခက်တော့တာပဲ၊ ကလေးဆီကပိုက်ဆံညာယူသလိုဖြစ်နေပါဦးမယ်'
သူ့ကိုကလေးဟုပြောလိုက်သောကြောင့် အောင်ဘညို နဲနဲတင်းသွားသည်။
'ပြောပါ။ ဘယ်လောက်လဲ'
'တစ်ညလုံးလား'
'မဟုတ်ဘူးပြန်မှာ'
'ဒါဆို ငါးဆယ်'
အောင်ဘညို အိတ်ထဲကိုလက်နှိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးဆယ်မပြည့်၊ သုံးဆယ်ကျော်ကျော် လောက်သာထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ဈေးဆစ်ဖို့ကြိုးစားသည်။စကားအရှိန်ရလာသည့်အတွက်သိပ်ပြီး ထစ်အမနေတော့။
'အစိတ်ထားဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ပိုက်ဆံသိပ်မပါလို့ပါ၊ နောက်ပြီး ခဏပဲ ဥစ္စာ၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ နောက်တစ်ခါကျပိုယူပေါ့'
'ဟား တကယ်မလွယ်တာလေးပါလား'
သူမကစဉ်းစားဟန်ဖြင့် ခဏငြိမ်နေပြီးတော့ မှ
'အင်းလေ အစိတ်လည်းပိုက်ဆံပဲ၊သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါနဲ့တို့ကမင်းနဲ့လိုက်ခဲ့ရမှာလား၊ နေရာရှိလား'
အောင်ဘညိုက ခေါင်းကိုရမ်းပြလိုက်သည်။ သူလတ်တလောပေါ် လာသော စိတ်ကူးကြောင့်သာ လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် နေရာတွေဘာတွေကြိုတွက်မထားမိချေ။
'အေးလေ၊ ဒါဆိုလည်းတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ တို့လည်းအဝတ်ပြန်လဲဖို့ရှိသေးတယ်'
ပြောပြောဆိုဆိုလှည့်ထွက်သွားသော ကြောင့် အောင်ဘညို နောက်ကနေစက်ဘီးတွန်းပြီး ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနှင့် လိုက်ခဲ့ရသည်။ လမ်းကြိုလမ်းကြားတွေထဲ ဟိုဝင်ဒီပတ်နှင့် သွားရင်းမှောင်ကုပ်ကုပ် အိမ်လေးတစ်လုံးသို့ရောက်လာသည်။ နှစ်ခြမ်း ကန့်ထားသော အိမ်သေးသေးကလေး၏ ခြေရင်းအခန်းကို သော့ဖွင့်နေစဉ်၊ ခေါင်းရင်းခန်းဆီမှ မီးရောင်လက်လက်နှင့် ရေဒီယိုသံကြားရသော်လည်း လူရိပ်လူယောင်မမြင်ရပါ။
'လာ. . . ဝင်လေ'
အောင်ဘညို အထဲကိုဝင်လိုက်သည်နှင့် အမျိုးသမီးကတံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ လှေုင်သလိုမွန်းသလိုခံစားလိုက်ရသည်။ မိန်းမ နှင့်အတွေ့အကြုံရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း ဒီလိုမျိုးက ပထမဦးဆုံးဖြစ်သည့်အတွက်အောင်ဘညို ရင်တွေခုန်နေသလိုပင်။
'မင်း ဒီမှာ ခဏနေဦးနော်၊ တို့အဝတ် လဲ. . . အိုမထူးပါဘူး၊ လာ မင်းပါလိုက်

ခဲ့တော့’
မှောင်မဲနေသော အိမ်ရှေ့ခန်းမှနေ၍ အိပ်ခန်းရှိရာဆီသို့ အောင်ဘညိုလက်ကို
တွဲပြီးလမ်းပြခေါ် သွားရင်းတီးတိုးရှင်းပြသေးသည်။
‘တို့က အပြင်ပဲ လိုက်တာ၊ အိမ်မှာ တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးဘူးလေ၊ အထဲမှာလည်း
ပွလို့’
အိပ်ခန်းမီးကိုဖွင့်လိုက်ရာ အောင်ဘညို မျက်စေ့ကျိန်းသွား၍ မျက်လုံးကို
ခေတ္တမှိတ် ထားပြီးမှပြန်ဖွင့်လိုက်ရသည်။ အခန်းကကျဉ်းကျဉ်းလေးသာဖြစ်
သည်။ ထိုအခန်းလေးထဲတွင် အိပ်ရာနှစ်ခုကို ဘေးချင်းယှဉ်ပြီးပြင်ထား၏။
ခြေရင်းက တန်းပေါ် မှာ ထမီတွေ အတွင်းခံအဝတ်အစားတွေ၊ ခြင်ထောင်
တန်းတွေပေါ် မှာ အင်္ကျီတွေက တို့လို့တွဲ လောင်းနှင့် အတော်ကိုရှုပ်ပွေ
နေ၏။
‘ခဏနေဦးနော်’
အမျိုးသမီးက ပါးစပ်ကပြောရင်း လက်ကလည်း အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကိုဖြုတ်
နေသည်။ အောင်ဘညိုပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးနေမိသည်။ အင်္ကျီကျွတ်
သွားသောအခါ အတွင်းသားဖြူဖြူတွေက ဘွားကနဲထွက်လာသည်။ အတွင်း
မှာဘရာစီယာသေးသေးလေးသာ ဝတ်ထားသည့်အတွက်ရင်သားမှ အပဖြစ်
သော နေရာတွေကို မီးလုံးအလင်းအောက်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားမြင်လိုက်ရချိန်
တွင် အောင်ဘညို ရင်တွေခုန်လာ၏။ အခန်း၏ စိတ်မသက်သာစရာကောင်း
မှုတွေကို ချက်ချင်းလိုမေ့သွားရသည်။
ထိုအမျိုးသမီး၏ အသားအရေကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အတော်ပင် အဆင်
ပြေ၊ ပြေပြစ်နေသေး၏။ ဘရာစီယာကိုပါချွတ်လိုက်သောအခါ လုံးဝန်းမို့မောက်
သော ရင်သားတွေကိုပါထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရသည်။အောင်ဘညိုမျက်တောင်
ခတ်ဖို့မေ့နေစဉ်မှာပင် သူမကထမိန်ကို ရင်ရှားလိုက်ပြီး အောက်ခံဘောင်း
ဘီကိုပါချွတ် လိုက်ခါ ခြေရင်းက တန်းပေါ် သို့လှမ်းတင်လိုက်ပြီး အိပ်
ရာပေါ် သို့လှဲချလိုက်သည်။
‘ကဲ၊ လာလေ’ ဟုအောင်ဘညိုကို လက်ယပ်လှမ်းခေါ် လိုက်ရင်း ဒူးနှစ်လုံး
ကို ထောင်ပြီး ဘေးသို့ကားထားသည်။ သူမက အသင့်အနေအထားသို့ရောက်
နေပေပြီ။ ကြည့်ရသည်မှာ အချိန်သိပ်ဖြုန်းချင်ပုံမရ။ အောင်ဘညို အနားသို့
တိုးကပ်သွားသောအခါ ထမိန်ကိုခါးအထိလှန်တင်လိုက်ပြီး အောက်ပိုင်းကို
ဟင်းလင်းဖွင့်လိုက်သည်။
ထိုအမျိုးသမီးဖြင့် သူ့ဆန္ဒကိုဖြေဖျောက်ဖို့ရန်နောက်တွန့်ခြင်းမရှိသော်လည်း
အခုလိုအခြေအနေမျိုးကြီး ကစိတ်ထဲတွင်ဆန်းသလိုဖြစ်နေသည်။ ထွေးရီတို့
ကေသီစိုးတို့ နှင့်လိုမျိုးမဟုတ် ဘာကွာခြားသည်တော့ အောင်ဘညိုသေချာ
စွာ နားမလယ်ပါ။
‘ဟော့ တော်၊ ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ အခုမှကြောက်နေသလား၊လာပါ’
စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ်မခံချင်ဖြစ်လာသောကြောင့် အောင်ဘညို လုံချည်
နှင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီကို ခပ်သွက်သွက်ကလေးချွတ်လိုက်သည်။ စိတ်
ကတမျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် ထင်သည် ဖွားဘက်တော်က အဆင်သင့်မဖြစ်
သေး။ဟိုမရောက်ဒီမရောက် အနေအထားမှာသာရှိနေသေးသည်။
‘အကုန်လုံးချွတ်လိုက်ပါလား’

ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ရင်း အောင်ဘညိုက တောင်းဆိုလိုက်သည်။
'အမယ်လေးတော်၊ သူကပဲ တော်တော်တတ်နေပါလား'
သို့သော်လည်း သူမက အောင်ဘညိုပြောသလိုလုပ်ပေးပါသည်။ထို့ပြင် ထမိန်ထချွတ်ရင်း အောင်ဘညိုအခြေအနေကိုမြင်သွားသောအခါ
'လာဦး၊ ဒီနား'
အောင်ဘညို ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် အားကိုတိုးကပ်သွားသောအခါ သူမက လက်ဖြင့်ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် အလုပ်ကြမ်းတွေဘာတွေ လုပ်ဖူးပုံမရ၊ လက်ချောင်းလေးတွေက နုညက်နေသည်။ သို့သော်လည်း လက်ရှိအလုပ်မှာ တော့ကျွမ်းကျင်ပါ၏။ နူးညံ့သောလက်ချောင်းလေးများ၏ သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားမှု အောက်တွင် အောင်ဘညို အသင့်အနေအထားသို့ရောက်လာသည်။ထိုသို့သောလှုပ်ရှားမှု နှင့်အတူ သူမ၏ဖြူဖွေးသော ရင်သားများကလည်း မီးရောင်အောက်တွင်စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ တသိမ့်သိမ့်ခါလို့နေသည်ကိုကြည့်ရင်း အောင်ဘညို စိတ်ဓါတ်တွေ အစွမ်းကုန်အောင်တက်ကြွလို့လာတော့သည်။
'ရပြီ၊ ရပြီ' ဟုပြောရင်း အောင်ဘညို နောက်ကိုဆုတ်လိုက်ရာ သူမကလည်း အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲချလိုက်သည်။
'ဩော် ရှင်ကလေးကအရိုင်းမှ မဟုတ်ပဲကိုး'
အောင်ဘညို နေရာယူပုံ အခင်းအကျင်းကို ကြည့်ပြီး သူမကအံ့ဩသလိုဆိုသည်။ ခုချိန်မှာ အောင်ဘညို ဘာမှပြန်မဖြေချင်ပါ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာက တစ်ခုတည်းသော အရာသာရှိသည်။ထို့ကြောင့် လုပ်စရာရှိတာကိုသာ ဇယ်ဆက်သလိုလုပ်တော့သည်။ အစပိုင်းမှာ ဒါကြေးစားမိန်းမပါလားဆိုသော အသိကြောင့် စိတ်ထဲတွင် တမျိုးတမြည်ဖြစ်ရသေးသော်လည်း နောက်ပိုင်းအရှိန်ရသွားသော အခါခေါင်းထဲကို ဘာတွေးမှ ဝင်မလာတော့။ အမျိုးသမီး၏ တုန့်ပြန်ပုံကလည်း ယခင်က အောင်ဘညို မရခဲ့ဖူးသောသော တုန့်ပြန်ခြင်းမျိုး၊ အောက်မှနေ သူမကိုယ်လုံးကို အမျိုးမျိုး အလိုက်သင့် လှုပ်ခါရင်း ဆီးကြို တုံ့ပြန်မှု တွေကြောင့် အောင်ဘညို ခဏတွင်းမှာပင် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လုလုဖြစ်သွားသော ကြောင့် စိတ်ကိုမနည်းပြန်ထိန်းနေရသည်။ သို့သော်လည်းကြာမြင့်စွာ တောင့်ခံမထားနိုင်ပါ။ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်၍ မရသည့်အဆုံးမှာ မောပန်းစွာချလိုက်မိသော သက်ပြင်းကြီးနှင့်အတူ အားလုံးပြီးဆုံးသွားရသည်။
ထို့နောက်မှာ တော့အမျိုးသမီး၏ ကိုယ်ပေါ် မှာမှောက်လဲ အပန်းဖြေရင်း ရင်သားတွေကို ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်ပေးနေမိသည်။သူမကလည်းသူ့ကျောပြင်နှင့် တင်ပါးတွေကိုပြန်ပြီးအသာအယာပွတ်ပေးသည်။ ဒီလောက်နှင့်သူမကျေနပ်နိုင်သေးပါ။ သို့သော် သူတို့သဘောတူထားကြသော အစိတ်ဆိုတာက ဒီတစ်ကြိမ်ထဲ အတွက်သာလားမသိ၊ ထပ်ပေးရန်လည်း ပိုက်ဆံကသိပ်ပြီးများများမကျန်တော့၊ ပါးစပ်ကဖွင့်မေးရန်လည်း မရဲပဲဖြစ်နေခိုက် အမျိုးသမီးက ပြောလိုက်သော စကားကြောင့်ရေငတ်တုန်းရေတွင်းထဲကျသွားသည်။
'တော်ပြီလား မောင်လေး'
'အင်း . . နောက်တစ်ခါလောက် ဆိုတော်ပါပြီ'
'မင်းကတော့ တကယ်မလွယ်ပါလား၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း မင်းအရင်ကထဲက မိန်း

မနဲ့ အိပ်ဖူးတယ် မလား'
'ကျွန်တော့ ရည်းစားနဲ့'
အမျိုးသမီးက အောင်ဘညို ဆံပင်တွေကိုလက်နှင့်ဆွဲဖွရင်း တခစ်ခစ်ရယ်သည်။
'ထင်သားပဲ၊ ရည်းစားကို စားလို့ရရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မင်းက ဒီလိုလုပ်တာလဲ'
'သူက ဒီညနေမအားဘူးလေ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အရမ်းစိတ်ထနေလို့'
အောင်ဘညို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင်ဖြေလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက အောင်ဘညို ပါးကိုလက်ဖြင့်ပွတ်ပေးရင်း
'အင်း၊ နောက်လေးငါးဆယ်နှစ်လောက်ဆိုရင် တော့ မင်းကိုထိန်းလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းကောင်မလေး တော့သနားပါတယ်'
အောင်ဘညို ပြုံးရုံသာပြုံးနေလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ
'အမနာမည်ဘယ်လိုခေါ် လဲ'
'အလိုတော် ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ မလိုပါဘူး၊ ပြီးရင်မင်းလည်းသွားမှာပဲ၊'
'မဟုတ်ဘူးလေ၊ နောက်ကို ရည်းစားနဲ့ အဆင်မပြေရင် လာရှာရတာပေါ့'
'ယဉ်ယဉ်ခိုင်တဲ့၊ မင်းအမကို ဝင်တိုက်တဲ့အုတ်ခုံနားက ကွမ်းရာဆိုင်မှာ ယဉ်ယဉ် လို့မေးလိုက်'
ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ သူ့နာမည်ကို အောင်ဘညိုပြောမပြမိပါ။ ထို့အတူ ယဉ်ယဉ်ခိုင် ကလည်းမမေး၊ ခဏလောက်ကြာအောင်ငြိမ်နေမိကြပြီးနောက် ယဉ်ယဉ်ခိုင်က
'ဘေး ခဏဖယ်ကွယ်၊ မင်းကိုယ်ကြီးကလေးတယ်' ဟုဆိုသောကြောင့်အောင်ဘညို ဘေးကိုလှိမ်းချလိုက်သည်။ထို့နောက် ယဉ်ယဉ်ခိုင် က"ခဏနေဉ်'ဟု ပြောပြီးထသွားသည်။ ခြေရင်းတန်းပေါ် မှ ထမိန်တစ်ထည်ကိုကောက်စွပ်လိုက်ပြီး အခန်းပြင်ထွက်သွားသည်။ တအောင့်ကြာ၍ ပြန်ဝင်လာသောအခါ သူမ ထမိန်မှာ ရေအနည်းငယ်စိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အပေါ့သွားသလား ရေသွားဆေးသလားမသိဘူး ဟုအောင်ဘညို တွေးတောနေစဉ်မှာပင် သူမက အောင်ဘညိုကိုကျောပေးလိုက်ပြီး ပေါင်ကြားထဲကို ထမိန်ဖြင့်သုတ်နေသည် ကိုတွေ့ရသည်။ အောင်ဘညို စိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုမှန်းမသိ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရသည်။
အားရအောင်သုတ်ပြီးမှ ထမိန်ကိုချွတ်ချလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် မှာလှဲနေသော အောင်ဘညို ဘေးမှာလာထိုင်သည်။ ပြီးတော့ အောင်ဘညိုပေါင်ကြားထဲကို လက်ဖြင့်လှမ်း ကိုင်လိုက်ရင်း အောင်ဘညိုကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမအကြည့်ကို နားလည်လိုက်သောအောင်ဘညိုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သော အခါ သူမ၏ လက်ချောင်းနုနုလေးတွေက နောက်တစ်ကြိမ် ထက်အောက်စုန်ဆန်ပြေးလွှားကြပြန်သည်။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်စိတ်အားထက် သန်လာခြင်းနှင့်အတူ အောင်ဘညိုက အိပ်နေရာမှ လက်ထောက်ပြီးထလာသည်။ ယဉ်ယဉ်ခိုင်က သူ့ကိုအိပ်ရာပေါ် သို့ပြန်တွန်းလှဲလိုက်သဖြင့် ပြန်လဲကျသွားရသည်။ မသိနားမလည်စိတ်ဖြင့် အောင်ဘညို ငြိမ်သက်နေမိစဉ် သူမက လုပ်ငန်းကိုဆက်လုပ်၏။ သူမစိတ်ကြေနပ်လောက်သော အတိုင်းအတာကိုရသွားတော့မှ ရပ်လိုက်ပြီး အောင်ဘညိုကိုအပေါ် ကနေတက်ခွလိုက်သည်။ ယဉ်ယဉ်ခိုင် ဘာလုပ်တော့မည်ကို အခုမှသဘောပေါက်သွားသော အောင်ဘညို လည်းစိတ်ထဲမှာ ပျော်သွားသည်။ သူဒါမျိုးကို ဗီဒီယိုတွေထဲမှာသာမြင်ဖူး

သည်။ယခုတော့ကိုယ်တွေ့ ကြုံရပေပြီ။
စစချင်း ယဉ်ယဉ်ခိုင်ကဖြေးညင်းစွာ၊နောက်တော့ ခပ်မှန်မှန်လေး၊ အောင်ဘညိုလည်း တကိုယ်လုံးမှအကြောတွေကို လျှော့ထားလိုက်ပြီး ဇိမ်ယူနေလိုက်သည်။ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ယဉ်ယဉ်ခိုင့် နဖူးပြင်မှာချွေးလေးတွေစို့လာသည်နှင့်အတူသူမ၏လှုပ်ရှားမှုကလည်း ပိုပြီးမြန်ဆန်သွက်လက်လာသည်။ သူမ၏ရင်သားအစုံကလည်း ထက်အောက်လူးလာခုန်ပေါက်နေ၏။ ဒါကိုကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းအောင်ဘညို အသည်းယားလာသောကြောင့်လက်ဖြင့်လှမ်းဆွဲညှစ်ထားမိသည်။ပထမတော့ညင်သာစွာ နောက်တော့တအားဖျစ်ညှစ်မိသည်။ သူကအားတိုးပြီးညှစ်လေလေ၊ ယဉ်ယဉ်ခိုင်၏ လှုပ်ရှားမှုတွေက ပိုပြီးလျင်မြန်အားပါလာလေဖြစ်သည်။သူကအားကုန်ညှစ်သည့်တိုင်အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားသည်မှလွဲ၍ ဘာတစ်ခွန်းမှမဆိုပဲ ဆက်လုပ်ပေးနေသောကြောင့် အောင်ဘညိုလည်း ဇတ်သိမ်းခန်းသို့ရောက်လုလုဖြစ်လာသည်။
'မောင်လေး၊ ပြီးတော့မလား'
မောဟိုက်နေသော အသံဖြင့်ယဉ်ယဉ်ခိုင်ကမေးသည်။
'ခဏလေး၊ ခဏလေးပြီးတော့မယ်'
ပြောပြီးသည်နှင့် သိပ်မကြာ အောင်ဘညို တကယ်ပြီးသွားသည်။
'ကျွန်တော်ပြီးပြီ၊ပြီးပြီ'
'အင်း သိတယ်'
သိတယ်ဟုပြောသော်လည်း ယဉ်ယဉ်ခိုင်က ချက်ချင်းမရပ်လိုက်။ တဖြည်းဖြည်းချင်းအရှိန်ကို လျှော့ချပြီးတော့မှ ရပ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အောင်ဘညိုစိတ်ထဲမှာ ဘာလိုလိုတမျိုးကြီးဖြစ်သွားရသည်။ ကောင်းတယ်ဟုတော့ထင်လိုက်မိသည်။ထို့ကြောင့်သူ့ဘေးမှာ မောပန်းစွာလှဲနေသောယဉ်ယဉ်ခိုင့်ကိုတစောင်းခွလိုက်ပြီးချွေးစိုနေသော နဖူးနှင့်ပါးပြင်ကို ဖွဖွ နမ်းလိုက်ပြီးမှ ချွေးတွေကို အသာအယာသုတ်ဖယ်ပေးနေလိုက်သည်။
'ခဏနေရင်ပြန်တော့နော်၊ တို့လည်းသွားစရာရှိသေးတယ်'
ခေတ္တအမောဖြေပြီးတော့ ယဉ်ယဉ်ခိုင်ကဆိုသည်။ အောင်ဘညို ခေါင်းကိုသာညိတ်ပြလိုက်သည်။ လောကကြီးကိုမေ့နေသည်မှာဘယ်လောက် ကြာခဲ့လေပြီမသိ။ပြန်ဖို့အကြောင်း ခေါင်းထဲရောက်လာမှ တဖက်ခန်း ရေဒီယိုက ရှစ်နာရီသတင်းကြေညာနေသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ ဒီအခန်းထဲ ကိုရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ပြင်ပကအသံ ဘာတစ်ခုကိုမှ သူသတိမထားမိခဲ့ပေ။
နာရီကိုမီးရောင်အောက်မှာ မြောက်ကြည့်လိုက်ရာ ညရှစ်နာရီ ဆယ်မိနစ်ရှိပြီကိုတွေ့ လိုက်ရသဖြင့် လူးလဲထပြီး ချွတ်ထားသော အဝတ်အစားတွေကိုကပျာကယာကောက်စွပ်လိုက်ရသည်။ ယဉ်ယဉ်ခိုင်ကမူ အိပ်ရာပေါ် မှာခွေခွေလေးလှဲနေဆဲ။ အောင်ဘညို အဝတ်အစားတွေ အကုန်ပြန်ဝတ်ပြီးတော့မှ ထလာပြီး ထမိန်တစ်ထည်ကိုကောက်စွပ်လိုက်သည်။ သူမ အနားသို့ရောက်လာချိန်တွင် ပိုက်ဆံပေးရန် အိတ်ထဲသို့လက်နှိုက်လိုက်ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာ အားနာသလိုလိုဖြစ်လာသည်။ ဈေးဝယ်တာမျိုး ပင်ဖြစ်သော်လည်း အခြေအနေချင်းကမတူသောကြောင့် အောင်ဘညို တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။ ဒါကိုယဉ်ယဉ်ခိုင်မြင်သွားပြီး
'ဘာလဲ၊ ခုမှကပ်စေးနဲ ပြီးနှမြောနေပြီလား၊ မပေးနဲ့ရတယ်၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်

ပေါ့’
‘ဟုတ်ပါဘူး ဗျာ၊ဒီမှာ ရော့ အစိတ်နော်’
အောင်ဘညို က ဆယ်တန်နှစ်ရွက်နှင့်ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ယဉ်ယဉ်ခိုင် ကလှမ်းယူလိုက်ရင်း
‘ထုံးစံက ပိုက်ဆံကအရင်ပေးထားရတာ၊ မင်းကိုစိတ်ချလို့အမက ကြိုမတောင်းတာ၊ တချို့က ပြီးပြီဆိုပိုက်ဆံမပေးချင်ကြတော့ဘူးလေ’
သူတို့ဘ၀လည်းမလွယ်ပါလားဟု တွေးနေခိုင်ယဉ်ယဉ်ခိုင်က ငါးကျပ်ပြန်ပေးသည်။
‘ငါးကျပ်လျှော့ ပေးလိုက်မယ်၊ နောက်လဲလာခဲ့ပေါ့ကွယ်’
‘မဟုတ်တာ ဗျာ ယူပါ’
အောင်ဘညို အတင်းပြန်ပေးသော်လည်းမရ၊ သူ့အိတ်ထဲကို ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။
‘မင်းက မိဘဆီကရတဲ့ မုန့်ဖိုးကို ပေးတာလေ၊ ရပါတယ်ကွယ်ငါးကျပ်လောက်လျှော့တာနဲ့ တို့ မွဲမသွားပါဘူး’
ညင်းမရတော့သောကြောင့် ယူလာခဲ့ရသည်။ယဉ်ယဉ်ခိုင်က သူ့ကိုအိမ်တံခါး၀အထိလိုက်ပို့ပေးသည်။ အိမ်ရှေ့ မှောင်ရိပ်ထဲမှာရပ်ထားခဲ့သောစက်ဘီးကိုတွန်းပြီးထွက်လာချိန်မှာ တစ်ဖက်ခန်းကရေဒီယိုမှ သတင်းပင်ပြီးသွားလေပြီ။
××××××××××××××××××××××××××××××××
‘ဟေ့ ကောင်လေး၊ တနေ့ ကအဆင်ပြေလား’
မနက်အိပ်ရာထပြီးအိမ်အောက်ကို ဆင်းလာချိန်မှာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကိုဘိုကြီးနှင့်တန်းတိုးသည်။ သူကေသီစိုးကို ခေါ်သွားသည့်ကိစ္စကိုမေးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အောင်ဘညိုက လက်မထောင်ပြလိုက်ရာ ကိုဘိုကြီးသဘောခွေ့သွားသည်။
‘ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ၊ ငါ့ကောင်အစွမ်းအစ ကိုငါယုံပြီးသား၊ ဒီတော့လဘက်ရည်လိုက်တိုက်ကွာ၊ ဆရာကတော်တော်နဲ့နိုးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါလဲဆာတယ်’
‘အင်း၊ အင်း ခဏစောင့်’
အောင်ဘညို ရေချိုး၍ ကျောင်း၀တ်စုံလဲပြီး ကိုဘိုကြီးနှင့်အတူထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်း ကျောင်းအသွားလမ်းပေါ် မှာရှိသည့် လဘက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြသည်။ အောင်ဘညို ကအကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသောအခါ ကိုဘိုကြီးကချီးကျူးဟန်ဖြင့် ပုခုံးကိုပုတ်လိုက်ရင်း မျက်နှာတည်သွားပြီး စိတ်ပူပင်ဟန်ဖြင့်
‘ဒါပေ မယ့်ကွာ၊ သတိတော့နဲနဲထားငါ့ကောင်၊ ဟိုတစ်ယောက်လိုဆိုရင်မကောင်းဘူးလေ။’
ကိုဘိုကြီးဘာကိုဆိုလိုမှန်း သဘောပေါက်သောကြောင့် အောင်ဘညိုခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
‘ကျွန်တော် အပြင်မှာထုတ်ပြီးလိုက်တယ်၊ရတယ်မဟုတ်လား’
‘အင်း . . . ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတော့သိပ်မကြိုက်ဘူးကွ၊ ဖီးအောက်တယ်၊ မင်းကောဘယ်လိုနေလဲ’

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မကြိုက်ဘူး ဒါပေမယ့်ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဗျာ'
အောင်ဘညို စကားကြောင့် ကိုဘိုကြီးက ခေါင်းကိုတဗျင်းဗျင်းကုပ်လိုက်ရင်း
'ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းကောင်မလေးကို စည်းရုံးပြီး သူရာသီလာတဲ့ရက်ကလေး ဘာလေးမေးထား၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါသေသေချာချာကို ဆေးဝယ်ပေးမယ်၊မျက်ခုံးလှုပ်လွန်းလို့'
ထိုအချိန်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်သွားသည်။ ယဉ်ယဉ်ခိုင်ဟု အောင်ဘညို ထင်ပြီးသေချာလိုက်ကြည့်ရာ မဟုတ်ပါ။
'ကိုဘိုကြီး ယဉ်ယဉ်ခိုင်ဆိုတာသိလား'
'ငါ့အသိထဲတော့ မရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'
'သူက ဒါလေ'
အောင်ဘညိုကလက်ဟန်အမူအရာဖြင့်ပြလိုက်ရာ ကိုဘိုကြီးသဘောပေါက်သွားသည်။
'မင်းဘယ်မှာတွေ့တာလဲ'
'ရုပ်ရှင်ရုံကွေ့နားမှာ'
'အဲဒီနားကဟာတွေတော်တော်များများ ငါသိပါတယ်၊ မင်းပြောတဲ့တစ်ယောက်ကိုတော့ မသိဘူး၊ဘယ်လိုပုံစံလဲ'
'အသားဖြူဖြူဗျာ၊ တရုပ်မလိုလိုနဲ့၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ဘော်ဒီကလည်းတောင့်တယ်'
'ဒါဆို အသစ်ဖြစ်မယ်၊ငါမသိဘူး၊ ဒါနဲ့မင်းက ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ'
'ဟဲ ဟဲ၊ ကျွန်တော်မနေ့ ညက လမ်းမှာသူ့ကိုစက်ဘီး နဲ့ဝင်တိုက်မိပြီး တော့ စကားပြောရင်းနဲ့ ခွင်တဲ့သွားတာနဲ့ အဲဒါ . . ဟဲ. . ဟဲ'
ကိုဘိုကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် လက်ထဲကဆေးလိပ်တိုကိုပြာခွက်ထဲ ထိုးချေလိုက်ရင်း ညည်းသည်။
'အောင်ဘညို၊ အောင်ဘညို၊ မင်းကတော့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းကောင်မလေးနဲ့ လည်းအဆင်ပြေသားနဲ့ကွာ၊'
'ဟာ မနေ့ က ကေသီကလည်းမအားဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဆာနေတုန်း တန်းတန်းကြီးတိုးမိတာနဲ့'
'အေးပါ ထားပါတော့၊ မင်းအစွပ်တွေဘာတွေ သုံးခဲ့ရဲ့လား'
'ဘယ်ပါမလဲ၊ လမ်းပေါ် ကနေတစ်ခါထဲသူ့အိမ်ကိုပါသွားတာ'
'ဒါဆိုရင်တော့မဖြစ်တော့ ဘူး၊ မင်းညနေကျရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ဆေးခန်းမှာဆေးသွားထိုးရမယ်'
အောင်ဘညို နည်းနည်းလန့်သွားသော်လည်းဆေးခန်းမှာ ဆေးသွားမထိုးလိုသောကြောင့်
'သူ့ကြည့် ရတာသန့်ပါတယ်ဗျ၊ နောက်ပြီးတော်တော်လည်းလတ်သေးတယ်၊ ထွေးရီ တို့ကေသီတို့ နဲ့ဘာမှမကွာဘူး'
ကိုဘိုကြီးကလက်မခံပါ။
'ဒီမယ် ဟေ့ကောင်၊ ရောဂါ ပိုးဆိုတာ မျက်စိနဲ့မြင်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုပြီးကာကွယ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ငါသောက်ဆေးဝယ်ပေးရင်ရတယ်၊ဒါပေမယ့်ဆေးထိုး လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ နို့မို့ရင် အရှက်တကွဲဖြစ်ကုန်ရင်မကောင်းဘူး'

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုဘိုကြီးက အောင်ဘညိုကို အလိုလိုက်တော့မည့်ဟန်မရှိ။ သူပြောတာကလည်း နည်းလမ်းကျသဖြင့် ညင်းဖို့စကားရှာမရပါ။
'ကျွန်တော် ဒီအတွက်တော့ ဆေးခန်းမသွားချင်ဘူးရှက်တယ်။ နောက်ပြီး ဒီက ဆရာဝန်တော်တော်များများ ကလည်းအဖေတို့အမေတို့ နဲ့သိကြတာများတယ်။'
'ဒါလည်းကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါသိတဲ့ အပ်ပုန်းတစ်ယောက်တော့ရှိတယ်။'
'ဟာ ဗျာ ရမ်းကုကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့'
'ဟ . . ရမ်းကုလည်းဒီဆေးပဲ ထိုးမှာပဲ ဆရာဝန် ဆီသွားလည်း ဒီဆေးပဲ ဘာထိုးရ မယ်ဆိုတာငါသိတယ်။ တခါထဲဝယ်သွားပြီး ထိုးခိုင်းလိုက်ရုံပဲ လေးရက်လောက်တော့ ထိုးရမယ်၊ ဒါမှစိတ်ချရမှာ'
အောင်ဘညို စိတ်ညစ်လိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့၊ မနေ့ ကယဉ်ယဉ်ခိုင်နှင့် ကြည်နူးခဲ့ရသမျှ အားလုံးပျောက်ပျက်ကုန်တော့သည်။ ကိုဘိုကြီးကိုလည်း အပြစ်မတင်ချင်ပါ။
'မမိုက်ချင်ပါနဲ့ ငါ့ညီရာ၊ နောက်ပြီး ငါတစ်ယောက်လုံးရှိရဲ့ သားနဲ့ မင်းဖာကျိုး ရတယ်ဆိုရင် မင်းအဖေက ငါ့ကိုသတ်မှာ'
နောက်ဆုံးကိုဘိုကြီး ကိုအားနာတာနှင့် ညနေ ကိုဘိုကြီးနှင့်ဆေးလိုက်ထိုးဖို့ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ဟန်လုပ်၍သာညင်းပယ်နေရသော်လည်းအောင်ဘညိုကိုယ်တိုင်လည်း စိုးရိမ်စိတ်တွေဝင်နေပြီဖြစ်သည်။ ကာလသားရောဂါဆိုတာအလွန်ရှက်စရာကောင်းသော ရောဂါဆိုတာသူကောင်းကောင်းကြားဖူးသည်။
ကျောင်းကို ရောက်တော့ သူ့ကိုအတန်းဝမှ ကေသီစိုးကအပြုံးလေးနှင့်ကြိုသည်။ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်တော့ မျက်စောင်းလေးတစ်ခု ပေးပြီး ချာကနဲလှည့်ထွက်သွား၏။ တငြိမ့်ငြိမ့်ခါသွားသော အောက်ပိုင်းအလှကို ရင်ခုန်ဖို့အောင်ဘညို မေ့နေလေ၏။
×××××××××××××××××××××××××××××××
'ကေသီရေ၊ ဒီညနေ တို့ကျူရှင် မတက်တော့ဘူး၊ အိမ်ကခိုင်းထားလို့ ကိုဘိုကြီးနဲ့ လိုက်သွားပေးရမယ်'
ကျောင်းအဆင်းမှာ ကေသီစိုးနားကပ်ပြီး ယခုလိုပြောလိုက်သော အခါနုတ်ခမ်းစူသွားသည်။ ထို့ကြောင့်
'ကေသီက ကိုဘိုကြီးတို့ အိမ်လိုက်ချင်လို့လား'
'ဟင်းနော်၊ လူယုတ်မာ၊ ကိစ္စရှိလည်းကြွတော်မူပါ'
စက်ဘီးစီးသွားရင်း လမ်းမှာ ကိုဘိုကြီးအိမ်ရောက်လျှင် ဘိုမကိုများတွေ့လေမလားတွေးမိသေးသည်။ သို့သော်လည်းမတွေ့ပါ။ အိမ်ဝမှာ ကိုဘိုကြီးကိုသာ ငုတ်တုတ်ကြီးတွေ့ရသည်။
'လာ မြန်မြန်၊ ငါကလစ်ထွက်လာရတာ၊ မင်းအဖေ ခိုင်းစရာရှိလို့ ငါ့ကိုမတွေ့ရင်ပွမ်နေဦးမယ်၊ ဖယ်ဖယ် ငါနင်းမယ် မင်းနောက်ကထိုင်။'
မနေ့ ညကလိုပင်လမ်းကြို လမ်းကြားတွေထဲ ရောက်ရပြန်သည်။ အိမ်လေးတွေကလည်း ယိုင်တာယိုင်ရွဲ့တာကရွဲ့ နှင့်စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။သူ့ကိုယ်သူဆရာဝန်ပါဟု ဆိုသူ၏ အိမ်ကတော့ မဆိုးပါ။ အနည်းငယ်သတ်သတ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ ကိုဘိုကြီးက လာရင်းကိစ္စကို ခပ်မြန်မြန်ရှင်းပြပြီး ဝယ်လာသောဆေး

ပုလင်းတွေ ထုတ်ပေးလိုက်သော အခါ သူကလည်းလုပ်စရာ ရှိတာကို ခပ်သွက် သွက်ပင်လုပ် ပေးပါသည်။ ကြောင်အိမ်လိုစင်ပေါ် မှာတင်ထားသော ဆေးထိုး အပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး မိုးရေစုပ် ဆေးပုလင်းထဲထိုးထည့်ပြီးလှုပ်။ ပြီးတော့ ဂွမ်းစလေးမှာ အရက်ပြန်လေးပါလေဟန်ဆွတ်ပြီး အောင်ဘညို တင်ပါးကိုပွတ် ခါ တစ်ခါထဲ ထိုးချလိုက်သည်။ အပ်ကြီးကလည်းတုံး နေသောကြောင့် အောင် ဘညို အသံကုန်မအော်မိအောင်မနည်း။ ထိန်းလိုက်ရသည်။ ထိုးပြီးသည့်နောက် ကိုဘိုကြီးကလည်း တင်ပါးကိုသူ့လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် အတင်းဖိပွတ်ချေပေးပြန် သောကြောင့် 'ရပြီ၊ရပြီ' ဟုပြောပြီးအတင်းထထိုင်လိုက်ရသည်။

'ရော့ ဆရာသမားရေ၊ ဆရာသမားအတွက်'

ရမ်းကု လက်ထဲ ပိုက်ဆံထိုးထည့်ပေးပြီးသည်နှင့် နောက်ကြောင်းမအေးရရှာ သော ကိုဘိုကြီးက အိမ်ပေါ် မှအတင်းဆင်းတော့သည်။ အောင်ဘညိုလည်း ရှုံ့မဲ့ပြီး နောက်ကလိုက်ရသည်။

'နောက်နေ့တွေလဲ ဒီအချိန်ပဲလာနော်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့'

အောင်ဘညို ကဖြေခြင်းမဟုတ် ကိုဘိုကြီးကဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။အောင် ဘညို ကတော့ အပ်တုံးကြီးနှင့် သုံးလေးရက်စခန်းသွားရမည့် အရေးကြောင့် စိတ်ညစ်နေရာမှ ၊ ကိုဘိုကြီးပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ပိုစိတ်ညစ်သွား ရသည်။

'မင်း ဒီ အတောအတွင်း ကောင်မလေးနဲ့ ဟိုဟာ ဒီဟာမလုပ်နဲ့နော်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ'

'တကယ်လို့ မင်းတို့ဖြစ်မိတယ်ဆိုရင် မင်းမှာဟိုကောင်မဆီက ပိုးပါလာရင် ကောင်မလေးကို ကူးတော့မှာပေါ့၊ မင်းကတော့ဆေးထိုးလို့ပျောက်သွားမယ်၊ သူကမသိတော့ ဘာမှလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဆို မင်းပျောက်သွားလဲ သူ့ဆီ ကနေ မင်းဆီကို ပြန်ရောက်လာတော့မှာပေါ့၊ ဒါဆိုဘာထူးတော့မှာလဲ'

'အင်းပါဗျာ၊ အင်းပါ၊ ငိုတောင်ငိုချင်လာပြီ၊ လမ်းကြုံလို့ တခါလေးဆတ်ဆော့ မိပါတယ်၊ ဒုက္ခကမဆုံးနိုင်တော့ဘူး'

အောင်ဘညို တကယ်ကို ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောလိုက်မိသောကြောင့် အမြန်ပြန် ရောက်ရန် စက်ဘီးကို အားကုန်ကြိုး နင်းနေသော ကိုဘိုကြီး ပင်မနေနိုင်တော့ ဘဲ တဟားဟား အော်ရယ်လေတော့၏။

ဒေါက်တာရမ်းကု ဆီမှာ ညနေတိုင်းဆေးသွားထိုးရသောရက်များသည် အောင်ဘ ညို အတွက်အတော်ပင် ခက်ခဲ ပင်ပန်းလှသည်။ အချို့ရက်တွေမှာဆိုလျှင်ကိုဘို ကြီးမပါဘဲ တစ်ယောက်ထဲသွားခဲ့ရသည်။ ညနေချိန်ရောက်လျှင် အပ်တုံးကြီးကို သတိရပြီး စိတ်ညစ်ညူးရသည့်အပြင် ကေသီစိုးကလည်း သိပ်မကြည်လင်တော့၊ လေးရက်ပြည့်အောင် အတော်ပင့်အောင့်အီးသည်းခံလိုက်ရသည်။ငါးရက်မြောက် သောနေ့မှာတော့ အောင်ဘညို ကျောင်းကိုပျော်ရွှင်စွာထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းဝမှာတွေ့လိုက်ရသည့်ကေသီစိုးကို ပြည့်ဝသော မပြုံးဖြင့်ပါးရပါးရနုတ် ဆက်လိုက်ရာ မျက်စောင်းထိုးပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဒီလောက်ကတော့မှု စရာ မဟုတ်သဖြင့် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် တင်ပါးတွေကို နောက်ကနေအားပါးတရ ငေးရင်း လိုက်သွားလိုက်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် အောင်ဘညို ကြာကြာ မချော့ လိုက်ရပါ။ ချက်ချင်းနီးပါး ပင်ပြန်လည်၍ အိုကေသွားသည်။

'နင်ညနေ ညနေ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ'
'အဖေခိုင်းလို့ စက်ထဲကို ကိုဘိုကြီးနဲ့ လိုက်လိုက်သွားနေရတယ်၊ စိတ်ချပါဟာ ငါက ကိုဘိုကြီးအိမ်ကို နင်မပါဘဲ မသွားပါဘူး'
'တော်ပါ ပြောလိုက်ရင်အဲဒီလိုမျိုးပဲ'
စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့်ပြောသော်လည်း ကေသီစိုး တကယ်စိတ်မဆိုးကြောင်းအောင်ဘညို ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကေသီစိုးနှင့် နောက်ထပ်တပွဲ တလမ်း လောက်တွေ့ချင်စိတ်တွေက တဖျင်းဖျင်းထလာ၏။ ထို့ကြောင့် အကွက်ကောင်းကို ချောင်းနေမိသည်။ ဟိုတစ်ခါလို ခဏတစ်ဖြုတ်မဟုတ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျောင်းမတက်ဘဲခေါ်သွားပြီး တစ်နေ့လုံး စိမ်ပြေနပြေ နှပ်လိုက်ရလျှင် ဘယ်လောက်ပေကောင်းလေမည်နည်း။ စဉ်းစားကြည့်ရုံနှင့်ပင် အောင်ဘညို လုံချည်ရှေ့ပိုင်းက ဖေါင်းကြွလာလေ၏။
တနေ့မှာ တော့အောင်ဘညို ဆန္ဒတွေပြည့်ဖို့အကြောင်းဖန်လာသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က အောင်ဘညို တို့အတန်းကိုကျောင်းသူ အသစ်တစ်ယောက်ထပ်ရောက်လာသည့်နေ့။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးပြီးစတွင် အတန်းပိုင်ဆရာမနှင့်အတူ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ကောင်မလေးတစ်ယောက် အတန်းထဲသို့ပါလာသည်။အောင်ဘညို ကဆရာမဝင်လာသည်ကိုပင်သတိမပြုမိပါ။ နောက်တန်းမှနေပြီး ကျောပေးထားသော မိန်းကလေးတွေ၏ အောက်ပိုင်းတွေကို စနစ်တကျလေ့လာပြီး ဘယ်သူကအကြီးဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ကို သိန်းဝင်းနှင့်အတူ ရှာဖွေနေကြသည်။ ကေသီစိုးကိုတော့ သူတို့သုတေသနမှ ဘေးမှဲ့ပေးထားလေ၏။
အားလုံးဆရာ မကိုနုတ်ဆက်ပြီးချိန်တွင် ဆရာမက ကောင်မလေးကို ရှေ့ဆုံးတန်းနောက်မှ ခုံတန်းတွင်နေရာချပေးသည်။ ထို့နောက် အားလုံးအတွက်မင်္ဂလာသတင်းကို ပြောပြ၏။
'ဒီနေ့ ကျောင်းနေ့တစ်ဝက်ပိတ်တယ်'
ဆရာမ စကားပင်မဆုံးလိုက်ပါ ဝေါကနဲအသံကြီး ကဆူသွားသောကြောင့် ဆရာမက စားပွဲကိုကြိမ်လုံးဖြင့် တဖျန်းဖျန်းရိုက်လိုက်ရသည်။ အောင်ဘညိုမျက်လုံးတွေ အရောင်တဝင်းဝင်းတောက်လာ၏။ မလှမ်းမကမ်း ခပ်စောင်းစောင်းမှာ ကျော့ကျော့ကလေးထိုင်နေသော ကေသီစိုး၏ ကောက်ကြောင်းတွေကို စူးစူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ နောက်ကနေ ကြည့်နေသော အောင်ဘညို၏ အကြည့်တွေထဲတွင် မမြင်နိုင်သော စွမ်းအင်တွေပါသွားသည်ထင်သည်ထင်သည်။ ကေသီစိုးကလည်းအောင်ဘညို ကိုလည်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ အောင်ဘညိုက မချိုမချဉ်ပြုံးပြီး မျက်စိတဖက်မှိတ်ပြလိုက်သော အခါ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြပြီးပြန်လှည့်သွားသည်။သူမလဲဘာတွေတွေးနေသည်မသိ။ အောင်ဘညို ၏လုံချည်အောက်မှာတော့ ရှုန်းကန်မှုတွေစနေလေပြီ။ အတွေးထဲမှာ ကေသီစိုး ကိုအဝတ်အစားချွတ်ပြီးဖြစ်နေချိန်မှာ ဘေးကသိန်းဝင်းက တစ်စုံတရာ တီးတိုးပြောလိုက်သည်ကို မကြားလိုက်ရသောကြောင့် ပြန်မေးရသည်။
'မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ'
'ဟိုကောင်မလေးနာမည်က ရွှေစင်ထွန်းတဲ့၊ သူတို့ပြောနေတာငါ ကြားလိုက်ရတယ်'
'အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ'
လောလောဆယ် အောင်ဘညို စိတ်ထဲမှာ ရွှေစင်တွေ ငွေစင်တွေစိတ်မဝင်စားပါ။ သူ့ခေါင်းထဲမှာရှိသည်က နေ့လည်ကျောင်းလွှတ်သည်နှင့် ကေသီစိုးကိုမသွားဖို့ရန်သာ

ဖြစ်သည်။
မနက်ပိုင်းစာသင်သော အချိန်များတွင် ဘာတွေဘယ်လိုသင်သွားမှန်းပင်အောင်ဘညို မသိလိုက်ပါ။ ကေသီစိုးကလည်း အောင်ဘညိုကို ခဏခဏလှည့်ကြည့်သည်။ဒီနေ့ မှ ကျောင်းခန်းထဲကနာရီ ရော အောင်ဘညိုလက်ပတ်နာရီ ကပါအလွန်နှေးကွေးစွာ ရွေ့လျားနေကြသည်။ကံကောင်းချင်တော့ နေ့လည်မုန့်စားဆင်းချိန်မရောက်မှီဝင်မည့် ဆရာက မဝင်တော့ဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းဝသို့ အရင်ဆုံး ရောက်အောင်ပြေးပြီး ကေသီစိုးကိုစောင့်သည်။ လူတော်တော်စဲ လုမှရောက်လာ၏။ ဘေးမှာ ကျောင်းသူအသစ်ကလေးလည်းပါလာသည်။ ကောင်မလေးက လမ်းမှာရပ် စောင့်နေသော အောင်ဘညို ကို စူးစမ်းသလိုလှမ်းကြည့်သည်။ နေ့လည်နေရောင် ကြောင့် သူမမျက်ခုံးထူထူ တွေက တွန့်ကွေးနေ၏။ စူပုပ်ပုပ် ဟန်ရှိသော ကောင် မလေးသည် သိပ်ပြီးတော့ ကြည့်ရမဆိုးလှပါ။ သို့သော်လည်း ပါးလှပ်လှပ် ကိုယ် လုံးကြောင့် အောင်ဘညို အမှတ်မပေး ချင်တော့ပါ။ ကေသီစိုးက ကောင်မလေး ကိုထားခဲ့ပြီး အောင်ဘညိုဆီကပ်လာ၏။ ရွှေစင်ဟုခေါ်သည်ဟု သိန်းဝင်းက ပြောသော ကောင်မလေးကလည်းလမ်းခွဲထွက်သွားသည်။
'နင်ကလည်းကြာလိုက်တာဟာ'
'ဟိုအသစ် ကောင်မလေးက ငါ့ဆီစာအုပ်လာငှားနေလို့ စာစုံတဲ့ မိယုဆီလိုက်ပို့ပေး နေရလို့'
'ငါ့မှာ ဆာလွန်းလို့သေတော့မယ်'
'ဆာရင်အိမ်ပြန်စားပေါ့'
ငါကနင့်ကိုစားချင်တာ ဟုစိတ်ထဲကပြောမိသော်လည်း ပါးစပ်ကမူ
'နင်နဲ့သွားစားမှာပေါ့ဟ၊ တနေ့ခင်းလုံးအားနေတာပဲဥစ္စာ'
အောင်ဘညို ထိုသို့ပြောလိုက်ရာ ကေသီစိုးက ဘာမှပြန်မပြောပဲ ပြုံးစစ နှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။မျက်တောင်ပင်မခတ်။ အောင်ဘညိုကလည်းပြန်စိုက်ကြည့် လိုက်သဖြင့်နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချိန်အတော်ကြာ အောင်စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ပြီးတော့မှပြုံး၊ ပြုံးရာကနေမှ ရယ်မိကြသည်။ ရယ်နေရင်း ကေသီစိုးမျက်လွှာလေးချပြီးခေါင်းငုံ့သွား၏။အောင်ဘညို စက်ဘီး ကိုတွန်းထွက်လိုက်ရာတွင်ဘေးကနေငြိမ်ငြိမ်လေးလိုက်လာ၏။ လမ်းမပေါ် ရောက်၍ တက်နင်းသော အခါတွင်လည်း နောက်ခုံမှာ အသာတက်ထိုင်လိုက် သည်။
ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုဘိုကြီးအိမ်ကို တခါထဲ တန်းသွားချင်သော်လည်း မကောင်း တတ်သည့်အပြင် ညနေအထိ နေမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဗိုက်ကိုလည်းကြိုတင် ဖြည့်ထားလိုသည့်အတွက်အောင်ဘညို မြို့ထဲဘက်ကိုနင်းလာခဲ့သည်။
'ကေသီဘာစားမလဲ'
'ရပါတယ်၊ စားချင်တာစား'
ကေသီစိုးအသံကတိုးတိုးလေး၊ ဘယ်နေရာကိုဘာလုပ်ဖို့သွားမည်ကို သူမလည်း ရိပ်မိနေလောက်ပေပြီ၊ ထို့ကြောင့်ကေသီစိုးလည်းရင်ခုန်နေပုံရသည်။
'ဆီချက်ခေါက်ဆွဲပဲ စားတာပေါ့'
'သဘောလေ'
ဒါနှင့်ဘဲ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီးခေါက်ဆွဲစားကြသည်။ စိတ်အားထက်သန် နေသောအောင်ဘညို ကခေါက်ဆွဲ အပူကြီးကိုလာချသည်နှင့်စားဖို့ကြိုးစား

ရင်းလျှာ အပူလောင်သွားသောကြောင့် ကေသီစိုး ကတခစ်ခစ်နှင့်ရယ်သည်။
'ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲ'
'ငါအရမ်းဗိုက်ဆာနေတယ်ဆိုမှ နင်ကလဲ'
အရှက်ပြေပြောရင်း မြန်မြန်အေးအောင်တူနှင့်ဖွ၍ နည်းနည်းအေးသည်နှင့်တက်
သုတ်ရိုက်စားတော့သည်။ သူစားပြီးချိန်မှာ ကေသီစိုးက တဝက်တောင်မကျိုးသေး
ပေ။
'နင်ကလဲ မြန်လိုက်တာ'
'ငါကမြန်တာမဟုတ်ဘူးနင်ကကြာတာ'
'ဘယ်မှာ ကြာလို့လဲ၊ ငါတော့ နင့်လိုအပူကြီးမစားနိုင်ပါဘူး'
ကေသီစိုး အေးအေးဆေးဆေး စားနေသည်ကို အောင်ဘညို စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ဖင်
တကြွကြွ စောင့်နေရသည်။ ပန်းကန်တစ်ဝက်ကျော်လောက်စားပြီးသွားသော အခါ
ကေသီစိုးက တော်ပြီဆိုပြီးရပ်လိုက်သည်။အောင်ဘညို ကဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်
ကုန်အောင်စားပါဦး ဟုပြောသောအခါ ဝသွားပြီဟု အပြုံးနှင့်ဆိုသည်။ စားသောက်
ပြီးချက်ချင်းကြီးတန်းခေါ် သွားရန်လည်းမသင့်သောကြောင့် လဘက်ရည်ဆိုင်တစ်
ဆိုင်ဝင်ပြီး အအေးသောက်ကြပြန်သည်။ကေသီစိုး က အအေးမှာပြီး အောင်ဘညို
ကတော့ ကြားဖူးနားဝဖြင့် ကြက်ဥနှင့်သံပုရာမှာလိုက်သည်။ လာချတော့ကေသီစိုး
လည်းအံ့သြနေ၏။
'ကောင်းလို့လား'
'ကောင်းတာပေါ့၊ သောက်ကြည့်ပါလား'
'ဟင့်အင်း၊ ကြည့်ရတာရွံစရာကြီး'
အမှန်တကယ်လည်း အောင်ဘညို ထိုအရသာကြီးကို မကြိုက်ပါ။သို့သော်လည်း
တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားတွေက ရှိနေသေးသောကြောင့် ကြိတ်မှိတ်ပြီးမျိုချလိုက်ရသည်။
ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာကောင်းတာလဲ ဆိုတာမျိုးထပ်ပြီးလျှာ မရှည်တာကိုပဲကျေး
ဇူးတင်ရသည်။ မေးလာရင် ဘယ်လိုဖြေရမည်ဆိုတာအောင်ဘညို စဉ်းစားလို့မရ
ပါ။
'ကဲ . . သွားရအောင်'
စိတ်ကြောင့်လည်းဖြစ်လိမ့်မည်။ အောင်ဘညို တကိုယ်လုံးအားအင်တွေပြည့်ဖြိုး
လာသလို ခံစားရပြီးနောက် အချိန်ထပ်မဖြုန်းလိုတော့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပိုက်ဆံရှင်း
လိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ နေ့လည်ခင်းနေက ကျဲနေအောင်ပူသော်လည်း အောင်
ဘညို သတိမထားမိပါ စိတ်က ကိုဘိုကြီးအိမ်ကို အမြန်ရောက်ဖို့သာ လောနေ
သောကြောင့် စက်ဘီးကို အားကုန်ထုတ်ပြီးနင်းလေ၏။
'ဖြေးဖြေးနင်းပါဟယ်၊ မတော်လို့ တိုက်မိကုန်မှဖြင့်'
နောက်ကထိုင်လိုက်လာသော ကေသီစိုး ပင်လျှင် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ရလောက်
သည်အထိ အောင်ဘညို နင်းသောအရှိန်ကမြန်လွန်းသည်။
'ငါကနင်နေပူမှာ စိုးလို့ပါဟာ'
'အပိုတွေပါ၊ ဟင်း . . ဟင်း ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး'
လှောင် ရယ်ရယ် ရင်းကေသီစိုးက သူ့ခါးကို လက်သဲဖြင့်ဆိတ်၏။
'နာတယ် ကေသီရဲ့ မလုပ်နဲ့'
'လုပ်မှာ ပဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကဲ. . ကဲ'
ကေသီစိုးက အဆက်မပြတ်ဆိတ်ဆွဲသည်။

'အေး နော်၊ မှတ်ထား ငါ့အလှည့်ရောက်မှတွေ့မယ်၊ အဲဒီကျမှ မအော်နဲ့'
အောင်ဘညို စကားကို ကေသီစိုး ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားသည်မသိ၊ သူ့ကျောပြင်ကို ဖြန်းကနဲ ရိုက်ထဲ့လိုက်သည်။အောင်ဘညို စိတ်တွေပိုပြီးကြွလာသောကြောင့် ထပ်၍ အားထည့်ပြီးစက်ဘီးကိုနင်း လိုက်လေရာ ခဏနှင့် ကိုဘိုကြီး အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ ခတ်ထားသောသော့ခလောက်ကြီးကိုမြင်လိုက်ရမှ အောင်ဘညို ရင်ထဲက အလုံးကြီးတစ်ဝက်ကျသွားသည်။ ကြိုတင်ပြောမထားသည့် အတွက် အိမ်မှာလူတစ်ယောက်တလေများရှိနေမလားဟု စိတ်မောနေရသည်။ ခြေသုတ်ခုံအောက်မှာ သော့ရှိပါ့မလားအတွေးကြောင့် စိတ်ရှိတိုင်းတော့ ဝမ်းမသာနိုင်သေး။ အောင်ဘညို ကံကောင်းပါသည်၊ ခြေသုတ်ခုံအောက်မှာ သော့ကိုအဆင်သင့်တွေ့ရ၏။
ကေသီစိုးကတော့ အောင်ဘညို နောက်မှာငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်နေသည်။ မကြာခင်ဖြစ်လာတော့မည့်အရာတွေ အတွက် သူမလည်းကြိုတင်ရင်ခုန်နေပုံရ၏။ သူမကိုစချင်လာသော ကြောင့် အောင်ဘညိုက တံခါးသော့ဖွင့်နေရာမှ နောက်သို့လှည့်ပြီး
'ဟို မှာ ခြံတံခါးလည်းပိတ်ပြီးသားနော်၊ နောက်မှလာမမေးနဲ့'
ကေသီစိုးက ရှက်ပြုံးလေးပြုံးရင်း ထပ်ရိုက်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အသာလေး၊ အားမပါ ပါ။ထို့ကြောင့် အိမ်ထဲဝင်ပြီးသောအခါ အောင်ညိုကထပ်စသည်။
'ဒီမှာ နော် သေသေချာချာကြည့် ဒီတံခါးကိုလည်း သော့ပြန်ခတ်လိုက်ပြီ'
အတွင်းကနေ၍ သော့ပြန်ခတ်လိုက်ပြီး ကေသီစိုးဖက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လွယ်အိတ် ကလေးပိုက်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ခေါင်းကိုလည်းငုံ့ထားသည်။
'ကေသီ'
'ဘာလဲ'
ခြောက်ကပ်ကပ် အသံဖြင့်ပြန်ထူးသည်။
'ဟိုတစ်ခါလို နင့်အဖေလာနေဦးမယ်၊ အထဲကိုသွားရအောင်နော်'
ပြောပြောဆိုဆို သူမလက်ကိုဆွဲ ခေါ် လိုက်ရာ အစပိုင်းမှာ နဲနဲ တင်းခံနေသော်လည်း အောင်ဘညို ကအားစိုက်ဆွဲ လိုက်ရာ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့်ပါလာသည်။ အောင်ဘညိုလည်း ကိုဘိုကြီးတို့ လင်မယားအိပ်သော အခန်းထဲအထိဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ အခန်းကမှောင်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေသည်။ မီးခလုပ် ဘယ်နားမှာမှန်းလည်းမသိသည့် အပြင် စက်ဘီးတအားနင်းလာရသဖြင့် အိုက်စပ်စပ် လည်းဖြစ်နေသောကြောင့် အောင်ဘညို ခေါင်းရင်းကပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။
'အို'
ကေသီစိုးဆီက ကန့်ကွက်လိုဟန်အသံကလေးထွက်လာသည်။
'အိုက်တယ် ကေသီရဲ့ နောက်ပြီး ဘယ်သူမှလည်း ဟိုဘက်မှာ မရှိပါဘူး။'
မှန်ပါသည်။ ကိုဘိုကြီးတို့ခေါင်းရင်းခြံမှာက အောင်ဘညို တို့အဖေ စပါးလှောင်သော ဂိုဒေါင်ကြီးသာရှိသည်။ အစောင့်ကညဖက်မှလာသည်။အခန်းထဲ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်သွားပြီးနောက် အိုက်နေသော အောင်ဘညိုကကုတင်ပေါ် မှာထိုင်ချလိုက်ပြီး အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကိုဖြုတ်ရင်း မော့ကြည့်လိုက်ရာ ကေသီစိုးက လွယ်အိတ်လေးပိုက်ထားလျက် နှင့်ပင်ရပ်နေပြီး အောင်ဘညိုကိုတွေတွေ လေးကြည့်နေသည်။
'လာလေကေသီ၊ ဒီကိုလာ'

အောင်ဘညိုလှမ်းခေါ် လိုက်တော့ရှုံ့တွန့်တွန့် ဖြင့်အနားသို့ရောက်လာသည်။
'ဘာလုပ်ဖို့လဲ'
စိတ်ညစ်သလိုဖြင့် ညည်းညည်းလေးမေးလိုက်သောကြောင့် အောင်ဘညိုက သူ့ဘေးမှာဆွဲ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရင်း
'ဒီမှာ ထိုင်၊ ပြီးတော့ ယပ်ခတ်ပေး၊ အိုက်လွန်းလို့'
'ဟွန်းတော်တော် အသားယူ'
နှုတ်ခမ်းလေးစူပြီးပြောလိုက်သော်လည်း လွယ်အိတ်ထဲက စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ထုတ်ပြီး ခတ်ပေးရှာပါသည်။ အောင်ဘညိုလည်း ခဏမျက်စိ မှိတ်ပြီး ဇိမ်ယူနေလိုက်သည်။ နေပူပူ မှာ စက်ဘီးကို အစွမ်းကုန်နင်းလာရသော ကြောင့် နားလိုက်မှ ချွေးတွေက ရွှဲရွှဲ စိုအောင်ထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ကျီကိုချွတ် လိုက်ရာ ကေသီစိုး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ နှုတ်ကတော့ဘာမှ မကန့်ကွက်ပါ။ အတွင်းခံစွပ်ကျယ် လည်းမပါသော ကြောင့် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်ကြံခိုင်တောင့်တင်းသော အောင်ဘညို ကိုယ်လုံးက သူမနှုတ်ကိုဆွံ့အစေဟန်ရှိသည်။
'အခုမှပဲ အေးသွားတော့တယ်'ဟု ရေရွတ်လိုက်ရင်း အိပ်ရာ ပေါ် မှာချွတ်ချထားသော အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါ ကိုဆွဲ ထုတ်လိုက်ပြီး ကေသီစိုးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။
'ဘာလုပ်ဖို့လဲ'
'ဒီမှာ ချွေးတွေ သုတ်ပေးလေ'
'အောင်မာ၊ တင်တင်စီးစီးနဲ့ ၊ သုတ်မပေးဘူး၊ သူ့ချွေးက နံတယ်'
'ကဲ ကွာ နံတယ်ပြောဦး'
ရုတ်တရက်လှမ်းဆွဲလိုက်သောကြောင့် ကေသီစိုးကိုယ်လုံးလေး အောင်ဘညို ရင်ခွင်ထဲ သို့စွေ့ကနဲ ရောက်သွားတော့သည်။
'ဟာ . . ဘာလဲကွာ ချွေးစော်နံပါတယ်ဆိုမှ'
'သုတ်ပေးမလား မသုတ်ပေးဘူးလား၊ သုတ်မပေးလို့ကတော့ ကေသီပါနံသွားစေရမယ်။'
ပြောရင်းပြောရင်း ကေသီစိုးကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်ကလေကို အားထည့်ပြီးတင်းညှစ်သောကြောင့် ကေသီစိုးအသက်ပါမရှူနိုင်တော့။
'အင်း . . . အင်း'
မချိမဆန့် ကြားမှ ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်သောကြောင့် အောင်ဘညို လက်ကိုလျော့ပေးလိုက်သည်။ မျက်စောင်းလေးတထိုးထိုးနှင့် အောင်ဘညိုကိုယ်ပေါ် ကချွေးတွေကို ကေသီစိုးသုတ်ပေးလိုက်သည်။
'ဒီလိုလိမ္မာ မှပေါ့ကေသီရဲ့'
အောင်ဘညို ကမျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားပြီး ဇိမ်ခံနေရင်း ပြောလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုစရမည်ကို စဉ်းစားနေ၏။ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်သည့် အပြင် ကေသီစိုးကိုယ်တိုင်က လည်းသိသိကြီးနှင့် လိုက်လာသည့် သဘောမျိုးရှိနေသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ သိပ်မပူလှသော်လည်း သူ့ဖက်မှ နေ၍ ဒီကိစ္စကိုသာ အရင်းတည်ထားသည့်သဘောမျိုးလည်း မသက်ရောက်စေလိုပါ။
'တော်ပြီကွာ ဒီလောက်ဆို ရရောပေါ့'
အောင်ဘညို စဉ်းစားနေဆဲ ချွေးသုတ်ပေးနေသော ကေသီစိုးက လက်ထဲကလက်ကိုင်ပဝါကို ပစ်ချရင်းပြောလိုက်သည်။ အောင်ဘညို စိတ်ထဲတွင် ကေသီစိုး စ

ကားက တစ်စုံတရာ ကို အချက်ပေးလိုက်သလိုမျိုးခံစားလိုက်ရသောကြောင့် စဉ်းစားနေရင်အပို ပဲဟုသဘောပိုက်လိုက် ကာ သူမကိုရင်ခွင်ထဲဆွဲ သွင်းလိုက်သည်။
'အို'
ကေသီစိုး၏ အလန့်တကြားသံ လေးက လမ်းတစ်ဝက်မှာ ပင်ပျောက်သွားသည်။ အောင်ဘညို နုတ်ခမ်းတွေက သူမနုတ်ခမ်းတွေကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြင်းထန်၍ကြမ်းတမ်းသော အနမ်း။ ကေသီစိုး ၏မျက်နှာလေးမော့တက်လာပြီး ခါးကလေးပါ ကော့တက်လာသည်။ နုတ်ခမ်းနီဆိုးမထားသော်လည်း သူမနုတ်ခမ်းလွှာ တွေက ပျံ့ပျံ့လေးမွှေးနေသည်။ သူမ အခုနကလေးတင်ကမှ သောက်ခဲ့သည့် စပါကလင်အနံ့ မှန်းအောင်ဘညို သိလိုက်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ခပ်အီအီ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲနံ့ ကပါနှာခေါင်းဝမှ တိုးဝင်လာ၏။သို့သော်လည်း ထိုအနံ့တွေ အပေါ် မှာအာရုံမရောက်ပါ။ ပြည့်ဖြိုးတင်းမာသော ရင်သားတွေကို အားရပါးရ ဆုပ်နယ်နေသည့် လက်ချောင်းဖျား များမှ တအိအိ အထိအတွေ့ကို သာအာရုံရောက်နေ၏။
အတန်းထဲက၊ ကျူရှင်က ယောက်ျားလေးတိုင်း သွားရေယိုကြသည့် ကေသီစိုး၏ ရင်နှစ်မွှာ သည် အမှန်တကယ်ပင် အရသာထူးပါ၏။သူ၏ကြမ်းတမ်းစွာ ညှစ်ချေမှု အောက်မှာ ကေသီစိုးတဖျပ်ဖျပ်လူးနေသော်လည်း လျော့ပေးလိုက်ဖို့ စိတ်မကူးမိပါ ပို၍ပင်တိုးပြီး ဖျစ်ညှစ်နေမိသည်။ မခံနိုင်သည့် အဆုံးကေသီစိုးကလူချင်း အတင်းပြန်ခွာပြီး ရန်တွေ့တော့သည်။
'ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက် ကြမ်းရတာလဲ၊ ဒီမှာသေတော့မယ်၊ တော်ပြီပြန်တော့မယ်'
လူချင်းကွာသွားသော်လည်း သူမကိုယ်လုံးက အောင်ဘညို လက်များအတွင်းတွင် သာရှိနေပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အောင်ဘညိုက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံး ပင်ကြည့်နေလိုက်သည်။
'ဘာလဲ၊ အဲဒီလိုလာမကြည့်နဲ့၊ စိတ်ညစ်တယ်ကွာ၊ လွှတ်ပါတော့'
အောင်ဘညို ကခေါင်းခါပြရင်း သူ့လက်မောင်းတွေကို သံပါတ်ပြန်တင်းလိုက်သည်။ ကေသီစိုး ကော့ကော့ ကလေးပါလာပြန်၏။ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့အောင်ဘညို မကြမ်းတော့ပါ။ ကျောပြင်လေးကို ညင်ညင်သာသာ ပွတ်ပေးရင်း သူမ မျက်နှာ အနှံ့လည်တိုင် နှင့်နားရွက်တွေပါ မကျန်ဖွဖွရွရွ ကလေးလိုက်နမ်းသည်။ ကေသီစိုး ပြန်၍ ငြိမ်သက်သွားတော့မှ ကေသီစိုး၏ ကျောင်းဝတ်စုံ အဖြူလေး၏ နှိပ်ကြယ်သီးတွေကို တစ်လုံးချင်းဖြုတ်သည်။ ကေသီစိုးက သူ့လက်တွေကို အတင်းလိုက်ဖယ်သော်လည်း ဒီနေရာမှာ တော့ အောင်ဘညိုက အလျှော့ မပေးပါ။
'မကြမ်းပါဘူး ကေသီရယ်။ ဖြေးဖြေးလေးကိုင်ကြည့်မှာပါ၊ မနာပါဘူး'
နုတ်က တတွတ်တွတ်ချော့မော့ပြောရင်းဖြုတ်လိုက်ရာ ကြယ်သီးတွေ အကုန်ပြုတ်ထွက်သွားသည်။ထို့နောက်ဘော်လီကို ချက်ချင်းမချွတ်သေးပဲ အပေါ်ကနေအုပ်ပြီး အသာလေးပွတ်နယ်ပေးနေလိုက်သည်။ ကေသီစိုးမျက်တောင်လေးတွေ စင်းလာပြီး အောင်ဘညို ပခုံးပေါ် မှာခေါင်းတင်ငြိမ်သက်သွားတော့မှ ဘော်လီ ခွက်ကြားထဲကို လက်ထည့်ဖို့ကြိုးစားသည်။ မအောင်မြင်ပါ။ ကေသီစိုးရင်သားတွေက ခွက်ထဲမှာ တင်းပြည့်ကျပ်နေ၏။ ဒီလောက်ကြီး ကျပ်နေတာ သူဘယ်လိုလုပ်အသက်ရှူ ပါလိမ့်ဟုပင်အောင်ညို ရှာရှာဖွေဖွေစဉ်းစားနေမိသေး၏။
'ဟာကွာ'
အောင်ဘညိုလက်တွေက သူမကျောပြင်က ဘော်လီချိတ်တွေဆီ ရောက်သွားသော အခါ ကေသီစိုးဆီက မကျေနပ်သလိုအသံလေးထွက်လာသည်။

'ကေသီကလည်းကွာ ၊ အသာကလေးကိုင်ပါ့မယ်ပြောထားတာပဲ'
ကေသီစိုးထံမှ အသံထပ်ထွက်မလာတော့သောကြောင့် အောင်ဘညို ဘော်လီချိတ်တွေကိုဖြုတ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ ထွေးရီသင်ပေးထား၍ နည်းလမ်းသိနေသည့်တိုင် အောင် ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့မအောင်မြင်ပါ။ ချိတ်တွေက တင်းကြပ်လွန်းနေသည်။ ကေသီစိုးက ဗိုက်ကလေးကို မသိမသာရှပ်ပေးလိုက်မှ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြင့်ပြုတ်ထွက်သွားရတော့သည်။
နူးညံ့သော၊ နွေးအိသော၊ တင်းရင်းပြည့်ဖြိုးလှသော ကေသီစိုး၏ ရင်သားတွေက အလွန်ကိုင်လို့ကောင်းပါသည်။အောင်ဘညို ၏လက်တစ်အုပ်စာ ထက်မကအောင်ကြီးသောကြောင့် အသာပွတ်သပ်ပေးနေသော အောင်ဘညို လက်တွေက တဖြည်းဖြည်းအားပါလာသောကြောင့် ကေသီစိုးဆီက စုပ်သပ်သံတစ်ချက်တစ်ချက်ထွက်လာသည်။ ထိပ်ဖျားလေးတွေကို လက်ညိုးနှင့် လက်မကြားမှာ ညှပ်ပြီး လိမ်ဆွဲလိုက်သည့် အခါများတွင် ကေသီစိုး တဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ သူ စိတ်ကြိုက်လုပ်နေသည်ကို ဘာမှတားမြစ်ခြင်းမရှိတော့သောကြောင့် အခြေအနေ ကောင်းနေပြီကို ရိပ်စားမိသော ကြောင့် တစ်ဆင့်တက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ထိန်းချုပ်မထားနိုင်လောက်အောင် ရမ္မက်ရှိန်ကတက်နေလေပြီ။
ထို့ကြောင့် ကေသီစိုးအောက်ပိုင်း ကအဝတ်အစားတွေကို ခပ်မြန်မြန်ပင်ရှင်းလေတော့၏။ အောင်ဘညို၊ အောင်ဘညို ဟု တဖွဖွ ခေါ်နေသော ကေသီစိုးကလည်း သူ့ကိုတားမြစ်ခြင်းမရှိပါ။သို့သော်လည်း ချက်ချင်းကြီး သူ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ရမှာ မကောင်းတတ်သောကြောင့် သူမ၏ အောက်ပိုင်းကိုလည်း လက်ဖြင့်ပွတ်သပ် နှိုးဆွပေးလိုက်သည်။ အဆီပြင်ကြောင့် အနည်းငယ်လေးဖေါင်းအိအိဖြစ်နေသော ဝမ်းဗိုက်သားလေး၏ အောက်နားအစပ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းတောကလေးကို တစ်ချက်လိမ်ဆွဲ လိုက်ပြီး လက်ကအောက်ကိုဆက်အဆင်းမှာ စိုစွတ်နေသော အထိအတွေ့ကို စမ်းလိုက်မိသောကြောင့် အချိန်ထပ်မဆွဲတော့ပဲ လုပ်ငန်းကိုစတော့သည်။
အမြန်ဆုံးနည်းဖြင့် လုံချည်၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီတို့ကို ချွတ်ချလိုက်ပြီး ကေသီစိုးပေါင်နှစ်ချောင်းကိုဆွဲမြှောက်ပြီး နေရာဝင်ယူလိုက်သောအခါ သူမက မျက်နှာကိုတစ်ဖက်သို့လှွဲသွားသည်။ မလိုလားလို့တော့ဟုတ်ဟန်မတူ။
ပထမဆုံးအကြိမ်မဟုတ်သည့် အတွက်ညှာတာမနေတော့ဘဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင်စတင်လိုက်ချိန်မှာ ပင် ကုတင်ကြီးကသိမ့်ကနဲလှုပ်ပြီး၊ ကျွီကနဲမြည်တော့သည်။
ထို့နောက်တွင်တော့ အောင်ဘညို၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ တကျွီကျွီနှင့် စည်းချက်လိုက်တော့သည်။ သူကကြမ်းလေပိုမည်လေမို့ အောက်ကကေသီစိုး တောင်မျက်လုံးလေးတွေအဝိုင်းသားပွင့်လာသည်။ အောင်ဘညိုကတော့ ဒီအသံတွေကိုဂရုမစိုက်ပါ။ သူ့အလုပ်သာသူဆက်လုပ်၏။
'အောင်ဘညို . . အင်း . . . ကုတင်က. . . အင်း. . . အရမ်း . . . အင်း . . . မြည်. . မြည်. . အင်း'
ကုတင်က အသံတွေကြောင့်ကေသီစိုးမနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်လာပြီး အောင်ဘညိုကို တစုံတရာပြောလိုဟန်ရှိသော်လည်း အောင်ဘညိုက အပြောမခံပါ။သူကအလွန်အရှိန်ရနေလေပြီ။
'သူ့ဟာသူမြည်တာ၊ ဘယ်သူမှအပြင်ကကြားမှာ မဟုတ်ဘူး'
'အား . . . အင်း . . . ပြတင်း . . ပေါက်က. . အင့် . . ပွင့် . . ပွင့် . . နေတယ်။'
'အဲဒီဘက်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးကေသီ'
သည့်နောက်မှာတော့ အောင်ဘညို ကေသီစိုးကို ဘာမှဖြေရှင်းချက်ပေးမနေတော့

ပါ။ ပေးစရာလည်းမလိုဟုထင်သည်။ ပွင့်ရုံမကလို့လူဝင်လာလာ အခုအချိန်မှာ
အောင်ဘညို ဘာမှမတွေးလိုပါ။ ကေသီစိုးလည်း စိတ်က သူတို့လက်ရှိအလုပ်
ထံပြန်ရောက်သွားသည်ဟုထင်သည်။ ညည်းညူသံတွေက ပိုမိုကျယ်လောင်လာ၏။
သူမက ထိုသို့ညည်းလေလေ အောင်ဘညိုက ပိုပြီးတက်ကြွလေလေဖြစ်လာသော
ကြောင့် ကုတင်ဆီကမြည်သံက တကျွီကျွီ သာမက ဝုန်းကနဲ ဒိုင်းကနဲ နောက်ဆက်
တွဲတွေပါ ပါလာသည်။ ကေသီစိုးလည်းကြားပုံမရတော့၊ သူမစိတ်တွေက သူတို့
နှစ်ယောက်ကြား လွန်းပျံပြေးလွှားနေသည့် အရာနှင့် သူမကိုယ်ထဲမှာ တသွက်သွက်
ခါနေသော နာကျဉ်မှု ပေါ်တွင်သာ နစ်ဝင်နေလေတော့ဟန်ရှိသည်။
ပြင်းထန်သော အသက်ရှူသံများ၊ အောင်ဘညို၏ မာန်သွင်းသံ၊ ကေသီစိုး၏ တုန်
ရီလှိုက်လှဲသောညည်းညူ သံများနှင့် အတူနှစ်ယောက်လုံးတောင်ထိပ်တစ်ခုပေါ်
ရောက်လုလုတွင်အောင်ဘညို စိတ်ထဲကို အသိတရားတစ်ခု ဖျပ်ကနဲဝင်လာပြီး
နောက် သူ မပြီးဆုံးလိုသော အဆုံးသတ်မှု မျိုးနှင့် အပြီးသတ်လိုက်ရသည်။ ကေ
သီစိုး၏ ဗိုက်သား၊ ဆီးစပ်နှင့် ပေါင်တံအရင်းတွေမှာ အဖြူရောင်ချွဲကျိကျိ အရည်
တွေ ဖွေးကနဲပြန့်သွားလေ၏။
'လုပ်ပြန်ပြီကွာ'
ကေသီစိုးက အောင်ဘညို၏ တင်ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်သဲချွန်တွေ ပေါက်ဝင်တော့
မတတ် ဆုပ်ညှစ်ထားရာမှ ညည်းသံလေးဖြင့်ဆိုလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်ဘာမှ
ထပ်မပြောနိုင်လောက်အောင် သူမကိုယ်တိုင်လည်း နွမ်းလျစွာဖြင့် မိန်းမောငြိမ်သက်
နေ၏။အောင်ဘညိုလည်း သူမဘေးမှာ ဝင်လှဲချလိုက်ပြီးအမောဖြေနေလိုက်သည်။
အတော်ကြီးကြာအောင်ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ကေသီစိုးက အောင်ဘညိုဘက်လှည့်လာ
သည်။
'ယောကျ်ား တွေကဒီလိုပဲလား၊'
'ဘာဖြစ်လို့လဲကေသီရဲ့'
'တို့သူနဲ့ ဒီလိုမျိုးလိုက်လာတာ ဒါပါနဲ့ဆိုနှစ်ခါ၊ နှစ်ခါလုံးသူက. . '
ကေသီစိုးက ဆက်ပြောရမှာ ရှက်၍ ဟန်ဖြင့်စကားကိုမဆက်။
'ဒါ ကတော့ကေသီရယ် တို့ကကေသီ့ကိုချစ်တာကိုး'
'ချစ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ'
'ကေသီ့အဖေနဲ့ အမေကိုမေးကြည့်လေ'
'သူတို့က လင်မယားပဲဥစ္စာ'
အောင်ဘညိုက ခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစွာ ခါရင်းလေးလေးနက်နက် ဟန်မျိုးဖြင့်
'လင်မယားတွေမှ ဒီလိုနေရမယ်လို့ ဘယ်သူကပြောလို့လဲ၊ မနေရဘူးဆိုတဲ့ဥပ
ဒေ ကေသီကြားဖူးလား'
'သူတော်တော်စကားကပ်တယ်'
'ကပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရည်းစားဘဝမှာ ဒီလိုမနေရဘူးဆိုတာက မတော်တဆ
ကိုယ်ဝန်ရှိသွားမှာ စိုးလို့၊ ပညာသင်ရင်းဒုက္ခ ရောက်မှာစိုးလို့လူကြီးတွေကပြော
ကြတာပါကေသီရယ်။'
အောင်ဘညို စကားကြောင့် ကေသီစိုးကိုယ်လုံးလေးဆတ်ကနဲတုန်သွားသည်။
'ဟယ်၊ ဒုက္ခပါဘဲ၊ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားရင်ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ'
'မရှိပါဘူးကေသီရဲ့၊ ကေသီ့ ဗိုက်မှာ ပေနေတဲ့ဟာတွေ အထဲရောက်သွားမှ ကိုယ်
ဝန်ရှိမှာ၊ ခုအပြင်မှာထုတ်လိုက်တော့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး'

'တကယ်လား'
မယုံသလိုမေးသည်။
'တကယ်ပါဆိုနေမှ'
'တော်တော်ကိုသိတာပဲနော်'
'ဘာလဲကေသီ'
'အော် မိန်းမတွေနဲ့ တော်တော်လေး အတွေ့အကြုံရှိဖူးပုံရတယ်လို့'
'ကေသီတစ်ယောက်ထဲပါကွာ၊ ယုံပါ'
ကေသီစိုးက ယုံကြည်ပုံမရပါ။
'တော်ပါ။ သူအတွေ့အကြုံမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒါတွေသိနေတာလဲ'
'ဒါကတော့ ဗဟုသုတဆိုတာ မှတ်သားထားရတယ်လေ၊ သူများပြောတာတွေပေါ့'
'မယုံပါဘူးဆို'
ကေသီစိုးနုတ်ခမ်းလေးတွေကစူတက်လာသည်။အောင်ဘညို ချော့ရပေတော့မည်။ မတော် စိတ်ကောက်ပြီးပြန်သွားလျှင်ခက်တော့မည်။ အခုမှအစောကြီးရှိသေး၏။ တခါထဲနှင့်တော့ သူမကိုပြန်မလွှတ်နိုင်ပါ။
'ဒါက ဒီလိုလေကေသီရဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ၊ အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့ အကိုကြီးတွေ၊ ဒီလိုပဲ ရည်းစားနဲ့ ဖြစ်ဖူးတဲ့ အကိုတွေက သူတို့အတွေ့ အကြုံတွေပြောပြောပြ တတ်တယ်၊ တစ်နေ့ အသုံးဝင်မယ့်ဟာတွေဆိုတော့ မှတ်ထားရတာပေါ့၊ ခုပဲကြည့် လေ၊ အသုံးဝင်တယ်မဟုတ်လား'
'တော်ပါ၊ သူတို့တွေက သူတို့အကြောင်းတွေ မရှက်ဘဲပြောတယ်ဟုတ်လား၊ သူတို့ မိန်းမတွေ၊ ရည်းစားတွေများသိရင် ရှက်လို့သေတော့မှာပဲ'
ကေသီစိုးလေသံနဲနဲ ပျော့လာသည်။
'အကုန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်လေးတွေ လောက်ပါပဲ၊ ကေသီတို့ မိန်းမတွေ ထဲမှာ ရော ဒါမျိုးသင်ပေးကြတာမရှိဘူးလား၊ ရှိမှာပါ'
'ရှိတော့ရှိတာပေါ့'
'ဒါဆို ကေသီတို့ကို အမကြီးတွေက ဘာသင်ပေးကြသလဲဟင်'
'ဘာလို့ပြောရမှာလဲ၊ ပြောပေါင်'
အခြေအနေက နဂိုအတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားသောကြောင့် အောင်ဘညို သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးချလိုက်သည်။ထို့နောက်ကိုဘိုကြီးပြောသော ဆေးတိုက်ဖို့မေးရန် စိတ်ကူးရလာသော ကြောင့်ကေသီစိုးလက်ကလေးနှစ်ဘက်ကိုဆွဲယူလိုက်ရင်း
'ကေသီ'
'ဘာလဲ'
'တို့ကြားဖူးတာရှိတယ်။ မိန်းကလေးက ဆေးသောက်ထားရင်ကိုယ်ဝန်မရှိနိုင်ဘူးတဲ့၊ ကေသီသောက်မလားဟင်ဝယ်ပေးမယ်'
'ဘာလို့သောက်ရမှာလဲ၊ ရှုပ်ပါတယ်၊ သူပြောတော့ခုလိုမျိုးလည်းရတယ်ဆို'
'ရပေမယ့်ကေသီရယ်၊ ခုအတိုင်းက တို့လည်းဖီးအောက်တယ်၊ နောက်ပြီးညစ်ပတ်တယ် လေ၊ ကေသီပေကုန်တာပေါ့'
'သူ့ဟာသူလုပ်ပြီးတော့၊ ခုမှ ဘာညစ်ပတ်တယ်လဲ၊ လာဒီမှာ သုတ်ပေးဦး၊ ဟင်း သူက နောက်ထပ် နောက်ထပ်တွေကြံနေတယ်ပေါ့လေ'
ငြင်းပင်ငြင်းသော်လည်း ခါးခါးသီးသီး မဟုတ်သဖြင့် အောင်ဘညို အားတက်သွားသည်၊ နောက်တစ်ကြိမ်မှ ထပ်စည်းရုံးတော့မည်ဟု တေးထားလိုက်ပြီး၊ ဘေးမှာကျနေသောသူ

စောစောက ချွေးသုတ်သည့်လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ကေသီစိုးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရာ ကေသီစိုးက ရောက်ခါစ သူမအောင်ဘညို ကိုချွေးသုတ်ပေးစဉ် အောင်ဘညို လုပ်သည့် အမူအရာအတိုင်း မျက်စိကို မှေးစင်းပြီးဇိမ်ခံနေသည်။
ထို့ကြောင့် အောင်ဘညိုက သုတ်ပြီးသွားသော အခါ သူမ၏ ဆီးခုံဖေါင်းဖေါင်းလေး ပေါ် က အမွှေးကြမ်းကြမ်းကလေးတွေကို လက်ဖြင့်ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရာ ကေသီစိုးနာကျဉ်စွာ အော်လိုက်ရင်း ခေါင်းထောင်ထလာသည်။
'အား . . လူယုတ်မာ'
နောက်တစ်ကြိမ်လုပ်ငန်းစရန်အချိန်ကျပေပြီ။
အပေို့ကြွတက်လာသော ကေသီစိုးကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲမယူလိုက်ရင်း နုတ်ခမ်းများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းနမ်းပေးလိုက်သောအခါ ကေသီစိုးမျက်လုံးလေးတွေ ပြန်ပြီး မှေးစင်းသွားသည်။ အနမ်း ကိုရပ်လိုက်ပြီးပြန်ခွာလိုက်သော အခါ ဘာတွေမှန်းမသိသော ဗလုံးဗထွေး စကားတွေပြောပြန်သည်၊ အောင်ဘညို ဘာမှသေသေချာချာ နားမလည်ပါ၊ သို့သော် ကေသီစိုးလည်းသူ့လိုပင် စိတ်ခါတ်တွေ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန် တက်ကြွလာပြီမှန်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပထမတစ်ကြိမ်ပြီးသည့်တိုင် အကုန်မချွတ်ရသေးသော ကေသီစိုး အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ဖို့ကြိုးစားသည်။
'မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်'
လေးတွဲ့သော အသံလေးဖြင့်ကေသီစိုးကတားသည်။ အောင်ဘညို နားမထောင်ပဲ ဆက်လုပ်တော့ ဘာမှထပ်မပြောပါ။ ချိုင်းနားတွင် တွန့်ကြေလိပ်နေသော အင်္ကျီအဖြူလေးကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘော်လီ။
'သိပ်ခက်တာဘဲ' ဟု စိတ်ပျက်သံ ကလေးဖြင့် ဆိုသော်လည်း ကေသီစိုး ငြိမ်ပြီး အောင်ဘညိုပြု သမျှနုပါသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးအဝတ် ဟင်းလင်းဖြစ်သွားသောအခါ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ငုံ့ကြည့်ပြီး 'အီး' ဟုအော်ကာ မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်ထားလိုက်၏။ အောင်ဘညိုကတော့ စောစော ကတည်းကပင် ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်နေပေပြီ။အောင်ဘညို ကသူမ၏နို့နှစ်လုံးကို ကလေးတစ်ယောက်လို တပြွတ်ပြွတ်စို့သောအခါ မျက်နှာကို အုပ်ထားသော လက်ကလေးတွေ ကွာကျသွားပြီး အောင်ဘညိုဆံပင်တွေကြားသို့ရောက်လာသည်။
ကြာလာတော့ အောင်ဘညိုက စို့ရုံနှင့်အားမရ ထိပ်ဖျားမှသည် ပါးစပ်နှင့်အပြည့်ငုံပြီး ကိုက်လိုက်ကိုက် အတွင်းထဲထိရောက်လာသော နို့သီးဖျားလေးတွေကို အံသွားဖြင့်ကြိတ်လိုကြိတ် စိတ်ထင်တိုင်းကြဲလေသော အခါကေသီစိုး တကိုယ်လုံးတဖျပ်ဖျပ်ခါလာသည်။အစပိုင်းမှာ အံကြိတ်ပြီးတောင့်ခံနေသေးသော်လည်း အောင်ဘညိုက ကြမ်းချင်တိုင်းကြမ်းလာသော အခါမချိမဆန့်ညည်းရင်း အောင်ဘညိုခေါင်းကို အတင်းပြန်တွန်းလာသည်။ အဆီတထပ် အသားတထပ် ဝက်သားတုံးကြီးကို အားရပါးရ ခဲနေသည့်ပမာ မလွတ်တမ်း ဖိထားသော အောင်ဘညိုကို မတွန်းလှန်နိုင်ပါ။ ထိုအချိန်မှာ အောင်ဘညို လက်တစ်ဘက်က ကေသီစိုးပေါင်ကြားထဲသို့ ရောက်လာသည်။
ရောက်ရောက်ခြင်းဆောက်နှင့်ထွင်းဆိုသလို ပေါင်ကြားကို အပေါ် မှလက်ဖြင့်အုပ်ကိုင်ပြီး အားရပါးရဆုပ်ညှစ် ပစ်လိုက်သည်။
'အား'
တုန်ရင်လှိုက်လဲစွာအော်ရင်း ကေသီစိုးကော့တက်သွားသည်။
'ဟင်း ဟင်း ပေါက်ကရတွေမလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်'

ကေသီစိုးတောင်းပန်သံလေးအဆုံးမှာ အောင်ဘညိုက သူ့လက်ကို ထိုးသွင်းလိုက်သော ကြောင့်ကေသီစိုး တွန့်သွားရပြန်သည်။ အောင်ဘညိုက လက်ကို ထုတ်လိုက်သွင်းလိုက်လုပ် ရှုံ့မှုမက ကလော်သည်။မွှေသည်။ ကေသီစိုးခမျာ တဖျပ်ဖျပ်လူးနေတော့သည်။

'တော်ပါတော့၊ အနေခက်လွန်းလို့ပါ'

ကေသီစိုး တစ်ကြိမ်မကတောင်းပန်လာတော့မှ အောင်ဘညိုသူ့လုပ်ငန်းတွေကို ရပ်လိုက်ပြီး အဓိကကျသည်ကို လုပ်ဖို့တာစူတော့သည်။အိပ်ရာပေါ် မှာပိုး ပက်လက်လဲနေသော ကေသီစိုးကိုကြည့်ရင်း စိတ်တွေကလည်း ငယ်ထိပ်ထိ ရောက်အောင် ကြွတက်နေလေပြီ။ ကေသီစိုး၏အမူအရာကလည်း လာပါလှည့် ဟုကြိုနေသယောင်ယောင်။

အောင်ဘညိုက ကေသီစိုးခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကောက်မလိုက်ပြီး ဒူးနှစ်ချောင်းကို ရင်ဘတ်နှင့်တိုက်လုမတတ်အောင်တွန်းတင်လိုက်၏။ကေသီစိုးခမျာ 'အို' ဟုသာတစ်ခွန်းထဲဆိုနိုင်ရှာသည်။ထို့နောက်တော့ အောင်ဘညိုက သူ၏ မညှာမတာလှုပ်ရှားမှုကို စတင်တော့သည်။

'အာ . . အ'

တစ်ချက်ထဲနှင့် အဆုံးထိရောက်အောင် ရိုတ်လိုက်သောရိုတ်ချက်ဖြစ်သော ကြောင့် ကေသီစိုးအော်သံလေးက လမ်းတစ်ဝက်မှာပါ ပြတ်တောက်သွားရသည်။အောင်ဘညို ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ ဒီလိုမျိုးတွေ့ဖူးမြင်ဖူးသည်မှာ ကြာပေပြီ။ အခုမှလက်တွေ့ စမ်းသပ်ခွင့်ရတော့သည်။ကေသီစိုး အလူးအလဲဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရလေ အောင်ဘညိုပိုပြီးမာန်တက်လေဖြစ်သောကြောင့် ကေသီစိုးခမျာမှာ လည်းမသက်သာလှပေ။

'အောင်ဘညိုရယ်၊ ငါထွက်မပြေးပါဘူး၊ ဖြေးဖြေး၊ ဖြေးဖြေး၊ မနေနိုင်တော့လို့ပါ'

သူ့ရင်ဘတ်ကို အားမရှိသော လက်ကလေးများဖြင့်တွန်းရင်း တောင်းတောင်းပန်ပန် ဆိုလာသောကြောင့် အောင်ဘညို အရှိန်နည်းနည်း လျှော့ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဒူးနှစ်လုံးကိုဖိထားသော လက်ကိုလျှော့မပေးသောကြောင့် ကေသီစိုးသိပ်သက်သာသွားသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှလူသံလိုလိုကြားလိုက်ရသောကြောင့် အောင်ဘညိုရပ်ပြီးနားစွင့်လိုက်သောကြောင့်ကေသီစိုးသက်သာရာရပြီး ခေတ္တနားချိန်ရသွားသည်။မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ။

'အကိုကြီးရေ၊ အကိုကြီး၊ မမရီ၊ မမရီ'

ဘိုမအသံဖြစ်နေသောကြောင့် အောင်ဘညိုဆတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘိုမအသံကတဖြည်းဖြည်း အိမ်ဘေးဖက်ကိုရောက်လာသောကြောင့် အောင်ဘညိုကုတင်ပေါ် မှခုန်ဆင်းပြီး ပြတင်းပေါက်ကို အသံမမြည်အောင်ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။သို့သော်လည်းတံခါးက စေ့မသွား အနည်းငယ်ဟနေသည်။ ဘိုမအသံ ကလည်း နီးလာသောကြောင့် ဆက်မဆွဲတော့ဘဲရပ်လိုက်ရသည်။

'ဒုက္ခပါဘဲ၊ သော့လည်းမတွေ့ဘူး'

ခြေသုတ်ခုံအောက်မှာ သော့ထားသည်ကိုဘိုမလည်းသိပုံရ၏။သော့တံမတွေ့ရသလို သော့ခလောက်ကလည်း တံခါးမှာရှိမနေသောကြောင့် ကိုဘိုကြီးတို့ ရှိသည်ဟုထင်ပြီး အိမ်ပတ်ခေါ် နေခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။အခြေအနေကိုသိလိုသောကြောင့် မဟတဟလေးဖြစ်နေသော တံခါးကြားမှ အပြင်ကိုအောင်ဘညိုချောင်းကြည့်နေစဉ်

မှာပင် ဘိုမသူ့မြင်ကွင်းထဲရောက်လာသည်။အိမ်ကသိပ်မမြင့်သောကြောင့် အောင်ဘညို အသက်ကိုပင်အောင့်ထားမိသည်။ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကိုတိုက်မိနေသော အောင်ဘညို၏ တင်းမာတောင့်တင်းနေသော ပစ္စည်းကြီးပင်တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျလာသည်။ကေသီစိုးက နောက်ကနေလက်ဖြင့်လှမ်းကုပ်သည်ကိုပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်ကာပြလိုက်ပြီး အသာဆက်ချောင်းကြည့်နေမိသည်။
အိမ်နှင့်ဂိုဒေါင်ကြားမှာ ဘိုမတွေတွေလေးရပ်နေသည်။တစုံတရာ အခက်တွေ့နေပုံရသည်။ အိမ်ဖက်ဆီတစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သောကြောင့်အောင်ဘညိုလ နဲ့ပြီး နောက်ကိုဆုတ်လိုက်မိသည်။ပြီးတော့မှ တဖြေးဖြေးချင်းရှေ့ကို ပြန်တိုးကြည့်လိုက်ရာမြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့်ရင်ထဲမှာဒိန်းကနဲဖြစ်သွားရသည်။ဘိုမက ခါးကလေးကို အနည်းငယ်ကုန်းပြီး သူမ၏ထမိန်စကလေးကို မတင်နေသည်။ဘိုမ၏ခြေတံကလေးတွေက ဖြူဝင်းပြီးတောင့်တင်းဖြောင့်စင်းနေသည်။ ပန်းနုရောင်ဘောင်းဘီလေးပေါ် လာသည်အထိမတင်လိုက်ပြီးနောက်ဘောင်းဘီလေးကိုပေါင်လည်ကျော်အောင်လျှောချလိုက်ချိန်တွင် အောင်ဘညိုအသက်ရှူရပ်သွားရတော့သည်။ဘောင်းဘီလေးကို ဘိုမလျှောချနေချိန်မှာ တစ်ဆင့်ချင်းတစ်ဆင့်ချင်းပေါ်လာသောမြင်ကွင်းကို လုံးဝလွတ်ထွက်မသွားရအောင် မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ခြေထောက်တွေကိုစေ့ထားသောကြောင့် အနောက်ဖက်ဆီမှပျောက်တိပျောက်ကြားကလေးကျနေသော နေရောင်အောက်တွင် တလက်လက်ဖြစ်နေသောအမဲရောင်အကွက်ကလေး မှအပကျန်တာတွေကိုသဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။သို့တစေ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် မှာပျော့ခွေကျနေသော အရာကတော့ သွေးတွေတရှိန်ထိုးဆောင့်ဝင်လာသဖြင့်ဝုန်းကနဲရှေ့ကိုကန်ထွက်လာ၏။သံဆန်ကာကွက်ကလေးတွေသာခံမနေလျှင် တံခါးကိုထိုးမိပြီးတံခါးပင်ပြန်ပွင့်သွားလောက်ပေသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ဘိုမကခြေကို ကားလိုက်ပြီးထိုင်ချလိုက်သော ကြောင့်အောင်ဘညိုမျက်လုံးတွေကလည်း ဘိုမလှုပ်ရှားမှုနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်သွားသည်။အောင်ဘညိုအခြေအနေကိုသဘောပေါက်လိုက်ပေပြီ။ သို့သော်လည်းအိမ်နောက်မှာအိမ်သာရှိပါလျှက်နှင့်ဘိုမဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်သည်ကို စဉ်းစားလို့မရဘဲရှိနေစဉ်မှာပင် ဘိုမပေါင်ကြားထဲမှငွေရောင်တန်းလေးတစ်ခုက မြေပြင်ဆီထိုးထွက်လာ၏။အောင်ဘညို သူ၏မျက်လုံးတွေသည်မှန်ဘီလူးတစ်ခုလို အနီးအဝေး ချိန်ကြည့်နိုင်သော်ကောင်းလေစွဟုတွေးရင်း မြင်ရသမျှကိုမမှိတ်မသုန်ကြည့်နေမိသည်။ တော်ပါသေးသည် ဘိုမကအသားဖြူသောကြောင့် သူမ၏အတွင်းအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေက ထင်သာမြင်သာရှိ၏။မစားကောင်းသော၊ မစားအပ်သော အသီးဖြစ်၍ထင်သည်၊ ကေသီစိုးနှင့်ဘာမှမဆိုင်ဟုအောင်ဘညိုစိတ်ကထင်မိသည်။
စိတ်ထဲမှာမချင့်မရဲဖြင့်ရှိသမျှအတွင်းအားကို မျက်လုံးဆီစုပုံပို့ပြီးကြည့်နေစဉ်မှာပင်ပြပွဲလေးကတိုတောင်းသောအချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာပင်ပြီးဆုံးသွားသည်။ဘိုမမတ်တပ်ပြန်ရပ်။ဘောင်းဘီဆွဲတင်။ထမိန်ပြန်ဝတ်၊ အားလုံးကိုတစ်ခုမှမလွတ်ရအောင်ကြည့်နေမိသည်မှာ ဘိုမပြန်ထွက်သွားသည့်အချိန်အထိဖြစ်သည်။ မသွားခင်ဘိုမက အနည်းငယ်ဟနေသော ပြတင်းပေါက်ဆီတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သောကြောင့် နောက်ကိုကပျာကယာဆုတ်လိုက်ရပြန်သည်။ခြေသံဝေးသွားတော့မှ ပြန်ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ဘိုမမရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့်ကေသီစိုးဘက်ကိုပြန်လှည့်လိုက်သည်။ကေသီစိုးကကုတင်ပေါ်မှအောက်ကိုဆင်းရန်ခြေတွဲလောင်းချနေပြီဖြစ်သည်။
‘တို့ပြန်တော့’

ကေသီစိုးစကားမဆက်နိုင်ပါ။ သေနတ်တစ်လက်လိုသူမဆီထိုးချိန်ထားသောအ
ရာကိုမြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသားဖြစ်သွားရသည်။
'ကေသီကလည်းအစောကြီးရှိသေးတယ်'
ပြောရင်းအောင်ဘညိုက ကုတင်ပေါ်ပြန်တွန်းတင်လိုက်သည်။
'ဘယ်သူလဲဟင်'
'ကိုဘိုကြီးညီမပါ၊ သူ့အကိုဆီလာတာဖြစ်မယ်၊ ပြန်သွားပါပြီ'
'ဟော့တော်၊ သူဝင်လာတုန်းက အထဲကအသံတွေများကြားသွားသေးလားမသိဘူး'
'မကြားလောက်ပါဘူး၊ ကြားလဲသူ့ အကိုနဲ့သူ့မရီး လုပ်နေတယ်ထင်မှာပေါ့'
'သူ့ စက်ဘီးကိုမတွေ့ဘဲနေမလား'
'ဟာကွာ စက်ဘီးတွေ့တာ လူတွေ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လာပါကွာ၊ ဒီမှာအရမ်းကို
ဖြစ်နေပြီ'
အောင်ဘညို၏ ဂမူးရှူးထိုး နသိုးကြီးပြတ်အမူအယာကြောင့်ကေသီစိုးပုခုံးလေး
တွန့်သွားသည်။ ငြင်းဆန်ရန်လည်းမဖြစ်တော့သောကြောင့်
'ခုနက လိုတော့မကြမ်းနဲ့ကွာ၊ သူထသွားတာတောင် အောင့်နေသေးတယ်'
'ချစ်လို့ပါကေသီရယ်'
'သူချစ်တာကြီးကလဲ. . အား'
ကေသီစိုးကြို တောင်းပန်ထားသောကြောင့်သာတော်ပေတော့သည်။ ကြိုသာပြော
မထားမိပါက အခုနထက်တောင်ဆိုးချင်ဆိုးနိုင်သည်။သည်ကြားထဲ ခဏနားလိုက်
ရ၍လား၊ ဘိုမကိုမြင်လိုက်ရ၍လားတော့မသိ၊ အောင်ဘညိုတော်တော်နှင့်ပန်းတိုင်
ကိုမရောက်၊ဒီတစ်ခါတော့ အတွေ့အကြုံ အတော်အသင့်ရနေပြီဖြစ်သော ကေသီစိုး
က နာကျင်မှုသက်သာရာသက်သာကြောင်း ဖြစ်စေရန်အတွက်သူမ၏ပေါင်နှစ်ချောင်း
ကိုဘေးသို့အတတ်နိုင်ဆုံးကားထုတ်ပြီးအောင်ဘညိုကိုရင်ဆိုင်သည်။အသားချင်း
ရှိတ်ခတ်မှုက စောစောကထက်ပိုပြီးအိအိစက်စက်ရှိသောကြောင့်အောင်ဘညိုက
အခြားပုံစံထပ်မပြောင်းတော့ဘဲ ကေသီစိုးနေပေးသည့်အတိုင်းသာဆက်လုပ်သည်။
အောင်ဘညို လှုပ်ရှားမှုပြင်းထန်လာသည်နှင့်အမျှ ကေသီစိုး ချက်အောက်က အဆီ
ပြင်ကလေး သည်တဆတ်ဆတ်ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှားနေလေ၏။
ထိုအနေအထားတွင်ကေသီစိုးကိုယ်တိုင်လည်း အားတက်သရောဖြစ်လာသောကြောင့်
ကုတင်ကြီး ကအသံတွေသွက်သွက်ညံနေသလို နှုတ်ဖျားက လည်းစိတ်ရှိလက်ရှိ
အော်ဟစ်ညည်းညူ၍တက်ညီလက်ညီချီတက်ရင်း နှစ်ယောက်လုံးအတော်ကိုခြေ
ကုန်လက်ပန်းကျသွားတော့မှသာပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်ရတော့သည်။ ကေသီစိုးလည်း
အသံပင်မထွက်နိုင်တော့။အောင်ဘညိုလည်း လျှာထွက်အောင်မောနေပြီဖြစ်သောကြောင့်
အိပ်ယာပေါ်မှာ အတော်ကြီးကြာအောင်ခြေပစ်လက်ပစ်မှိန်းနေမိကြသည်။
အရင်ဆုံးသတိဝင်လာသူက ညနေစာချက်ဖို့နောက်ကြောင်းမအေးသည့် ကေသီစိုး
ဖြစ်သည်။အောင်ဘညိုလက်က နာရီကိုဆွဲယူကြည့်ပြီး ဒရီးဒယိုင်ဖြင့်လူးလဲထ
သည်။အောင်ဘညိုလှမ်းဆွဲသည်ကို ရုန်းဖယ်ပြီးနေရာ အနှံ့ပြန့်ကျဲနေသောသူမ
အဝတ်အစားတွေကို လိုက်ကောက်သည်။အောင်ဘညိုကလည်းအောင်ဘညိုပင်
ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသည့်ကြားထဲက၊ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျနေသောဘောင်းဘီကို
ကုန်းကောက်နေသည့်ကေသီစိုးတင်ပါးတွေကို နောက်ကနေလှမ်းညှစ်လိုက်သေး၏။
'ဟာကွာ . . . သူကတော့တကယ်မလွယ်ဘူး၊ ပြန်ကြစို့ကွာ'
ကိုဘိုကြီးမိန်းမ မမြင့်ရီ၏ရုံးဆင်းချိန်လည်းနီးလာသောကြောင့် အောင်ဘညိုမထ

ချင်ထချင်နှင့်ထလိုက်ရသည်။ သူ့အဝတ်အစားတွေကိုချက်ချင်းမဝတ်နိုင်သေးကေ သီစိုး အဝတ်အစားဝတ်သည်ကိုကူညီပေးလိုက်ရသေးသည်။အထူးသဖြင့်ဘော်လီ၊ အားသွန်ခွန်စိုက်ချိတ် ချိတ်ပေးလိုက်ရသည်။ အင်္ကျီကိုတော့ကေသီစိုးဝတ်ဖို့မဝံ့မရဲ ဖြစ်ရသည်။ချွေးတွေစိုရွှဲပြီး လက်နှီးစုတ်လိုမွမွကြေနေ၏။

'ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်၊ ဒါကြီးဝတ်ပြီးတော့ ပြန်လို့တော့မဖြစ်ဘူး'

မှန်ပါသည်၊ အခြေအနေကတော်တော်ဆိုးသောကြောင့် အောင်ဘညိုလည်းစိတ်ညစ် သွားရသည်။ထို့ကြောင့် ကိုယ်လုံးတီးကြီးနှင့်ပင် အိမ်ထဲမှာ မမြင့်ရီ၏အဝတ်အစါး များတွေ့လိုတွေ့ညားလိုက်ရှာသော်လည်းမတွေ့၊ မမြင်ရီကလည်း လုံးကြီးပေါက်လှ ဖြစ်သောကြောင့် သူမအဝတ်အစားဆိုကေသီစိုးနှင့်တော်လောက်သည်။တွေ့သော အင်္ကျီတွေကလည်းအဖြူမဟုတ်သောကြောင့် ဝတ်သွားလျှင်သိသာပေ၏။အောင်ဘညို တစ်ခန်းဝင်တခန်းထွက် တွဲလောင်းတွဲလောင်းနှင့်လိုက်ရှာနေစဉ်မှာ ကေသီစိုးက ငိုတော့မလိုမျက်နှာထားနှင့် ကုတင်ပေါ်မှာစိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်နေသည်။နောက်ဆုံး ရှိတာပဲဝတ်ခိုင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်စဉ်မှာပင် အခန်းထောင့်မှာ လျှပ်စစ်မီးပူတစ်လုံး တွေ့ လိုက်ရသောကြောင့် အောင်ဘညို ဝမ်းသာသွားသည်။

'ရပြီ၊ရပြီ'

မီးပူကို အိမ်ရှေ့ယူသွားပြီး ပလပ်ပေါက်တစ်ခုမှာထိုးလိုက်သည်။

'တော်သေးတာပေါ့'ဟုပြောရင်း ကေသီစိုးက အောင်ဘညိုလုံချည်ကိုကြမ်းပြင်ပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်ရင်း မီးပူတိုက်ဖို့ပြင်သည်။ ထို့ကြောင့်အောင်ဘညိုလည်း အင်္ကျီနှင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီ ကလေးသာဝတ်ပြီး၊ ကေသီစိုးဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေ ရသည်။ကေသီစိုးကလည်း အပေါ်ပိုင်းမှာ ဘော်လီလေးသာ ဝတ်ပြီးမီးပူတိုက်နေ ရသည်။ ထိုသို့တိုက်နေသည်ကိုအောင်ဘညိုက ဘေးကနေကြည့်နေသောကြောင့်

'သူများက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဒီလိုကြီးလာမကြည့်နဲ့ရှက်တယ်'

'အော် ကေသီကလည်း၊ အခုနက ဘာမှမပါဘဲနဲ့တောင်မရှက်ပဲနဲ့'

'ဟာကွာ'

'ဘာလဲ၊ အဲဒီတုန်းက ကေသီရှက်သလား မရှက်ဘူးလား မှန်မှန်ပြော'

ကေသီစိုးက မျက်နှာနီနီလေးနှင့်ခေါင်းငုံ့နေသည်။

'ပြောပါကေသီရဲ့၊ ကိုယ့်ကိုအမှန်အတိုင်းပြော လို့ဘာဖြစ်သွားမှာ မို့လို့လဲ'

'ရှက်တော့ရှက်တာပေါ့၊ ဟိုလေ ကိုယ့်ချစ်သူပေမယ့်၊ ယောကျာ်းလေးတစ်ယောက် ရှေ့မှာ ဒီလိုကြီးဆိုတော့၊ ဒါပေမယ့် မသိဘူးကွာ၊ မမေးနဲ့တော့'

'ဒီလိုကြီးဆိုတာဘယ်လိုလဲ၊ ဒီလိုလား'

အောင်ဘညိုက ထိုင်နေရာမှနေ ပေါင်ကြီးနှစ်ချောင်းကိုဖြဲပြသောကြောင့်ကေသီစိုး က တိုက်လက်စမီးပူနှင့် လှမ်းရွယ်လိုက်သည်။

'ဟင်းနော်၊ အချိုးမပြေလို့ကတော့ သူ့ကိုပါတိုက်ပစ်လိုက်မှာနော်'

မီးအားပြင်းပြင်းနှင့် အတော်ကြာဖိတိုက်လိုက်သော အခါ အင်္ကျီက ကြည့်ပျော် ရှုပျော်ဖြစ်သွားသည်။ မီးပူတိုက်ပြီးစပူပူလောင်လောင်ကြီးကို ကေသီစိုးဝတ်နေ စဉ် အောင်ဘညို တစုံတရာကို သတိရမိသောကြောင့်နောက်ဖေးဖက်ထွက်လာခဲ့ သည်။ နောက်ဖေးတံခါးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သော့ခတ်ထားသောအိမ် သာကိုမြင်လိုက်ရမှ အောင်ဘညို ဘိုမကီစ့ကို ရှင်းသွားရသည်။ သူကုတင် ဘေးမှာ ချထားသော သော့တွဲမှ သော့အသေးလေးတစ်ချောင်းသည် အိမ်သာတံ ခါးက သော့ဖြစ်ပေမည်။

အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာသောအခါ ကေသီစိုးကအဆင်သင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ထို့ကြောင့် ကြမ်းပေါ် ကလုံချည်ကို ကောက်စွပ်ပြီးထွက်ခဲ့ရသည်။
'မြန်မြန်နင်းနော် နောက်ကျတော့မယ်'
ခြံဝကအထွက်မှာ ကေသီစိုးကစိုးရိမ်စွာပြောလိုက်၏။
'မီးပွုတိုက်နေရ လို့ပိုကြာသွားတာဖြစ်မယ်'
'အင်းလေ၊ သူ့ကြောင့်ကြေသွားတဲ့ဥစ္စာ'
'ဒါဆိုရင် နောက်တစ်ခါကျရင် ရောက်တာနဲ့ ကေသီ့အင်္ကျီကို အရင်ချွတ်ထား လိုက် ကြားလား'
အောင်ဘညို စကားဆုံးသော အခါ ကေသီစိုးက အောင်ဘညိုကို သူမပြောနေ ကျ စကားလုံးကိုရေရွတ်လိုက်ပြီး ကျောကုန်းကို အုန်းကနဲထုလိုက်သည်။
'လူယုတ်မာကြီး'
အောင်ဘညို အိမ်ပြန်လာတော့ ကိုဘိုကြီးကို ခြံဝအုတ်ခုံမှာ ထိုင်လျက်တွေ့ရသည်။
'ဟေ့ကောင် နောက်ကျလှချည်လား'
'အဟဲ ကျွန်တော်ကိုဘိုကြီး အိမ်ကပြန်လာတာ'
'အိမ်က'
အံ့အားသင့်သိလိုမေးလိုက်ပြီးမှ ကိုဘိုကြီး မျက်နှာ စပ်ဖြဲဖြဲဖြစ်သွားသည်။
'ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေလား'
စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်လိုက်ပြီး ကိုဘိုကြီးဘေးမှာ အောင်ဘညိုဝင်ထိုင်လိုက် သည်။
'ပြေတော့ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုဘိုကြီးကုတင်က အသံတော်တော်မြည်တယ်ဗျာ၊ ပြင်လိုက်ဦးလေ'
အောင်ဘညို ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ကိုဘိုကြီး တကိုယ်လုံးသိမ့်သိမ့်တုန် အောင်အော်ရယ်သည်။အားရပါးရ ရယ်ပြီးမှ
'ငါက တမင်ဒီအတိုင်းထားတာကွ'
'ဗျာ'
'ငါ့မိန်းမ မမြင့်ရီက အသံတစက်မှထွက်တဲ့မိန်းမမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့်ငါ့မှာ ကုတင်ကမြည်တဲ့ အသံလေးနဲ့ ကီသွင်းလုပ်ရတာ'
အောင်ဘညို ရုတ်တရက်နားမလည်ပါ။
'သူကဘာဖြစ်လို့ အသံမထွက်ရတာလဲ'
'မသိဘူးလေကွာ၊ ရခါစကထဲကဒီအတိုင်းပဲ၊ ဘယ်လောက်ကြမ်းကြမ်း အံကြိတ် ပြီးတင်းထားတာ'
ဒီလိုမိန်းမမျိုးလည်းရှိသေးတာကိုးဟုအောင်ဘညိုစဉ်းစားလိုက်မိသည်။
'ဒါဆို သူဘယ်ပြီးတော့မလဲ'
'ပြီးတော့ပြီးပါတယ်၊ အစပိုင်းတော့ ငါကရှက်လို့ထင်နေတာ နောက်ကျတော့ လည်းဒီအတိုင်းပဲ၊ မင်းသိပါတယ်ကွာ ငါ့မိန်းမအပြင်မှာ ဘယ်လောက်စကားများ တယ်ဆိုတာ အဲဒီအချိန်မျိုးကျရင်တော့တေမိပဲဟေ့'
အောင်ဘညို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ခေါင်းကုတ်နေမိသည်။ ကိုဘိုကြီးအိမ် ထက်ပိုကောင်းသော နေရာ မတွေ့သေးသရွေ့ ထိုကုတင်ကြီးဖြင့်ပင်စခန်းသွားရ ပေဦးမည်။ သူစဉ်းစားနေချိန်မှာပင် ဦးလှအောင်ထွက်လာသောကြောင့် ကိုဘို ကြီးထပြေးလေရာ သူလည်းစက်ဘီးတွန်းပြီးအိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ပေါ် ကိုတက် ခဏတဖြုတ်နားပြီးနောက် ရေချိုးရန်နောက်ဖေးလှေခါးမှဆင်း အလာတွင် ထွေးရီနေခဲ့သောအခန်းလေးကို အမှတ်တမဲ့လှမ်းကြည့်မိစဉ် အခန်း ထဲမှ ထွက်လာသော အမဲရောင်အရိပ်တရိပ်ကြောင့် လန့်ပြီးခြေလက်တွေပင်ဖျန်း ကနဲ အေးသွားသည်။ စိတ်ကိုတင်းပြီးသေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မှ ထွေးရီအခန်း ထဲမှ ကုလားမကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အကြောက်ပြေသွားပြီး ရေမြန်မြန်ချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ထမင်းစားခန်း ထဲရောက်သွားသော အခါထိုကုလားမကြီးကို ထပ်တွေ့ရသည်။ ညနေစာပြင်ဆင် ခင်းကျင်းနေသော ဒေါ် တင်တင်ညိုကို ကူညီဝိုင်းလုပ်ပေးနေ၏။ အောင်ဘညိုက မျက်ရိပ်မျက်ချည်ပြပြီး သူ့အမေကိုမေးလိုက်သောအခါ
'အိမ်မှာ ဝိုင်းလုပ်ဖို့ခေါ် လိုက်တာလေ။ ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်ချရအောင် ဟင်းဟင်း'
ငါ့ကိုများစောင်းပြောလေသလား ဟုမလုံမလဲစိတ်ဖြင့် အောင်ဘညိုခေါင်းကိုငုံ့ပြီး ထမင်းစားသည်။ သို့သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူက သူ့အပေါ် တလွဲမြင်ပုံမရကြောင်း အကဲခပ်လိုက်မိသောကြောင့် စိတ်အေးသွားရသည်။ ဦးလှအောင် ရန်ကိုကြောက် ရသောကြောင့် အသက်ကြီးကြီးကုလားမကြီး ခေါ် လိုက်ရသည်ဟု ဆိုလိုချင် ပုံရသည်။
တော်ပါသေးရဲ့ ကေသီစိုးရှိလို့ဟု တွေးရင်းအောင်ဘညို ကြိတ်ပြုံးမိလေသည်။ နောက်ပိုင်းကာလတွေကတော့ အောင်ဘညိုမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းမရှိပါ။ကျောင်း တက်သည်။ကျူရှင်သွားသည်။ အချိန်ရလျှင် ကေသီစိုးနှင့်အတူ ကိုဘိုကြီးတို့ အိမ်ကိုသွား၍ သူတို့ ကုတင်အိုကြီးကို အသံမြိုးစုံမြည်စေသည်။ သူနှင့်ကေ သီစိုး လည်းအလွန်ပင်နားလည်သဘောပေါက်သော အခြေအနေမျိုးသို့ရောက် ရှိနေကြပြီး တခါတရံကေသီစိုးကပင် စ၍ချိန်းသော အခါမျိုးပင်ရှိလာသည်။ ကိုဘိုကြီးကလည်း ဆေးကဒ် ကလေးတွေဝယ်ပေး သဖြင့်အောင်ဘညိုလည်း ဆတ်တငံ့ငံ့ အဖြစ်မျိုး မတွေ့ရတော့။ ကေသီစိုးက ဆေးကဒ်ကို သူမကွန်ပါ ဘူး ထဲမှာခင်းထားသော စက္ကူအောက်မှာထားတတ်၏။ ဒါကိုသိသောအောင် ဘညိုက ကျောင်းပြန်ပြီဆို
'ကေသီရေ အိမ်ရောက်ရင်ကွန်ပါဘူးကိုဖွင့်နော်' ဟုမမေ့စေရန်မှာတတ်၏။ သို့သော်လည်း အချိန်သည်အရာရာတိုင်းကိုအမြဲတမ်းတသမတ်ထဲရှိစေသည် မဟုတ်၊ အောင်ဘညို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စရာ တစ်ခုပေါ် လာသည်။ တညနေ အောင်ဘညိုတို့ ကျူရှင်လွှတ်ချိန်တွင် ကေသီစိုးကိုလူတစ်ယောက် လာကြိုသည်။
'အဲဒါ ငါ့အကိုဝမ်းကွဲလေ၊ ငါသူနဲ့ပြန်လိုက်သွားမယ်နော်'
အောင်ဘညိုလည်းအလွယ်တကူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဒီညနေဘယ်မှလည်း သွားရန်မရှိ။ လိုက်မပို့ရသဖြင့်သူပင်သက်သာသေးသည်။ ထို့ကြောင့်အိမ်ကိုခပ် စောစောပင်ပြန်လာခဲ့သည်။ နောက်တနေ့ကျောင်းကိုရောက်တော့ မှကေသီစိုးက
'ငါ့အကိုက ရွာက လာတာ ဆယ်တန်းအပြင်ဖြေလေ၊ အိမ်မှာနေပြီးကျူရှင်တက် မလို့တဲ့'
'အော်'
သူစိတ်မဝင်စားသော ကိစ္စဖြစ်သည့်အတွက်အောင်ဘညို ထွေထွေထူးထူးဘာ မှဆက်မေးမနေတော့ပါ။ သို့သော်လည်းထိုလူက ညနေကျောင်းဆင်းချိန်မှာပါ လာကကြိုသောအခါ စိတ်ထဲကသိကအောင့်ဖြစ်ရသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့်

ခက်ရပေတော့မည်။ ကေသီစိုးနှင့်ဟိုဟိုဒီဒီသွားဖို့ အကြောင်းက သိပ်မလွယ်ကူတော့။ သူကျူရှင်မတက်ရသေးလို့နဲ့တူပါရဲ့ ဟုတွေးမိပြီး စိတ်ရှည်ရှည်ထားနေသော်လည်း နေ့စဉ်လိုဒီအတိုင်းဖြစ်နေသောကြောင့်အောင်ဘညို စိတ်တိုစပြုလာလေပြီ။

'ကေသီ နင့်အကိုက ကျူရှင်လာတက်တာဆို မတက်တော့ဘူးလား'

'တက်တယ်လေ၊ သူကမနက်ပိုင်းတွေ တက်ရတာဆိုတော့ညနေဆိုအားတယ်၊အဲဒါ အဖေက တာဝန်ပေးထားလို့ ငါ့ကိုလာလာကြိုနေတာ'

အောင်ဘညို ဆိုလိုသည်ကိုနားလည်သောကြောင့် တောင်းပန်သလိုအပြုံးလေးဖြင့် ကေသီစိုးကရှင်းပြသည်။ အောင်ဘညို အတော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ ပိုစိတ်ညစ်စေသည်က သိန်းဝင်း။ မကျေမနပ်ဖြစ်သည်များကိုသိန်းဝင်းကိုပြောပြလိုက်တော့ သိန်းဝင်းကခေါင်းကိုခါသည်။

'ဒီကောင်က ဘယ်လိုလုပ်ကေသီစိုး အကိုတော်ရမှာလဲ၊ ကေသီစိုးအမေနဲ့ ငါ့အမေနဲ့ ကတစ်ရွာထဲနေလာတာ၊ ငါတို့အမျိုးတွေ အများကြီး၊ဒီကောင်က ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလောက်ပဲပြောရမှာ'

'သူ့ဟာသူဘာတော်တော်ကွာ၊ လောလောဆယ်ငါ့ ခွင်တွေပိတ်ကုန်ပြီ'

'အေးလေ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်မင်းသိအောင်ပြောတာပါ၊ငါကကြည့်နေတာကြာပြီ'

'သူ့နာမည်က ကျော်ဟိန်းတဲ့၊ ဆယ်တန်းကို ဘယ်နှစ်ခါကျသလဲတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ရွာမှာတော့ ဆွေကြီးမျိုးကြီးပေါ့ကွာ၊ သူ့အကိုက ညွှန့်ဝင်း၊ သူ့ညီက နေအောင် ညီမ အငယ်ဆုံးလေးက မို့မို့မြင့်အောင်တဲ့'

တကယ့်ဆွေကြီးမျိုးကြီးပေပဲဟုတွေးလိုက်မိရင်း

'ဒါဆို သူ့အဖေက ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းလား၊ထွန်းဝေလား'

'ဟာ အဲဒါက သူ့ဦးလေးတွေ၊ သူ့အဖေက ဦးခင်မောင်ရင်တဲ့'

'ဟုတ်ပေါ့ကွာ'

'ကေသီစိုးတောင် သူတို့နဲ့ဘာမှမတော်လို့ တော်ရင် နာမည်က ခင်သီတာထွန်းဖြစ်မလား၊ ဆွေဇင်ထိုက်ဖြစ်မလားပဲ'

သိန်းဝင်းပြော သလိုသာဆိုကေသီစိုးသည် အဆိုပါ ကိုကျော်ဟိန်းနှင့်ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိတော့ပေ။

'မင်းကလဲ ကွာ၊ သူ့ဟာသူသွား ရင် သွားပစေပေါ့၊ နောက်တယောက်ရှာကွာ'

သိန်းဝင်းပြောတာက ဟုတ်သော်လည်း နောက်တစ်ယောက် ထပ်မရှာချင်သေးပါ။ အသစ်ဆိုလျှင် ကေသီစိုးနှင့်သူ လက်ရှိရောက်နေသော ဆက်ဆံရေးအခြေအနေ မျိုးရောက်ဖို့ အချိန်တော်တော်ထပ်ကြာပေဦးမည်။ အခုတောင် အောင်ဘညို ကိုယ်တွင်းမှ ရာဂ နတ်ဆိုးက အတော်ကိုရှူးပိုးထိုးနေလေပြီ။ ဟိုတခါတွေ့ခဲ့ဖူးသော ယဉ်ယဉ် ဆိုသောမိန်းမဆီသွား၍ဖြေဖျောက်ရလျှင်ကောင်းမည်လားတွေးမိသော်လည်း ဒေါက်တာရမ်းကုဏ် အပ်တုံးကြီးအရသာကို တွေးမိပြီးစိတ်ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။

မှန်ရာအတိုင်းပြောရပါလျှင် အောင်ဘညို ၏ခုအခြေအနေက မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်ဖြစ်နေသည်။ ဒါကိုပတ်ဝန်းကျင်က သတိမထားမိအောင် ခပ်တည်တည်နေနေရသော်လည်း သူတို့သိနေကြောင်းကို အောင်ဘညိုကလည်းသိနေသောကြောင့် နေရထိုင်ရတော်တော်ကျဉ်းကျပ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာထွက်ပေါက်တခု သူ့ဆီကိုရောက်လာလိမ့်မည်ဟု အောင်ဘညို လုံးဝမျှော်လင့် မထားခဲ့

မိပါ။ဖြစ်စဉ်က ကျော်ဟိန်းတို့ညွန့်ဝင်းတို့ မပါသော်လည်းရုပ်ရှင်ဆန်ပါ၏။
တညနေခင်း အောင်ဘညို ကျူရှင်မှပြန်လာစဉ် လမ်းဘေးမှာ လူစုစုတွေ့ ရသော
ကြောင့်စက်ဘီးကိုအရှိန်လျှော့ချလိုက်ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။ မိန်းမစီးစက်
ဘီးလေးတစ်စီး ကလမ်းဘေးရေမြောင်းစပ်တွင် လဲကျနေပြီး ပြန်ထူဖို့ကြိုးစားနေ
သော မိန်းကလေးကို လူငယ်တစုက ဝိုင်းစနေသည်။ မိန်းကလေးကိုကြည့်လိုက်
ရာ အတန်းထဲက ကျောင်းသူသစ်လေး ရွှေစင်ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကောင်
လေးတွေက စက်ပိုင်းထဲကကောင်လေးတွေ။
အောင်ဘညို စက်ဘီးကိုရပ်လိုက်ပြီး ရွှေစင့်စက်ဘီးကို ဝိုင်းထူပေးလိုက်သည်။
ကောင်လေးတွေက မကျေမနပ်ဖြင့် ရန်လုပ်ရန်ပြင်သေးသော်လည်းအောင်ဘညို
မှန်းသိသွားသော အခါ ငြိမ်သက်သွားကြ၏။သူတို့နေသော စက်ပိုင်းဆိုသည်မှာ
အောင်ဘညို တို့ဆန်စက်အလုပ်သမားတွေ အများစုနေသော အရပ်ဖြစ်သည်။
တနည်းအားဖြင့် ဦးလှအောင်၏ ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစားများဖြစ်ကြလေရာ သူတို့
သားသမီးများ သည်အောင်ဘညိုကို ဖက်ပြိုင်မဝံ့ကြပါ။ ထို့ကြောင့်ဖြစ်ရပ်သည်
ရုပ်ရှင်ဆန်သော်လည်း မင်းသားလက်သီး တချက်မှ မထိုးလိုက်ရပါ။
'ရွှေစင် အဆင်ပြေလား'
အောင်ဘညို ကရွှေစင့် စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်လိုက်ရင်းမေးလိုက်သည်။
ဘေးကရပ်ကြည့်နေသူတွေကို လုံးဝသူဂရုမစိုက်ပါ။
'ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ'
ရွှေစင်က သူမလက်မောင်းမှာပေနေသော ဖုန်တွေကိုပွတ်သပ်ရင်းငိုမဲ့မဲ့ ဖြင့်
'သူတို့က နောက်ကနေအတင်းဝိုင်းလိုက်တော့ ငါပြေးရင်း လဲတာ၊ တော်သေး
တယ်မြောင်းထဲမကျလို့'
စကားအဆုံးမှာ ဘေးကကောင်လေးတွေ ဆီမျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။
'ဟို ဟို ကိုညို ကျွန်တော်တို့က'
တစ်ယောက်၏ စကားမဆုံးမှီမှာ အောင်ဘညိုက လက်ကာပြလိုက်သည်။
'နင် ပြန်လို့ဖြစ်လား'
'ဖြစ်ပါတယ်'
'ရရင်ပြန်တော့'
အောင်ဘညိုကို ကျေးဇူးတင်သော အပြုံးလေးပြုံးပြပြီး ရွှေစင် စက်ဘီးကို ယိုင်
တိုင်ယိုင်တိုင် နင်းရင်းထွက်သွားသည်။ဒီတော့မှ ကောင်လေးတွေဘက်ကိုလှည့်
ရင်း
'မင်းတို့ စတာနဲနဲတော့လွန်တယ်၊ မနောက်ပါနဲ့ မစပါနဲ့ လို့ငါမပြောဘူးနော်၊ သင့်
သလောက်ပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုပစ်လဲတဲ့အထိအောင်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ'
'ဟုတ်ကဲ့ ကိုညို ကျွန်တော်တို့ နဲနဲလွန်သွားတယ်'
'အေး နောက်ပြီးငါပြောဦးမယ်။ ဒီကောင်မလေး အဖေက အကောင်ကွ၊ အဆင်မသင့်
ရင် မင်းတို့ အချုပ်ထဲရောက်သွားမယ်၊ နောက်မှတ်ထား'
ဆရာကြီးလေသံဖမ်း၍ ကြိမ်မောင်းပြီး အောင်ဘညိုပြန်လာခဲ့သည်။ ရွှေစင့်အဖေက
အရာရှိမှန်းသိသော်လည်း ဘယ်လောက်ကြီးမှန်း ဘယ်ဌာနကမှန်းသူမသိပါ။မည်သို့
ပင်ဖြစ်စေ ဒီကောင်လေးတွေ နောက်ဆို ရွှေစင့်ကိုစဝံ့ကြတော့မည်မဟုတ်ပါ။
ထိုသို့နေရင်းထိုင်ရင်းသူရဲကောင်းလုပ်ခဲ့ရသော အဖြစ်ကို အိမ်မရောက်မှီမှာပင်
အောင်ဘညိုမေ့သွားသည် မှာ နောက်တနေ့ ကျူရှင်လွှတ်သည့်အချိန်အထိဖြစ်

သည်။
ကျူရှင်ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကေသီစိုးကို ကိုကျော်ဟိန်းကလာကြိုသည်။ ဒါကို ဘာရယ်မဟုတ် ငေးကြည့်နေမိစဉ် နောက်ကအသံတသံကြားလိုက်ရသည်။
'ဘာလဲ၊ ဆွေးနေပြီလား'
လှည့်မကြည့်ပါဘဲ နှင့်ရွှေစင်မှန်းအောင်ဘညိုသိလိုက်သည်။ စက်ဘီးလေးကို တွန်းရင်း ရွှေစင် အောင်ဘညို ဘေးကိုရောက်လာသည်။ အညိုရောင်အင်္ကျီပွပွ နှင့် ရွှေစင်၏ ကိုယ်လုံးပါးပါးလှပ်လှပ်လေးမှာ လေထဲလွင့်ပါတော့မယောင် ယောင်ထင်နေရ၏။ နုတ်ခမ်းပါးကလေးတွေမှာတော့ အောင်ဘညိုကို နှစ်သိမ့် လိုဟန်အပြုံးလေးတစ်ခုက ခိုစီးလိုက်ပါလာ၏။
'မဆွေးပါဘူး၊ ဘာကိုဆွေးရမှာလဲ'
'အမယ်၊ တတန်းသားချင်းတွေပါနော်၊ မသိတာကျလို့'
'တို့က ရိုးရိုးခင်ကြတာပါဟာ'
'အော်အော် ဟုတ်မှာပေါ့'
ပြောရင်းဆိုရင်း ရွှေစင်ကစက်ဘီးနင်းထွက်သွားသော ကြောင့်အောင်ဘညိုလည်း စက်ဘီးပေါ် တက်ပြီးသူမဘေးကယှဉ်နင်းလာလိုက်သည်။
'အမျိုးမတော်ဘူးဆို'
'ဘာလဲ'
အောင်ဘညိုက သိလျက်နှင့်မသိဟန်ဆောင်ပြီးပြန်မေးလိုက်သည်။
'ကေသီစိုးနဲ့ ဟိုတယောက်လေ'
'မသိဘူးလေ၊ နင်မေးကြည့်ပါလား'
'ဟေ့အေး၊ ဘာလို့မေးရမှာလဲ'
'နင်ကစိတ်ဝင်စားနေတာကိုး၊'
'စိတ်ဝင်စားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်ဒီလိုပဲ ငေးငေးပြီးကျန်ခဲ့တာတွေ့ တွေ့ နေရလို့မေးကြည့်တာပါ၊ အသဲကွဲတယ်ဆိုတာ ငေးငေးကြီးပါလားလို့'
စိတ်ရှုပ်နေသည့်ကြားမှ သူမစကားကြောင့်အောင်ဘညိုရယ်ချင်ချင်ဖြစ်လာသည်။ သူအသဲကွဲမနေကြောင်း အောင်ဘညိုသေသေချာချာသိပါသည်။ သူကေသီစိုးဆီ ကတမ်းတမိသောအရာမှာ ဘာဆိုတာကိုပြောပြဖို့ကလည်းမဖြစ်ပါ။
'မကွဲပါဘူးဟာ၊ တို့ကရိုးရိုးပါ'
'အင်းပါ၊ အင်းပါ ထားလိုက်ပါ၊'
ရွှေစင်ကမချိုမချဉ်ပြုံးပြီး ရှေ့ကိုပြန်လှည့်ပြီး လမ်းကိုသာအာရုံစိုက်နင်းနေသည်။ ဘေးမှယှဉ်လိုက်လာရင်း ရွှေစင့်ကို အောင်ဘညိုသေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။ ရွှေစင်က ရုပ်ရည်မဆိုးဟုပြောနိုင်ပါသည်။ သို့သော်သူမက ပိန်လွန်းလှ သည်။ သူမကိုယ်ပေါ် တွင် အောင်ဘညို နှစ်သက်သောမိန်းမတို့၏ အလှအပ များက ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုး မရှိပါ။အရပ်ကတော့ ကေသီစိုးထက်ရှည်၏။အောင်ဘညို ဘေးကနေသူမကိုစေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေသည်ကို ရိပ်မိလေသလားမသိအောင်ဘ ညိုဘက်ကို ပြန်မလှည့်ဘဲ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာကြည့်ရင်းရွှေစင်နုတ်ဆိတ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်အောင်ဘညိုလည်း ရှေ့ကိုပြန်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သို့သော်လည်းထူး ထူးခြားခြား ရွှေစင့်အကြောင်းကိုစဉ်းစားနေမိ၏။ကျော်ဟိန်းနှင့်ပါသွားသော ကေသီ စိုးကို အောင်ဘညိုသတိမရပါ။စာကြိုးစားသော မိန်းကလေးတွေကိုအောင်ဘညို သိပ်အရေးလုပ်လေ့ မရှိပါ။သူတို့ကလည်း အောင်ဘညိုလို စာညံ့သော သငွေးသား

လူပေါ် ကျော့ ကိုကြည့်မရကြပါ။ရွှေစင်သည်လည်းစာအလွန်ကြိုးစားသော စာကြမ်းပိုး မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ အရင်တုန်းက သူတို့နှစ်ယောက်ဆက်ဆံရေးသည် ခပ်တန်းတန်းသာဖြစ်သည်။သို့သော် ဒီညနေမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အလွန်ရင်း နှီးနေသလို အောင်ဘညိုစိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်။ရွှေစင်ရောဘာတွေးနေလေသည် မသိ။ ရုတ်ချည်းဆိုသလို သူမစိတ်ထဲကအရာတွေကိုသိချင်စိတ်တွေပေါ်လာသည်။
'နင်ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ'
'မစဉ်းစားပါဘူး၊ ကားတိုက်မှာစိုးလို့ လမ်းကိုသေသေချာချာကြည့်နင်းနေတာပါ။'
အောင်ဘညိုကို စကားလှည့်ပြောချိန်မှာ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ အရင်တုန်းကတွန့် ကွေးလျက်မြင်နေကျဖြစ်သော မျက်ခုံးထူထူလေးတွေက ပြေလျော့နေ၏။ ထိုမျက်ခုံး လေးတွေကိုကြည့်ရင်း အောင်ဘညို စိတ်ထဲပျော်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရွှေစင် လမ်းခွဲ ရမည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။
'သွားမယ်နော်'
လက်ကလေးတစ်ဖက်ကိုဝှေ့ရမ်းပြရင်း လမ်းချိုးထဲသို့ ရွှေစင်ကွေ့ဝင်သွားချိန်မှာ အောင်ဘညို လက်တွေက စက်ဘီးဘရိတ်တွေကို အလိုလိုဆွဲညှစ်လိုက်မိသော ကြောင့် စက်ဘီးရပ်သွားသည်။ဝေးဝေးသွားရင်း လမ်းကွေ့မှာ ရွှေစင်ပျောက်သွား မှ သူ့လမ်းသူဆက်လာခဲ့ချိန်တွင် အောင်ဘညိုခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေဖြင့်ရီဝေ နေ၏။
'ငါဘာဖြစ်နေတာလဲ'
နောက်ဆုံးနုတ်ကထုတ်ပြီးရေရွတ်လိုက်မိသည်။မြို့လည်ရုပ်ရှင်ရုံဘေးကဖြတ်ချိန် မှာ ရုံရှေ့မှာတင်ထားသော ကြော်ညာဘုတ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်ရာ မင်းသားကျော် ဟိန်းကားဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ပြုံးလိုက်မိရင်း ရုပ်ရှင်ကြည့် ချင်စိတ်ပေါက်လာသောကြောင့် အိမ်ကိုမြန်မြန်ရောက်ဖို့စက်ဘီးကို အရှိန်တင် နင်းလိုက်သည်။
တကယ်တန်းအားဖြင့် အောင်ဘညို မြန်မာကားတွေကြည့်လေ့ကြည့်ထမရှိပါ။ သူ ကြိုက်တာက အပစ်အခတ် အက်ရှင်ကားများ၊ ရုံမှာ ပြလို့မရသော အပြာကားများ သာဖြစ်သည်။ မင်းသားနှင့်မင်းသမီး ပန်းခြံထဲမှာသီချင်းတွေ ခဏခဏဆိုပြီး အိပ် ရာပေါ် နှစ်ယောက်ထပ်၍လဲကျသွားသည်နှင့် ကိုယ်ဝန်ရှိသော အချစ်ကားတွေကို သူလုံးဝစိတ်မဝင်စားပါ။သို့သော် ဒီညနေတော့သူရုပ်ရှင်အလွန်ကြည့်ချင်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ကပျာကယာပြန် ရေချိုးထမင်းစားပြီး ရုပ်ရှင်ရုံကိုပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဇတ်ကားကအချစ်ကား မင်းသားနှင့်မင်းသမီးတို့ ပန်းခြံထဲမှာ သီချင်းဆိုပြီးကကြသည်။ထိုအချိန်မှာ အောင်ဘညိုခြေထောက်တွေက သီချင်းကိုစည်း ချက်လိုက်နေရင်း မနက်ဖြန်မနက် ကျောင်းကိုရောက်သည့်အခါ သူပြောဖြစ်မည့်စကား ကို စဉ်းစားနေမိသည်။
'ငါ မနေ့ညက ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ်သိလား'
'ငါမနေ့ညက ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ် သိလား'
သချာ်တွက်နေရာမှ ရွှေစင်ကမော့ ကြည့်သည်။ပြီးတော့မှ အပြုံးကြည်ကြည်လေး ဖြင့်
'စာမေးပွဲ နီးနေပြီလေ၊ နင်ကစာမကျက်ဘူးလား၊ အင်းလေ အရက်ဆိုင်မသွားတာ တော်သေးတာပေါ့'
'အာ . . . နင်ကလဲ၊ ဘာလို့ငါကအရက်သောက်ရမှာလဲ'

‘သိဘူးလေ၊ အသဲကွဲနေတာဆိုတော့ အရက်ဆိုင်တွေဘာတွေများသွားမလားလို့’
‘မကွဲပါဘူးဟာ၊ ငါအရက်လည်း မသောက်တတ်ပါဘူး’
‘ဒါဆိုစာလေးဘာလေးလုပ်ပေါ့၊ ဒုတိယအစမ်း ဆိုပေမယ့် စာမေးပွဲကြီးအတွက် နင်ကြို ကျက်ပြီးသားရတာပေါ့’
ကျောင်းတက်ချိန်မရောက်သေးအချိန်က နည်းနည်းစောသော ကြောင့် အတန်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်နှစ်ယောက်သာရှိသည်။ ရွှေစင်က ကျောင်းစောစောလာတတ်သောကြောင့် အောင်ဘညိုလည်းဒီနေ့ ကျောင်းကိုစောစော ရောက်လာမိခြင်းဖြစ်သည်။ ကေသီစိုးတောင်မရောက်သေး၊ တခါတလေ မနက်ဖက်ကျောင်းလာလျှင်ကေသီစိုးက ကိုယ်ရံတော်မပါဘဲ လာတတ်သည်။အရင်ရက်တွေက တော့ အောင်ဘညို ဒီအခွင့်အရေးကို သွားစောင့်တတ်သော်လည်း ဒီနေ့ မှာတော့ ယောင်လည်လည်နှင့် ရွှေစင်နားမှာ သွားစကားပြောနေမိသည်။ ရွှေစင်ကသချာ်တွက်လက်စနှင့် သူ့ကိုစကားပြန်ပြောနေရသည်ကို အားနာမိသောကြောင့် ကိုယ့်ခုံကိုယ်ပြန်လာ ပြီး သူလည်း စာအုပ်တစ်အုပ်ဖွင့်ပြီး ဖတ်နေလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် သိန်းဝင်း အတန်းထဲဝင်လာသည်။
‘အောင်ဘညို ခု သာသနာနှစ်ငါးထောင် မပြည့်သေးဘူးကွ’
ရောက်ရောက်ခြင်း အဆက်အစပ်မရှိပြောလိုက်သော စကားကြောင့် အောင်ဘညိုကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားရသည်။
‘ဘာတုန်းဟ’
‘ဘုရား ဆိုတာသာသနာကွယ်မှ ပွင့်ရတာက ခုမင်းစာကြည့် နေလို့ နောက်ဘုရားတဆူထပွင့်ရင် အကုန် တိုင်မင်တွေအောက် ကုန်တော့မှာပေါ့’
ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်းအောင်ဘညို ရှက်သွားသည်။
‘ငါလဲ ပျင်းနေတာနဲ့’ ဟုဆိုရင်း စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီးထရပ်လိုက်သည်။
‘လာကွာ တခုခုသွားစားရအောင်’
သိန်းဝင်းကအကျီအိတ်ကိုပုတ်ပြရင်းဆိုသည်။သူကျွေးမည်ဆိုသည့်သဘော၊
‘ငါအိပ်ငိုက်ချင်နေတယ် လဘက်ရည်တိုက်မလား’
‘အိုကေ ရတယ်၊ ခါတိုင်းမင်းကချည်းကျွေးနေရတာ၊ ငါဒီနေ့ ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ဘကြီးဆီက မုန့်ဖိုးရလာတယ်’
သိန်းဝင်းနှင့် အတူကျောင်းခန်းထဲကအထွက်တွင် မျက်စိက အလိုလိုရွှေစင့်ခုံဆီရောက်သွားသည်။ ရွှေစင်သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပြီးခြေလှမ်းအနည်းငယ် တုန့်သွားရသည်။ ပြီးတော့မှ အားတင်းပြုံးပြပြီး သိန်းဝင်းနောက်ကို ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လိုက်အလာ လှေခါးရင်းတွင် ကေသီစိုးနှင့်ပက်ပင်းတိုး၏။ ကျောင်းထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်ရံတော်ပါမပါတော့ မသိရ။ ကေသီစိုးက နွဲ့နွဲ့ကလေးပြုံးပြသည်။ အောင်ဘညိုကမျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ အပြုံးက လျော့ကျသွား၏။
‘ဘယ်လဲ’
မျက်လွှာချလိုက်ရင်းတိုးတိုးလေးမေးသည်။
‘အပြင်ခဏ၊ သိန်းဝင်းနဲ့’
‘တို့ဝင်တော့မယ်နော်’
‘အင်း’
ကေသီစိုးကျောခိုင်းပြီးလှေခါးပေါ် တက်သွားသည့် အခါတသိမ့်သိမ့်လှုပ်ခါနေသော

တင်ပါးကြီးကို နောက်ကနေကြည့်ရင်း လည်ချောင်းတွေ ခြောက်ကပ်သွားရသည်။သူမနှင့် ချစ်ပွဲ မဝင်ရသည်မှာအတော်ကြာခဲ့ပေပြီ။ ရင်ထဲမှာတလှိုက်လှိုက်တက်လာသော ဆန္ဒတွေကို မျိုချရင်း ကျောင်းပြင်ကိုထွက်ခဲ့ရသည်။ သိန်းဝင်းက တံခါးဝမှာစောင့်နေသည်။

'အခြေအနေ'

'ဒီလိုပါဘဲကွာ'

သိန်းဝင်းကခေါင်းကိုရမ်းလိုက်ရင်း

'ခေါက်သာ ပစ်လိုက်ပါတော့ကွာ'

'ဘာဖြစ်လို့တုန်းကွ'

တကယ်တန်းအားဖြင့်တော့ ကေသီစိုးကိုဖြတ်ရမှာ အောင်ဘညို အလွန်နှမြောပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကျွမ်းဝင်မှုမျိုး နောက်တစ်ယောက်ထံမှရဖို့မလွယ်ပါ။ခုလောလောလတ်လတ်ပင် အောင်ဘညို ကိုယ်တွင်းမှငြိမ်သက်နေသယောင်ရှိသော ရမ္မက်မီးက ကေသီစိုးတင်ပါးတွေ လှုပ်ခတ်မှုကြောင့် ပြန်တောက်ချင်နေရပေပြီ။

'သူနဲ့ ဟိုကောင် အနေအထိုင်ကို ငါမကြိုက်ဘူး၊ လိုတာထက်ပိုနေသလိုပဲ'

ဒါဆိုရင် ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲသွားသော သူနှင့်ရွှေစင်တို့၏ ဆက်ဆံရေးကရောဘယ်လိုပြောနိုင်မလဲ ဟုတွေးရင်းအောင်ဘညို သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်ကို သိန်းဝင်းက တမျိုးတွေးပြီး

'မင်းလိုကောင်မှာ မရှားပါဘူးကွာ၊ မင်းဝအောင်စားပြီးမှန်းလဲငါသိပါတယ်'

'အဟီး မဝသေးဘူးကွနှမြောတယ်'

'ခွေးကောင်'

ကျောင်းနားကလဘက်ရည်ဆိုင်မှာ သိန်းဝင်းက အောင်ဘညိုနှင့် ကေသီစိုး ဇတ်လမ်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောကြဆိုကြသည်များကို ပြန်ပြောပြသည်။

'မင်းက အပြင်လူတွေနဲ့ သိပ်အပေါင်းအသင်းမလုပ်လို့၊ ဟိုကောင်နဲ့ ကေသီစိုးကို ဟိုနားတွေ့ ဒီနားတွေ့နဲ့၊ တွေ့တဲ့သူတွေက ငါ့ကိုပြောတယ်၊ ငါလဲတွေ့တယ်'

'ဒီလူရောက်တာမှ မကြာသေးပဲ'

'မင်းကလဲ ဒီနေရာမှ လာပြီးတုန်းနေပြန်ပါပြီ၊ ဟိုအရင်ထဲက သူတို့ဟာသူတို့ ဇတ်လမ်းဟောင်းတွေ ဘာတွေလဲရှိချင်ရှိမှာပေါ့'

'ဒါဆို ငါ့ကို မောင်ကျန်ရစ်ကလေးဆိုပြီး လူတွေကမြင်နေကြပြီပေါ့'

'အေးပေါ့'

'ကောင်းတယ်ကွာ၊ ငါ့ကိုကြည့်မရတဲ့သူတွေများတယ်ကွ၊ ခုတော့ သနားကြတယ်ဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့ကွာ ဟား ဟား'

အောင်ဘညို စကားကို သဘောကျပြီးသိန်ဝင်းလည်းရယ်သည်။

'ကဲ၊ ခေါင်းလောင်းထိုးတော့မယ်ကွ၊ သွားမယ်'

ခွက်ထဲကလက်ကျန် လဘက်ရည်ကိုမော့ချပြီး ပြီးထထွက်သွားသောကြောင့် သိန်းဝင်း ပိုက်ဆံရှင်းပြီး အောင်ဘညို နောက်ကို အပြေးလိုက်ရသည်။

'ပထမခေါင်းလောင်းတောင် မထိုးသေးဘူးလေကွာ'

'ငါ ကအတန်းထဲမှာ အသနားခံရဦးမယ်လေကွာ'

'မင်းကတော့ကွာ'

အောင်ဘညို စကားတွေကြောင့် သိန်းဝင်းလည်း သနားရမလို ဘာလိုလိုနှင့် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ပြီးလိုက်လာ ရှာသည်။ ဒုတိယခေါင်းလောင်း မထိုးမှီကလေး

တွင် သူတို့ အခန်းထဲပြန်ရောက်သည်။ ထိုင်ခုံမှာမောကြီးပန်းကြီးနှင့် ထိုင်ချလိုက်သောအောင်ဘညို ကို မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်သည်။ တစ်ယောက်ကိုသာ အောင်ဘညို ပြန်ပြုံးပြလိုက်မိသည်။
ထိုမှသည်နောက်ပိုင်း ကာလများတွင် အောင်ဘညို ကေသီစိုးနှင့် တဖြည်းဖြည်း အနေဝေးသလိုဖြစ်လာခဲ့ ခြင်းနှင့် အတူ ကျောင်းအလွန်မှန် ကျူရှင်ဘယ်တော့မှ မပျက်သည့်ကျောင်းသားတစ်ယောက်လည်းဖြစ်လာသည်။ လွတ်လုလု ငါးမို့လား မသိ ကေသီစိုး ပိုလှလာသလို ပိုဖွံ့ဖြိုးလာသလို စိတ်ထဲမှ ဖြစ်ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ကျောင်းမှာ ကျူရှင်မှ ကေသီစိုးကိုတွေ့လေတိုင်း တဖျင်းဖျင်းထလာရသော သွေးသားဆန္ဒတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ မျိုသိပ်ရသည်လည်း ဒုက္ခ တပါးပါပေ။ သို့သော်လည်း ထူးဆန်းလှစွာပင်အောင်ဘညို တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့သည်။ ကေသီစိုးနှင့် သူအပေါ် ရံအခေါ်အပြော မပျက်ပါ။ သူရွှေစင်နှင့် အတူရှိနေချိန်များ ဆိုလျှင် ကေသီစိုး မယောင်မလည်ဖြင့် အနားကိုရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ ကျောင်းပြန်ချိန် ကျူရှင်ပြန်ချိန် များမှာမူ သူမ၏ အကြိုတော်ရောက်လာတတ်မြဲဖြစ်သောကြောင့် ရွှေစင်နှင့် အတူ အောင်ဘညို ပြန်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် နေ ရီရီမှာ ပြန်ရသော ကျူရှင်အပြန်လမ်းသည် အောင်ဘညို အတွက်အသာယာဆုံး ဖြစ်သည်။
'ရပြီလား'
'ဟင်'
'နင်ဘယ်ကိုငေးနေတာလဲ'
ကျောင်း မတက်မီအတန်းထဲမှာ အောင်ဘညို ကို ရွှေစင်ကစာရှင်းပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေစင်က လက်မှနာရီလေးကိုမြှောက်ကြည့် လိုက်ရင်း
'လာတော့မှာပါ၊ စိတ်ကကျောင်းဝ ကိုရောက်နေပလား'
'ဟာ နင်ကလည်း၊ ငါအိပ်ရေးပျက်ထားလို့ပါ'
'အင်းပေါ့လေ၊ ခံစားနေရတာတွေက လည်းရှိတယ်ဆိုတော့'
'မဟုတ်ပါဘူး ဟာ၊ နင်ကလည်းဒါပဲခိုက်နေတာပဲ'
စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဟန်ပန်နှင့်ခါးခါးသီးသီး ငြင်းရာ ရွှေစင်က သွားဖြူဖြူတန်းလေးနှစ်ထပ်လုံးပေါ် အောင်ပြုံးသည်။အောင်ဘညို ရွှေစင်နှင့် အတူရှိနေလျှင် အောင်ဘညို ကေသီစိုးကိုသတိမရသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ထူးခြားသည်က တခါတရံတွင် ရွှေစင်အနားမှာ ရှိနေပါလျက်နှင့် စိတ်ကဘယ်ဆီရောက်ရောက်သွားသည်မသိ၊ ခေါင်းထဲမှာ ရွှေစင်မရှိ၊ ကေသီစိုးမရှိ၊ ဟင်းလင်းပြင်တစ်ခုထဲမှာ လွင့်လွင့်သွားတတ်သည်။ ဒါကို ရွှေစင်နားလည်အောင်လည်း သူမရှင်းပြတတ်ပါ။
'ဟော ဟော လာပါပြီရှင်'
ရွှေစင်၏ တီးတိုးသံလေးအဆုံးမှာ ကေသီစိုး အတန်းထဲရောက်လာသည်။ အောင်ဘညိုနှင့်ရွှေစင်ကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် သူမခုံဆီသွား၍ လွယ်အိတ်ထားပြီးနောက် သူတို့ဆီကိုလျှောက်လာသည်။ သူတို့ဆီကိုလာနေသည့် ကေသီစိုးကိုကြည့်ရင်း အောင်ဘညို လည်ချောင်းထဲနင်သလိုလိုဖြစ်လာရသည်။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ကေသီစိုးကိုယ်လုံးလေးက ငြိမ့်ကနဲတုန်တုန်သွားသည်။ သူမဒီနေ့ ဝတ်လာသော အင်္ကျီအဖြူ လေးကလည်း အတော်ပင်ပါးလွှာပျော့ပျောင်းသော ကြောင့်အတွင်းမှ ဘော်လီဇာပန်းခက်များကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရသည့် အပြင် ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း ရင်သားတွေလှုပ်ခါသွားသည်ကို ပင်တွေ့နေ

ရ၏။
အောင်ဘညို မျက်လုံးလွှဲချင်သည် လွှဲ၍မရ၊ ရွှေစင့်ဘက်ကို လှည့်ချင်သော်လည်း လှည့်ချင်စိတ်မရှိ။ထို့ကြောင့်ကေသီစိုးအနားရောက်လာချိန်တွင်ခေါင်းကိုမသိမသာ ငုံ့ချလိုက်သည်။
'ဒီနှစ်ယောက်၊ ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲ'
'စာလေး ဘာလေးပေါ့'
ရွှေစင်ကဖြေခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်ဘညို ရုတ်တရက်အသံမထွက်နိုင်သေး ကေသီစိုး က သူ့ရှေ့က စာရေးခုံမှာ လက်ထောက်၍မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ခေါင်း ငုံ့ထားရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းမော့ လိုက်သော အောင်ဘညို မျက်လုံးတွေက ပြည့်ဖြိုး တင်းရင်းသော ရင်သားတွေ နှင့်တည့်တည့်ကိုတိုးမိတော့သည်။ ပါးလွှာသော အင်္ကျီကြောင့် ဘော်လီခွက်အပြင်ကိုလျှံထွက်နေသော အသားစိုင်တွေကို သိသာစွာ မြင်ရသည်။ များစွာ မကြာလှသေးသော အချိန်တွေက သူအားရပါးရ ဖြစ်ညှစ်ဆုပ် နယ်ခဲ့သော၊ နုတ်ခမ်းများဖြင့် စုပ်ဆွဲခဲ့သော အသားစိုင်များ၊ သူအားရပါးရ စုပ်ယူဖျစ် ညှစ်လျှင် ထွက်လာတတ်သော ကေသီစိုး၏ညည်းညူသံများအောင်ဘညိုလည်ချောင်း တွေခြောက်ကပ်လာပြီး ခေါင်းကို အသာလေးပြန်အငုံ့မှာ မျက်လုံးတွေက အောက်ကို တဖြည်းဖြည်းစုန်ဆင်း မိစဉ် သူအလွတ်ရခဲ့ပြီးဖြစ်သော ကေသီစိုးတကိုယ်လုံးက ယခု ပင်လျှင် သူမကို ဝတ်လစ်စားလစ်မြင်နေရသလိုရှိသည်။ ရင်သားနှစ်ခုကြားအောက် နားက အမှတ်သေးသေးကလေး။ ချက်အပေါ် ဘယ်ဘက်ခပ်စောင်းစောင်းမှာ မှဲ့လေး တလုံးရှိသည်။လုံချည်ကို အခုလိုမျိုးတင်းတင်းစီးဝတ်ထားလျှင် ခါးသားလေးတွေက အပြင်ကိုခပ်လျော့လျော့တွဲကျနေပေလိမ့်မည်။ သည့်နောက် သည့်နောက် သူ့အာရုံ ထဲကို အကုန်လုံးရောက်လာတော့သည်။ ဒီလိုမျိုးရပ်လျှင် ကေသီစိုးက ခြေတစ်ဖက် ကို အသာလေးလျော့ထားတတ်သည်။ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူမပေါင်သားတို့သည် တဖက် ကပျော့အိပြီးတစ်ဖက်ကတင်းမာနေတတ်၏။ ဘယ်ဖက်တင်ပါးပေါ်က ငယ်ငယ်က အနာ ပေါက်ဖူးလို့ဆိုသည့် အမာရွတ်။အောင်ဘညို စိတ်ဇောရမ္မက်တွေ အစွမ်းကုန်တက်လေ တိုင်း ထက်အောက်ဝဲယာ တုန်ခါလှုပ်ရှားလေသော ချက်အောက်က အဆီပြင်လေး။ထိုမှ ထိုမှသည် အောက်ဖက်သို့စုန်လေသော်. . .။သနပ်ခါးနံ့လေးကလဲ တဝဲဝဲဝေ့လာပြန်သော အခါအောင်ဘညို လက်တွေတုန်လာသည်။ ကေသီစိုးနှင့် ရွှေစင် ဟိုအကြောင်း ဒီအ ကြောင်းပြောနေကြသည်ကို နားကကြားသော်လည်း ဝင်မပါနိုင်။သူ့နားထဲကို တိုးဝှေ့ နေသည်က လည်ချောင်းမှသည် အာခေါင်ကို ပွတ်တိုက်၍ထွက်လာသော ကေသီစိုး၏ သူအကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကြားခဲ့ရဖူးသော ညည်းသံလေးများ။ ဘာမှဝင်မပြောခြင်း သည်ရုပ်ပျက်သလိုရှိကြောင်းသိသော်လည်း သူမတတ်နိုင်ပါ။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကေသီစိုး ပေါင်နှစ်ချောင်းဆုံသည့်နေရာမှာစူးစိုက်ရပ်တန့် နေမိကြောင်းကိုလည်း သူ သတိမထားမိပါ။
'ကဲ ဆက်လုပ် ဆက်လုပ် သွားမယ်ရွှေစင်'
လှည့်ထွက်သွားသော ကေသီစိုး၏ တဆတ်ဆတ် တုန်သွားသော တင်ပါးကို ကြည့် နေမိစဉ် ရွှေစင်က သူ့ ရှေ့ ကကွန်ပါဘူးကို ဒေါင်ကနဲမြည်အောင် ပေတံနှင့်လှမ်း ခေါက်လိုက်တော့ မှ အောင်ဘညို သတိပြန်ဝင်လာသည်။
'တကတဲ ဘာတွေများဒါလောက်ကြောက် ရတာလဲ၊ ငြိမ်လို့'
'ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး'
အောင်ဘညို ဒါလောက်သာပြန်ပြောနိုင်သည်၊ တော်ပါသေး၏ ရွှေစင်ထွန်းကလည်း

ထပ်မဆက်ပါ။
'နင့်ကိုစာရှင်းပြရတာ အာခြောက်လာပြီ၊ ဇီးဖျော်ရည်သွားသောက်မယ်၊ လိုက်မလား နင့်လို စိတ်ရောဂါသမားနဲ့တဲ့တယ်'
ခါတိုင်းရွှေစင် ဒီလိုမခေါ် တတ်ပါ။ သူမ၏အခြားမိန်းကလေး သူငယ်ချင်းများနှင့် သာသွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းသာအားရဖြင့်
'လိုက်မယ်လေ' ဟုဆို၍ထရပ်လိုက်ပြီးမှ အလန့်တကြားပြန်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ စာရေးခုံကွယ်နေသောကြောင့် ရွှေစင်မြင်မည်လို့တော့မထင်ပါ။
'နေပါစေတော့ မလိုက်တော့ဘူး' ဟုဖြေလိုက်သောကြောင့် ရွှေစင် မျက်နှာလေးမဲ့ ပြပြီးထွက်သွားသည်။ အောင်ဘညို ကတော့ အောက်မှနေ အတင်းတိုးကန်ကြွနေသော သူ့လုံချည် ကိုသာ ဖိချရင်းကျန်ခဲ့သည်။တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်းခုန်နေသော ရင်ခုန်သံတွေက နားထဲမှာပဲ့တင်ထပ်နေသည်။
××××××××××××××××××××××××××××××××××
'အောင်ဘညို နင်ဘာကြောင်တာလဲ'
ရွှေစင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံကလေးနှင့်မေးတော့ အောင်ဘညိုကအဖြေမပေး၊ ရယ်ကြဲကြဲနှင့် ခေါင်းကိုသာကုပ်နေမိသည်။ မနေ့က ဘုရားပွဲဈေး ကိုသွားရင်း ညာဘက်လက်ဖျံမှာ ဆေးမင် ထိုးလာမိသည်။ သူများတွေ ထိုးနေသည်ကိုကြည့်ရင်းထိုးချင်စိတ်ပေါက်လာမိသည်။ အရုပ်တွေ အမျိုးမျိုးရှိသလို စာလုံးတွေလည်းထိုးကြသည်။ အောင်ဘညို တကယ်တန်းထိုးချင်သည်က အ သည်းပုံလေးထဲမှာရွှေစင် ဆိုသောစာသားလေး၊ ထို့ကြောင့် ထိုးချင်သူတွေထဲမှာယောင်တောင် တောင်နှင့်ဝင်ရပ်လိုက်မိသည်။ တောနယ်တွေကပါလာသော ဘုရားပွဲမို့ ဆေးမင်ထိုးချင်သူ တွေကလည်းများသဖြင့် ထိုးပေးနေသူတွေ လက်မလည်အောင် အလုပ်များနေ၏။
'ညီလေး။ဘာထိုးမှာလဲ'
အောင်ဘညို အလှည့်ရောက်လာသောအခါ ထိုးပေးသူကမေးလိုက်ချိန်တွင် သူတွန့်သွားသည်။ ရွှေစင်ဆိုသော နာမည်ကြီးဖြင့်ကျောင်းကိုဘယ်လိုသွားရပ့ါမလဲ ဟုတွေးမိလိုက်သော ကြောင့် ပင်။ထို့ကြောင့်
'ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော်၊ ဟို မထိုးတော့ပါဘူး'
'မကြောက်ပါနဲ့ကွ၊ မနာပါဘူး၊ ဟိုမှာကလေးတွေတောင်ထိုးနေကြတာ'
သူ့ကိုလူကြောက်ထင်သွားမှာ စိုးသဖြင့် လုပ်မိလုပ်ရာ ညာဘက်လက်ကို ထိုးပေးလိုက်သည်။
'လုပ်စမ်းပါကွဒါမျိုး၊ စာလုံးလား၊ ပုံလား'
'ကျွန်တော့် နာမည်ထိုးပေးပါ'
ရင်ကော့ အံကြိတ်ထားသော်လည်း နာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ မနက်ကျောင်းကို ရောက်တော့ ယောင်ကိုင်းနေသော လက်ဖျံကိုကြည့်ရင်း ရွှေစင်ကအပြစ်ဆိုလေရာအောင်ဘညို ရယ်နေရုံ သာတတ်နိုင်တော့သည်။
'ဟယ် ဒီနှစ်ယောက် အစောကြီးရောက်နေပါလား'
အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်း ဖျက်ဆိုသလို အတန်းထဲဝင်လာသူက ကေသီစိုး။ အောင်ဘညို တို့ နှစ်ယောက်ကို စူးစမ်းသလိုကြည့်နေပြန်သောကြောင့် အောင်ဘညိုယောင်လည်လည် ဖြင့်သူ့ ခုံ ဘက်ကိုအလာ ယောင်နေသော လက်ကို ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကိုင်ထားမိသည်မို့ကေသီ စိုးလည်း အောင်ဘညိုလက်ကို သတိပြုမိသွားသည်။
'ဟယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ'
မေးရင်း အောင်ဘညိုလက်ကို ဆတ်ကနဲဆွဲမြှောက်ယူကြည့် လိုက်သည်။ နာနေသော လက်ကို ညှစ်ကိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့် အောင်ဘညို အလန့်တကြားအော်လိုက်မိသည်။

'အား'
'အမယ်လေး ယောကျ်ားတန်မဲ့ အဖြစ်သဲနေလိုက်တာ၊ မှန်းစမ်း ဘာတဲ့၊ လာလာ ပြတင်းပေါက်နားကို'
ဘာရေးထားမှန်း သေချာမမြင်ရသောကြောင့် အလင်းရောင်များရာပြတင်းပေါက်ဆီကိုဆွဲခေါ်
သွားသည်။ လက်ကနာသည်ထက် ရွှေစင့်ရှေ့တွင် ဒီလိုပိုင်စိုးပိုင်နင်း လုပ်သည်ကို အောင်ဘညို
သဘောမကျပါ။
'ဖြေးဖြေး လုပ်ပါဟာ၊ နာပါတယ်ဆိုနေမှ'
'တကထဲ သဲကိုသဲတယ်၊ ဒါလေးများ ဖျပ်ဖျပ်လူးဖြစ်နေတယ်'
'ဟ၊ ငါက တကယ်နာလို့အော်တာ၊ နင့် လိုမျိုး မနာပဲနဲ့ အော်တာမျိုးမှတ်နေလား'
အောင်ဘညိုအသံကတိုးတိုးလေးဖြစ်သော်လည်း ကေသီစိုးမျက်နှာရဲတွတ်သွားပြီး ဘေးဘီဝဲယာ
သို့ ပျာပျာသလဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေစင်က ဘာမှသိဟန်မတူ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တဖျပ်
ဖျပ်လှန်ရင်းကြည့်နေသည်။ ဘယ်သူမှ မကြားလိုက်မှန်းသေချာသွားတော့မှ အောင်ဘညို လက်ကို
ဆတ်ကနဲ လွှတ်ချ၍ ခြေဆောင့်ပြီး အတန်းပြင်လှည့်ထွက်သွားသည်။အောင်ဘညိုကို မျက်စောင်း
ထိုးသွားသေး၏။ ကျောင်းစိမ်းလုံချည်အစိမ်းရောင်တောက်တောက်ဖြင့် တင်းကျပ်နေအောင်စည်းထုပ်
ထားသော ပြည့်ပြည့်အိအိတင်သားတို့က ခြေဆောင့်လိုက်တိုင်း တလှုပ်လှုပ်ခါပြီးအောင်ဘညိုရင်ကို
လာရိုက်သကဲ့သို့ ရှိသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာနှမျောတသစိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာသောကြောင့် က
တုန်ကရီဖြစ်နေသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း ရွှေစင့်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ရာ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးစိစိဖြင့်
ကြည့်နေသည်နှင့်တည့်တည့်တိုးမိသည်။ ကေသီစိုး နှင့်ကြုံလေတိုင်းရွှေစင်ဒီလိုကြည့်တတ်၏။
'စိတ်ကောက်သွားပြီလား၊ လိုက်ချော့လိုက်လေ'
'ဟာ . . . ဘာဆိုင်လို့လဲ'
'နင့်ကြည့်ရတာ မအီမသာကြီးဖြစ်နေလို့'
'ဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ လက်က နဲနဲနာလို့ပါ'
သည်လိုဆိုလေတော့ ရွှေစင်ကအောင်ဘညိုလက်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ပူပန် သလိုဖြင့်
'အညော်မမိစေနဲ့သိလား၊ ခုကြည့်နေရင်းတောင်နဲနဲ ပို ယောင်လာသလိုပဲ'
ရွှေစင်စကားကြောင့် အောင်ဘညိုလက်ကို အလန့်တကြားမြှောက်ကြည့်လိုက်မိသည်။
'မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင်ကလဲ'
'သိဘူးလေ၊ နင်အခုနကလေးတင်ပဲ နဲနဲအညော်မိသွားသလားလို့'
အနာပေါ်ကိုဒုတ်ကျသွားခြင်းကြောင့်အောင်ဘညို တော်တော်စိတ်တိုသွားသည်။
'နင်ကဒါပဲပြောနေတာပဲ၊ ငါစိတ်တိုလာပြီ'
အောင်ဘညိုလေသံကတော်တော်မာသွားသောကြောင့် ရွှေစင်အလန့်တကြားမော့ကြည့်လိုက်မိရာ
သူမကိုတင်းမာစွာ စိုက်ကြည့်နေသောအောင်ဘညို မျက်လုံးများနှင့်တည့်တည့်ဆုံမိသည်။ မျက်
နှာမလွှဲ မျက်တောင်မခတ် ဘဲ တစ်ယောက်မျက်လုံးထဲကိုတယောက် အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေမိ
ကြသည်။ ရွှေစင်တော့ဘယ်လိုနေမည်မသိ အောင်ဘညိုတော့ လက်ကနာတာတွေ၊ စောစောက
ဒေါသတွေလွင့်ထွက်သွားသည်။ရပ်နေရင်းဒူတွေမခိုင်ချင်သလိုဖြစ်လာရ၏။ နောက်ဆုံးမှာတော့
မိန်းမသားဖြစ်သောရွှေစင်က အရှုံးပေးမျက်လွှာချသွားရလေတော့၏။ စိတ်မှတ်မဲ့ခြေလှမ်းတွေနှင့်
ရွှေစင့်ခုံရှေ့ကိုအောင်ဘညိုရောက်သွားသည်။ရွှေစင်ကခေါင်းကလေးငုံ့ထား၏။
'ရွှေစင်'
အောင်ဘညိုကလည်ချောင်းသံကြီးဖြင့်ခေါ်လိုက်ရာ ရွှေစင် ဖျပ်ကနဲမော့ကြည့်ပြီးပြန်ငုံ့သွား၏။
အောင်ဘညိုလည်းဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိသောကြောင့် ခုံစွန်းလေးကို ကိုင်ပြီးဆက်ရပ်နေမိသည်။
မျက်လွှာချခေါင်းငုံ့ထားသော ရွှေစင့်ကိုအပေါ်မှနေ၍စီးမိုးပြီး အားရပါးရ ကြည့်နေမိသည်။ ရွှေစင့်
မျက်တောင်ဖျားကလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကိုပင်အောင်ဘညို မြင်နေရသည်။ အတော်

ကြာတော့မှရွှေစင်ကခေါင်းငုံ့ထားလျှက်ကနေ
'သွားတော့လေ၊ အပြင်မထွက်ဘူးဆိုလဲ စာလေးဘာလေးဖတ်နေ၊ ဆရာမဒီနေ့စာ မေးမယ်တဲ့'
အောင်ဘညိုပေကပ်ကပ်ဖြင့်ဆက်ရပ်နေမိသည်။
'သွား . . . . လေ'
ခပ်နွဲ့နွဲ့အသံလေးဖြင့် ထပ်ပြောလိုက်တော့မှအောင်ဘညို နေရာမှခွာလိုက်သည်။ခြေလှမ်းအပြင်မှာ ရွှေစင်မော့ကြည့်တာကိုသေချာမြင်လိုက်ရသည်။ နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပြီးပြုံးပြ သည်ကိုမြင်လိုက်ရသောကြောင့်အောင်ဘညိုကလည်းပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှ ပင့်ကူမျှင်လို ကြိုးလေးတစ်ချောင်းကိုသူ့စိတ်မှာမြင်လိုက်သလိုလိုရှိသည်။
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
သည်လိုနှင့်ပင် အောင်ဘညို ကေသီစိုးနှင့်တစတစ်စ အနေဝေးလာခဲ့သည်။ မကြေညာသော ခွဲခွာခြင်းမျိုးဖြင့် ပြတ်စဲခဲ့ ကြသည်ဟု ဆိုလျှင်ရမည်ထင်သည်။မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ လမ်းခွဲစကားကို အတည်မပြုဖြစ်ကြသော်လည်း ပြီးခဲ့ပြီဟုအောင်ဘညို သဘောပိုက်မိသည်။ နုတ်မှဖွင့်ဟ မမေးခဲ့သော်လည်း ကေသီစိုးသည်လည်း ဒီလိုပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူအသေအချာယုံကြည်ပါ၏။ပုထုဇဉ်လောကီသားပေ မို့ တစ်ခါတစ်ယံ အသွေးအသားတွေက တက်ကြွတောင်းဆိုလာသောအချိန်များတွင် သာ စိတ်က ယိုင်တိုင်တိုင် နှင့်နှမြောသလို တွေးမိသည်။ သို့သော်သည် စိတ်ကိုဖြေပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်စေသောနည်းဖြင့်သာဖြေရှင်းမိသည်။ရွှေစင်နှင့်တော့ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်၊ကျူရှင်သွား ကျူရှင်ပြန် အမြဲလိုတတွဲတွဲနေမိသည်။ ကေသီစိုးဆီမှ ရွှေစင့်ဆီ လှမ်းမိသောခြေလှမ်းတွေအပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ဘယ်လိုမြင်လေမည်မသိ။ မေးကြည့် ဖို့လည်းအောင်ဘညို စိတ်မဝင်စားပါ။ သိန်းဝင်း တစ်ယောက်ကသာ 'အသားနည်းလွန်းလှသကွာ' ဟုဆို၏။
'ဒါတွေက တကယ်တော့ အလကားပါကွာ' ဟုပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။ကေသီစိုး၏အသားစိုင်တို့က ပေးသော တက်ကြွမှု့ ထက် ရွှေစင်ကြောင့် ဖြစ်ရသောရင်ခုန်ခြင်း ကို ပိုပြီးမက်နေမိ၏။လူငယ်သဘာဝ ထိုသို့ရင်ခုန်ရခြင်းကို တမက်တမောခံစားရင်း ရွှေစင်၏အချစ်ကိုတမ်းတ လိုချင်လာသည်။ လူဆိုးလူပေလေးအောင်ဘညို၊ နောက်တော့ စာကြိုးစားသော မိန်းလှလေး ရွှေစင်၏ လက်တွဲဖေးကူမှုကြောင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်လာပြီးထူးချွန်သော ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်လာ ထို့နောက်ထို့နောက် ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္တုတွေထဲကလို တက္ကသိုလ်မြေမှာ ပျော်ကြနှင့် စိတ်ကူးအိပ်မက် မက်ရသည်ကပင် အရသာရှိလွန်းလှသည်။ ဒါကြောင့်လည်း တစ်ရက်မှာရွှေစင့်ကို အရဲစွန့်ပြီးဖွင့်ပြောလိုက်မိသည်။
'နင်ဒီလိုပြောလာ လိမ့်မယ်လို့ငါထင်သားပဲ'
မျက်နှာနီနီလေးကို ငုံ့ထားရင်းရွှေစင်က တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။ ရင်တွေတဝုန်းဝုန်း ခုန်နေသော အောင်ဘညိုနားထဲမှာ သေသေချာချာ မကြားလိုက်ရ။
'ဘာလဲ၊ ဘာလဲ ' ဟု အငန်းမရမေးမိသည်။
'ဘာမှ မလဲဘူး၊ ဒီမှာ ထိုင်နေတာ မမြင်ဘူးလား'
စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ ပြောင်ချော်ချော်လေးပြန်ပြော လာသောကြောင့် အခြေအနေမဆိုးဟုအောင်ဘညို ယူဆလိုက်သည်။
'နင် နင် . . ငါ့ကိုပြန်ချစ်မှာ လားဟင်'
အောင်ဘညို၏ တုန်တုန်ရီရီ အမေးအဆုံးမှာ ရွှေစင့်မျက်နှာလေးပြန်တည်သွားသည်။
'ငါတို့ ငယ်ငယ်လေးရှိပါသေးတယ် အောင်ဘညိုရယ်။အချိန်တန်ရင် နင့်ကိုငါအဖြေပေးပါ့မယ်'
ငြင်းဆန်သောစကားကို မကြားရသည့် အတွက်စိတ်သက်သာမိသော်လည်း ပြောသောစကားက သူလိုချင်သော အရာမဟုတ်သောကြောင့် အောင်ဘညို စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရသည်။

‘အချိန်တန်ရင်ဆိုတာ ဘယ်တော့လည်း’
‘တနေ့ နေ့ပေါ့ဟာ၊ အဲဒီအချိန် အထိ နင်စိတ်မပြောင်းရင် တော့ နင်လိုချင်တဲ့အဖြေရမှာပေါ့’
စကားဆုံးသည်နှင့် ရွှေစင်ကထထွက်သွားသည်။ လူရှင်းနေသောကျောင်းခန်းထဲမှာ အောင်ဘညို ငေါင်ကြောင်ကြောင် ဖြင့်ကျန်ခဲ့သည်။ တကိုယ်လုံးမှာလည်းချွေးတွေ ရွှဲနေသည်ကို အခုမှ သတိထားမိသည်။ ထွေးရီ တို့ကေသီစိုးတို့ကို ပထမဆုံးအကြိမ် အရကြံစဉ်က ပင် ဒီလောက် စိတ်မလှုပ်ရှားခဲ့ရ။ သက်ပြင်းတစ်ခုကိုရှည်လျားစွာမှုတ်ထုတ်ရင်း ရွှေစင်ပြောသွားသောစကား တွေက နားထဲမှာပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ဉာဏ်မှီသလောက်စဉ်းစားရင်း တစ်စုံတရာကိုတွေး မိပြီး နောက်ရင်ထဲမှာ အေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရွှေ စင်ဆိုလိုသည်က သူတို့ငယ်လွန်းသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အရွယ်ရောက်လာသော တနေ့မှာ အောင်ဘညို အချစ်ကို လက်ခံမည်ဟု ဆိုကြောင်း စဉ်းစားလိုက်မိပြီး နောက် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အတန်းပြင်သို့ပြေးအထွက် လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုင်လိုက်မိသည် တခါးဘောင်ကိုကိုင်လိုက်မိသောကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးလဲကျမသွားပါ။
‘ဆောရီးနော် မတော်လို့’
ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ အောင်ဘညို မျက်နှာလေးအောက်ချပြီးတောင်းပန်လိုက်ရသည်။ မော့ကြည့်စရာ မလိုပါ။ ဝင်တိုက်လိုက်မိချိန်မှာ အိကနဲနင့်ကနဲဖြစ်သွားသော အတွေ့ နှင့် ဝဲလွင့်လာသော သင်းရနံ့ ကြောင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အောင်ဘညို ကောင်းကောင်းကြီးသိပါသည်။ ကျောခိုင်းပြီး ကပျာကယာထွက်လာစဉ် နောက်ဖက်က သက်ပြင်းချသံလေးတစ်ခုကို သေသေချာချာကြားဖြစ်အောင်ကြားလိုက်ရသလိုလိုရှိ၏။

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
‘ကျောင်းပိတ်ရင် နင်ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ’
လမ်းဘေးသစ်ပင်အုပ် ဆီမှထွက်လာသော ဉသြ သံထက်ပင် ဆွေးမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော အသံဖြင့်အောင်ဘညိုမေးလိုက်ရာ ရွှေစင့် မျက်နှာကလေးပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်သွားသည်။ တနွေစာ ခွဲရတော့မည့်အရေး ကိုတွေးမိပြီး ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ မေးလိုက်ပါမှ ပြုံးရက်သော ရွှေစင်ကြောင့် စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရသည်။
‘ဘယ်မှ မသွားဘူး၊ အိမ်မှာပဲရှိမယ် မေမေ ကသင်္ကြန် မှာ ရိပ်သာဝင်မှာဆိုတော့ငါက အိမ်မှာ ဖေဖေ့ ကို ထမင်းချက်ကျွေးရမယ်လေ။’
သူမက တနယ်သူမို့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ဇာတိပြန်မှာ စိုးရိမ်နေသော စိတ်အတန်အသင့် လျော့သွားသောကြောင့် စိတ်ပြန်ကြည်လာသည်။
‘ငါ အိမ်ကိုလာလည်လို့ ရမလားဟင်’
‘မလာနဲ့ မရဘူး၊’
ရွှေစင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ငြင်းလိုက်သည်၊ ထို့ကြောင့်
‘ဒါ ဆိုနင်ငါတို့အိမ်လာ လည်လေ’
‘ဘာကိစ္စလာရမှာလည်း၊ မလာဘူး’
အောင်ဘညို ငိုချင်သလိုလိုဖြစ်လာရသည်။ တစ်ပတ်လျှင်ခုနစ်ရက်၊ ကျောင်းမှာကျူရှင်မှာ မြင်နေကျ တွေ့နေကျ မျက်နှာလေးကို မြင်ရဖို့ မလွယ်မှန်းသိရသောအခါ စိတ်ဓါတ်တွေ ချုံးချုံးကျ သွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။
‘စာ မေးပွဲတောင်ဖြေချင်စိတ် မရှိတော့ပါဘူး’
အောင်ဘညို၏ ညောင်နာနာ စကားကိုကြားရသောအခါ ရွှေစင်မျက်နှာပြန်တည်သွား၏။
‘နင်ကျောင်းနေတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ပညာတတ်ဖို့၊ စာမေးပွဲ အောင်ဖို့ပဲ၊ ဖြေရမှာပေါ့ ၊ နင့် ဖာသာ စာမရတာနဲ့၊ စာကျက်ပျင်းတာနဲ့ အကြောင်းပြချက်ရှာတာလား’

'ဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါစာတွေတော်တော်ရနေပါပြီ၊ ခုနေဖြေတောင်အောင်တယ်၊ ငါ . . ငါ . . က စာမေးပွဲပြီးရင် နင့်ကိုမတွေ့ ရမှာစိုးလို့'
ပါးစပ်ကပြောမိပြီးမှ ကိုယ့်ဟာကိုရှက်သွားသောကြောင့် အောင်ဘညို မျက်နှာလွှဲ လိုက်သည်။ ရွှေစင့်ဆီက ရယ်သံသဲ့သဲ့လေးထွက်လာသောကြောင့် စိတ်မှာ ပိုနာရသည်။ သူခံစားနေရတာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သူကိုယ်တိုင်သာအသိဆုံးဖြစ်သည်။ ခုလိုလှောင် သလိုရယ်ရက်သည်ကို တော့အောင်ဘညို ခံရခက်လှသည်။
'အောင်ဘညို'
နားထဲကိုဝင်လာသော အသံကြည်ကြည်လေးကို ဘာမှမတုန့်ပြန်မိ၊ဒီတိုင်းငြိမ်နေလိုက်သည်။
'ငါကလေ သိလား'
အောင်ဘညို နုတ်ဆိတ်နေဆဲ။ရွှေစင်ကဆက်ပြောသည်။
'ကျောင်းတက်နေတုန်း ဆို အပြင်စာတွေ တစ်အုပ်မှ မဖတ်ဘူး၊ ကျောင်းပိတ်မှအတိုးချပြီး နေ့ ရောညရော တနေကုန် ထိုင်ဖတ်တာ'
သူမဘာကိုပြောနေသလဲ ၊ အောင်ဘညို စဉ်းစားမရပါ။
'အဲဒါ နင်တို့ဆီမှာ ဘယ်စာအုပ်ဆိုင်က စာအုပ်စုံလဲဟင်၊ နင်သိရင် လိုက်ပြပါ လား၊'
ရွှေစင်နှင့်တွေ့မှ အချစ်ဝတ္ထု နဲနဲဖတ်ဖူးသော၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ထဲက မင်းသမီးပုံတွေနှင့် အပြာ စာအုပ်တွေ လောက်သာဖတ်ဖူးသော အောင်ဘညို ဘာပြန်ပြောရ မှန်းမသိ။စိတ်ထဲမှာရှက်သ လိုလိုတော့ရှိသည်။ ဆိုင်ရှာပေးရတာ မခက်ပါ၊ ဟိုလူဒီလူမေးလိုက်လျှင်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်
'ရပါတယ်၊ ငါသိပ်တော့မသိဘူး၊ သူများတွေကိုမေးလိုက်ရင်ရပါတယ်'
ဖြေသော အသံက နဲနဲ အောင့်သက်သက်ဖြစ်နေသည်ကို ရွှေစင်လည်း သတိထားမိနိုင်သည်ကို တွေးမိသောကြောင့် ရွှေစင့်ဘက်ပြန်လှည့် လိုက်ရာ သူ့ကိုပြုံးကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။
'နောက်ပြီးတော့ သိလား၊ ငါက အဲဒီဆိုင်ကို နေ့တိုင်းသွားငှားမှာ'
သူ့မျက်လုံးထဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အောင်ဘညိုရင်ထဲ အေးကနဲဖြစ်သွားရသည်။ သူသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အတွေ့အကြုံစုံခဲ့သူမှန်သော် လည်း တချို့ နေရာများတွင်မတော့ အတော်ကိုနုံသူထုံသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကြေကြေနပ် နပ် ပင်လက်ခံလိုက်မိသည်။

××××××××××××××××××××××××××××××××××
အကယ်၍များ တစုံတယောက်က အောင်ဘညိုကို ရွှေစင်နှင့်ဘယ်လိုဘယ်ပုံပတ်သက်ပါသလဲ ဟုမေးလာလျှင် အောင်ဘညိုဖြေဆိုရန်တော်တော် ခက်ပါလိမ့်မည်။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟုပြော ရန်ကလည်း မဖြစ်နိုင် တခုခု ဟုတ်ပါသည်ဟုပြောဖို့ကလည်းမလွယ်ကူပါ။ ဘာပဲပြောပြော လက်ရှိအနေအထား လောက်မှာပင် အောင်ဘညိုပျော်နေပါသည်။ ဒီလောက်အခြေအနေလေး သည်ပင်ပျော်ဖို့ကောင်းလျှင် တိတိလင်းလင်းသမီးရည်းစားဘဝ မှာဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်း လေမည်နည်း။တွေးမိလေတိုင်းရင်တသိမ့်သိမ့်နှင့် ကြည်နူးရသည်။
ကျောင်းသွားဖို့ အမြဲဖင့်နွှေး နေလေ့ရှိသူ အောင်ဘညိုတယောက် မနက်တိုင်းအိပ်ရာမှစောစော ထပြီး ကျောင်းကိုပြေးလေ့ရှိလာသည်ကို အိမ်သားတွေလည်းနားမလည်နိုင်ကြ။ ကောင်းသော ကိစ္စဖြစ်နေသောကြောင့်သာ မမေးမစမ်းပဲ သည်အတိုင်းထားလိုက်ကြသည်။ ညဘက်တွေဆို လျှင်ကျောင်း စာအုပ်တကိုင်ကိုင်လုပ်နေသည်ကိုလည်းသူတို့ မတွေးတတ်ကြပါ။ဒီနှစ်အောင် ဘညို စာမေးပွဲရှောရှောရှူ အောင်မြင်လိမ့်မည်ကိုလည်း ယုံကြည်နေကြပေပြီ။
ကြိုတွေးထားကြသလိုပင် အောင်ဘညို စာမေးပွဲကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဖြေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ရွှေစင်က တော့ပြောဖို့ရန်မလိုပါ။ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူး ရမရသာ စောင့်ကြည့်ရမည်။စာမေးပွဲ နောက်ဆုံး

နေ့မှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ဟိုသွားဒီစား လုပ်နေကြ ချိန်တွင် အောင်ဘညိုက ရွှေစင့်ကို တမြို့လုံးက စာအုပ်အငှားဆိုင်တွေဆီ တဆိုင်ဝင်တဆိုင်ထွက်လိုက်ပြနေရသည်။မချောက တော်တော်နှင့်စိတ်ကြိုက်မတွေ့၊ နောက်ဆုံးဈေးနားက စာရေးဆရာရှူးတစ်ယောက် ဆိုင်ကို ရောက်တော့မှ အဆင်ပြေသွား ရသည်။သဘောကျပြန်တော့လည်း စာအုပ်စင်တွေကြားက တော်တော်နှင့်ထွက်မလာ၊ စာအုပ်ထူထူကြီးတစ်အုပ်ကိုင်ပြီးရွှေစင် ပြန်ထွက်လာချိန်မှာတော့ အောင်ဘညို ဆာလွန်း၍ခေါင်းတွေတောင်မူးနေပေပြီ။ တညနေလုံးစက်ဘီးကိုယ်စီ နှင့်မြို့ပတ်၍ရှာပုံတော်ဖွင့်ခဲ့ရသည့်ခရီးကမနည်းပါ။ ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့ ရွှေစင်က တော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်၊ ဘယ်လိုမှ ပင်ပန်းဟန် မရှိ။

'ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရှုံ့မဲ့လို့'

'ဆာလို့'

'အမလေး၊ ဒါလောက်လေးများ၊ ငါလဲဆာတာပါပဲ၊ ယောကျ်ားလေးဖြစ်ပြီးတော့၊ကဲပါ၊ ငါလိုက်ကျွေးမယ်ဘယ်စားမလဲ။'

'ဘာဖြစ်ဖြစ်'

ရွှေစင်က အသုပ်လိုက်ကျွေးသည်။ မိန်းမတို့သာစားလေ့ရှိသောအစာအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသောကြောင့် အောင်ဘညို ဘယ်ခါမှအသုပ်တွေဘာတွေစားလေ့မရှိပါ။အခုရွှေစင် ကခေါ်သောအခါမှာ အောင်ဘညို မငြင်းနိုင်ပဲ လိုက်စားရသော်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ စားလို့ကောင်းလှသည်။ အရမ်းဆာနေသောကြောင့်လည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

စားပြီးတော့ ရွှေစင့်ကို သူတို့လမ်းထိပ်ဆီပြန်လိုက်ပို့ရင်း ရွှေစင့်လွယ်အိတ်ထဲကစာအုပ်ထူထူကြီးကိုကြည့်ပြီးအောင်ဘညို စိတ်ပျက်နေမိသည်။ ဒါကြီးပြီးမှစာအုပ်ဆိုင်လာမည်ဆိုပါက နောက်ဆယ်ရက်လောက် ကြာမှသူမကို တွေ့ရတော့မည်။

'နင်ဘယ်တော့ ဒါကြီးပြန်သွားအပ်မှာလဲ'

'မနက်ဖြန်'

'ဟင်၊ နင်ဒါကိုပြီးအောင်ဖတ်နိုင်လို့လား'

ရွှေစင်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့်

'ဒီနေ့ ညမဖတ်သေးဘူး၊ ဝအောင်အိပ်လိုက်ဦးမယ်။ မနက်မှ စဖတ်မှာ'

'အင်းလေ ညနေကျပြီးရောလား'

'ဘယ်ပြီးမှာလဲ၊ နှစ်ရက်တော့ အနည်းဆုံးကြာမယ်၊ တနေ့လုံးစာထိုင်ဖတ်နေရင် ညောင်းတယ် အောင်ဘညိုရဲ့ အညောင်းပြေအညာပြေ စက်ဘီးနင်းရင် ကောင်းမလားလို့'

သည်တကြိမ်မှာလည်း အောင်ဘညိုမျက်လုံးထဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်းရွှေစင်ပြောလိုက်သည်။ ထိုစကားသံ ထိုအကြည့် တို့ကြောင့် အောင်ဘညိုရင်ထဲ နွေးကနဲဖြစ်သွားရပြီး လက်ချောင်းလေးတွေ တောင်တုန်တုန်ရီရီဖြစ်လာရသည်။မောပန်းနွမ်းလျသွား သလိုပင်။ဒါပေမယ့် တကယ်မမော ဘယ်လိုပြောရမှန်းအောင်ဘညိုမသိ။မသိသော အရာတွေကပင် ပိုရင်ခုန်ဖို့ကောင်းလေသည် မဟုတ်ပါလား။ တခါတရံရင်ထဲမှာ အေးကနဲ၊ တခါတလေကျ လည်း နွေးကနဲ။

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

'လိုက်ခဲ့ စမ်းပါကွာ၊ ငါ့မှာ မနေ့က တညနေလုံး စက်ဘီးနင်းပြီး ပြန်လာရတာ'

အောင်ဘညို စိတ်ထဲကပါနေပြီကို မရိပ်မိသော သိန်းဝင်းက အတင်းဆွယ်နေသည်။အမှန်တော့ သကြိန်ပွဲတော်ဆိုတာ အောင်ဘညို ဝါသနာနှင့်အလွန်ကိုက်ညီသောအချိန်အခါဖြစ်သည်။ ရေတွေနှင့်ရွှဲကပ်နေသော မိန်းမသားတို့၏ ကိုယ်လုံးကောက်ကြောင်းတွေကို အားမနာတမ်း မျက်စိစားပွဲ ထိုင်နိုင်သောကာလမှာ အောင်ဘညိုလည်း အိမ်ထဲကုပ်မနေ ချင်ပါ။ ရွှေစင်နှင့်

ကလည်းတွေ့ ဖို့ရန်အကြောင်းမရှိအကြိုနေ့ ကထဲက စာအုပ်တွေ အထပ်လိုက်ငှားသွားပြီး သင်္ကြန်ပြီးမှ ပြန်တွေ့မည်ဟု ပြောသွားခဲ့ပြီးပြီ။ ရေလောင်းပါရစေဆိုတာကို ပင်လက်မခံခဲ့။ သို့သော်လည်းတွေ့လိုတွေ့ ငြား သူမတို့အိမ်ဖက်လမ်းသလားဖို့စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။ လမ်းသွားလမ်းလာ သင်္ကြန်မလေးများကိုလည်း မျက်စိအညောင်းပြေ ကြည့်နိုင်သေးသည်မဟုတ်ပါလား။ သိန်းဝင်း နှင့်သာလိုက်သွားလျှင် ရွှေစင် တို့ဖက်ရောက်ဖို့မလွယ်။ရွှေစင်တို့ နေသောအပိုင်းက အစိုးရရုံးများနှင့် ဝန်ထမ်းအရာရှိ အိမ်များသာရှိသောကြောင့် ဒီလိုကာလဆိုလျှင် ချောက်ကပ်နေ လိမ့်မည်။ ရေကစားသူရှိမည်မထင်။

'လာပါကွာ၊ ငါလဲမင်းကိုပြောစရာရှိတယ်'

သိန်းဝင်း စကားကိုကြားချင်လွန်းလှ၍မဟုတ် သူကိုယ်တိုင်လည်းပျင်းလွန်းသောကြောင့် အဝတ်အစားလဲ၊ စက်ဘီးဆွဲပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ မိခင်ဖြစ်သူက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာဥပုတ်သွားစောင့်နေပြီး ဖခင်က မနက်မိုးမလင်းမီကပင် ကားတစ်စီး နှင့်ထွက်သွားလေပြီ။ ထို့ကြောင့်ဘယ်သူ့ဆီမှခွင့်တောင်းစရာမလို။

'ကဲဆိုပါဦး၊ မင်းကဘာပြောမှာလဲ၊ ငါကမင်းကို အခါလွန်လောက်မှပြန်ရောက်မယ်အောက်မေ့နေတာ။'

စက်ဘီးနှစ်စီးခြံဝက ထွက်မိသည်နှင့်အောင်ဘညိုကမေးလိုက်သည်။ သိန်းဝင်းက သင်္ကြန်နားနီးမှ သူ့ဆွေမျိုးများရွာသို့ သူ့အမေနှင့်ပါသွားခဲ့သည်။ အောင်ဘညိုလည်း ရွှေစင်နှင့်မတွေ့ရ ခိုက်မှာသူပြန်ရောက်လာသည်မှာ အတော်ကောင်းသည်ဟုတွေးမိသည်။

'ပြောမှာပေါ့ကွ၊ ငါကပြောချင်နေတာ'

'ပြောကွာ၊ ကြာတယ်'

'ငါလဲ သင်္ကြန်မှာကဲ ဖို့ မနေ့ ကအမှီပြန်ပြေးလာတာ၊ တို့ရွာ အထွက်ကွာ လမ်းမကြီးကို တက်တဲ့ တာရိုးဘေးမှာ မင်း ကေသီစိုးကိုတွေ့ ခဲ့တယ်၊ ဟိုလူလေကျော်ဟိန်းနဲ့'

'ဒါများကွာ၊ အဆန်းလုပ်လို့'

'ဆန်းတယ်ကွ၊ လမ်းပေါ် မှာမဟုတ်ဘူး၊ လမ်းဘေးကချုံထဲမှာတွေ့တာ၊. . . ဟင်း'

ပြောရင်း သိန်းဝင်းက သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ အောင်ဘညိုစိတ်ဝင်စားသွားရသည်။ သိန်းဝင်း မျက်လုံးတွေကလည်း အရောင်လက်လာ၏။

'သူတို့က စက်ဘီးကိုလည်း ချုံထဲထိုးဖွက်ထားတာ၊ လမ်းပေါ်က လူတွေမမြင်အောင်ပေါ့ကွာ'

'အဲဒါမင်းကဘယ်လိုတွေ့တာလဲ'

'ညနေစောင်း နေလေးကထိုးတော့ လက်ကိုင်က လက်ခနဲအရောင်ပြန်သွားတာမြင်လိုက်တာကိုး၊ ငါလဲဘာဖြစ်တာများလဲ၊ စက်ဘီးသူခိုးတွေဘာတွေကလာဖွက်ထားသလား၊ သိချင်တာနဲ့ အသာလေးဆင်းကြည့်တာတည့်တည့်တိုးတာပဲ'

အောင်ဘညို စိတ်ထဲမှာတခုခုကိုသိသလိုဖြစ်လာပြီးလည်ချောင်းတွေချောက်ကပ်လာသည်။

'သူတို့က မင်းကိုမမြင်ဘူးလား၊'

'ဘယ်မြင်မလဲကွ၊ အရှိန်ကတက်နေပြီလေ၊ ချုံကွယ်မှာ ကေသီစိုးကိုဟိုကောင်ကအပီကိုတွယ်နေတာ၊ ကေသီစိုးဖြစ်နေပုံများကွာ၊ ငါခုထိမျက်စိထဲကမထွက်ဖူး'

ဒီလိုကြားရတော့အောင်ဘညိုစိတ်ထဲတမျိုးပင်၊ နဂိုကပင်ကေသီစိုးကိုသူချစ်ခဲ့သည်မဟုတ်၊ ရမ္မက်ကြောင့်သာ ချဉ်းကပ်ခဲ့ခြင်းပေ။ သို့သော်လည်း သိန်းဝင်းဆီက စကားတွေကြားရပြန်တော့ နှမြောသလိုလို၊ မခံချင်သလိုလိုဖြစ်မိသည်။

'ဟိုကောင်ကလဲ တောသားမို့လို့ပဲ၊ ဘယ်လောက်တောင် ဖူးလ်ကားတွေကြည့်ထားလဲမသိဘူး၊ နည်းပေါင်းကိုစုံနေတာပဲ'

'နေပါဦး၊ မင်းကထိုင်ကြည့်လာလို့လား'

'အေး . . . ဟီးဟီး၊ ဒါမျိုး အရှင်လတ်လတ်က ကြည့်ခဲ့ပါဘိကွာ၊ ဘယ်လက်လွတ်ခံလို့ဖြစ်မလဲ၊ နဲနဲတောင်နောက်ကျသွားတယ်၊ ရှေ့ပိုင်းတွေမကြည့်လိုက်ရတာနာတယ်'
သိန်းဝင်းလေသံက ရုပ်ရှင်ကားကို တဝက်မှဖြတ်ကြည့်ရသဖြင့်အားမလိုအားမရဖြစ်နေသည့်နှယ်။
'ကြမ်းတာတော့ တော်တော်ကြမ်းတဲ့ကောင်ကွာ၊ မင်းကောင်မ လူးလိမ့်နေတာပဲ'
တော်ရုံလောက်တော့သူမဖြုံပါဘူး၊ ငါကျင့်ပေးထားတာပဲဟု အောင်ဘညိုစိတ်ထဲကပြောမိသည်။
'ဟီး. . ဟီး၊ရှာ ဖက်က လူနှစ်ယောက်ငါချောင်းနေတာမြင်ပြီး ထပ်ရောက်လာ လို့ ငါလဲအဖော် ကောင်းပြီဆိုပြီး ပြီးတဲ့ အထိကြည့်လိုက်တယ်၊ ငါရယ်ရှာကလူရယ် တော်တော်နီးတဲ့ အထိ ကပ်ကြည့်တာ လုံးဝကိုမသိကြဘူးမောင်၊'
အလွန်မြိန်သော ထမင်းစားပွဲကြီးကိုနွဲခဲ့ရသည့်နှယ် သိန်းဝင်းက အားပါးတရဖေါက်သည်ချနေ သည်။ မြို့လည်ပိုင်းနားရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် စည်ကားနေသော ရေကစားသူများကိုတောင် သူ သတိပြုမိဟန်မရှိပေ။ကေသီစိုး ညည်းသံဟုညည်းပြလိုက်သေး၏။ ကျော်ဟိန်းနှင့်ကေသီစိုးအချစ် ပွဲမှ သူကြားခဲ့ရသောအသံဗလံ များကိုလည်း နှုတ်မှပြန်လုပ်ပြနေသည်။နောက်ဆုံးမဏ္ဍပ်မှ တစ်ခုရှေ့ မှာ ရေအတင်းဝိုင်းလောင်းကြပြီး စက်ဘီးဆက်စီးရန် မဖြစ်နိုင်တော့၍ ဆင်းလိုက်မှ ရပ်တော့သည်။
'ဒါနဲ့ နေပါဦး တို့ကအခုဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ဒီတိုင်းပဲ ရှောက်ပတ်နေမှာလား'
'တစ်ပတ် ပတ်မယ်လေကွာ၊ ပြီးမှ တင်ရွှေ တို့ ခြံထဲ သွားမယ် ဒီကောင်တွေအိမ်မှာ စားပွဲသောက် ပွဲလုပ်မယ်ပြောတယ်'
'ဘယ်နားမှာလဲ'
'ရွှေစင် တို့နားမှာ'
'ဒါဆို ခုပဲအဲဒီကိုသွားမယ်'
'ခွေးကောင်၊ မင်းဒီလိုပြော မယ်ထင်သားပဲ'

××××××××××××××××××××××××××××××××××
တင်ရွှေ တို့အိမ်ရှေ့ မှာ သံစည်ပိုင်းလေးငါးလုံး ချထားသည်။ သူတို့အိမ်ရှေ့လမ်းမ မှသည် ညာဘက်ကို ချိုးကွေ့သွားသော လမ်းတစ်ခုက ရွှေစင်တို့ ရပ်ကွက်ကို ခါးလည်မှပိုင်းထား၏။ အကယ်၍များ ရွှေစင်အပြင်ထွက်လာလျှင်ကျိန်းသေပေါက်ကို ဆုံမိနိုင်သောကြောင့် သင်္ကြန် တစ်တွင်းလုံး ဒီမှာပဲ စတည်းချဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လာခေါ်ပေးသော သိန်းဝင်းကို စိတ် ထဲမှကျိတ်ပြီးကျေးဇူးတင်လိုက်သည်။
မျှော်သာမျှော်ရသည် ရွှေစင်က အပြင်ထွက်လိမ့်မည်မထင်ပါ။ သို့သော်လည်း ရွှေစင်ပေါ် လာ လိုလာငြား ငေးရင်း ရေကစားရသည့် အတွက် အောင်ဘညို ပျင်းရန်အချိန်မရှိပါ။ ရေစိုစိုကောင် မလေးတွေ ကိုငမ်းရင်းလက်ပင်မလည်အောင်ဖြစ်နေရသည်။ အဝတ်တွေက အသားပေါ်မှာ တင်း ကပ်နေသောကြောင့် လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ တသိမ့်သိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့် နှင့်အောင်ဘညို သက်ပြင်းတွေ သာ အခါခါချနေရ၏။
'အောင်ဘညို ၊ ခဏ'
သိန်းဝင်းလှမ်းခေါ် သောကြောင့် အောင်ဘညို နောက်ဖက်ကိုဝင်လာသောအခါသိန်းဝင်းက ခွက် တစ်လုံးကမ်းပေးသည်။ လှမ်းယူလိုက်စဉ်မှာ ပင်ခွက်တွင်းမှရနံ့ ကအောင်ဘညိုဆီလွင့်လာသည်။ အောင်ဘညို အရက်မသောက်ဖူးသေးပါ။သူလို လူတစ်ယောက်က မသောက်တတ်၊ မသောက်ဖူးဘူး ဟုသူများတွေ ထင်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိသောကြောင့် ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောတော့ပဲ၊ တစ်ချက် တည်းမော့ချလိုက်သည်။ ပူပြင်းသောခါးသက်မှု ကိုကျိတ်မှိတ် မျိုချလိုက်နိုင်သော်လည်းထောင်းက နဲ အတွင်းမှပြန်လှုံ့တက်လာသော အနံ့ ကြောင့်နှာခေါင်းထဲမွှန်ထူသွား၏။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ကို ကပျာကယာဟ ပြီးလေပူတွေ အတင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ရသည်။

'ဟား . . ကိုယ့်ဆရာရယ်၊ ဖြေးဖြေးလုပ်ပါ၊ တော်သေးတာပေါ့ ငါရေကြိုရောထားလို့၊ ရော့ရော့ ဒါက ရေ'
သိန်းဝင်း ကမ်းပေးလာသောရေခွက်ကို ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ကောက်မော့လိုက်သည်။ ရေတခွက်လုံးကုန်သည့်တိုင်အောင် ပါးစပ်ထဲက ပူခါးခါးအရ သာကြီးက မပျောက်။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့လုပ်ရင်း ခပ်တည်တည်နေလိုက်ရသည်။ နားရွက်တွေ၊ ပါးပြင်တွေ ချက်ချင်းပူလာပြီး ထူအမ်းအမ်းဖြစ်လာသလို စိတ်ထဲမှာဖြစ်လာသည်။
'ယူဦးမလား'
'ခဏ နေမှယူမယ်'
အနားမှာ ရှိသည့်ခုံတန်းလျား ပေါ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း အောင်ဘညိုငြင်း လိုက်ရသည်။
'ငါတော့ တင်လိုက်ဦးမယ်'
သိန်းဝင်က ခါးကြားမှာထိုးထားသော ပုလင်းထုတ်ပြီးထပ်ငှဲ့သည်။ ပြီးတော့ ခုံပေါ်တင်ထားသည့် ရေချိုင့် ထဲမှရေ ဖြင့်ရောရင်း'ဟေ့ကောင်၊ သင်္ကြန်တတွင်းစာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လောက်ရှာပါလား၊ ဒီတိုင်းဆိုပျင်းစရာကြီး'
အမှန်ဆိုရသော် အောင်ဘညိုလည်း သူပြောသလိုလုပ်ချင်ပါသည်။သို့သော်
'တော်ပါပြီကွာ၊ ရှာရမှာက ပိုပျင်းစရာကောင်းသေးတယ်၊ မင်းလုပ်ပါလား'
'ငါ့လိုကောင် ဘယ်သူကစဉ်းစားမှာလဲ၊ မင်းလိုသဌေးသားမှ အဆင်ပြေမှာပေါ့'
'မဆိုင်ပါဘူးကွာ'
'နောက်ပြီး ငါ့မျက်စိထဲ မနေ့က ကေသီစိုးကို မြင်ခဲ့ရတာက ခုထိမထွက်သေးဘူး'
သိန်းဝင်းစကားကြောင့် အောင်ဘညိုပြုံးမိသည်၊ မြင်ရရုံလေးနှင့် ဒီလောက်ဖြစ်နေလျှင်သူ့လို များအတွင်းကျကျ ပတ်သက်ခဲ့လျှင် သိန်းဝင်းဘယ်လိုနေမည်မသိ။
'သူ့ ပစ္စည်းတွေ ကြီးမှန်းသိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ချွတ်ထားတော့ ပိုပြီးအယ် လာတယ်။ငါယုံတောင်မယုံဘူးကွာ၊ ပေါင်ကြီးကလည်း ဟောဒီလောက်ကိုရှိတယ်'
သိန်းဝင်းက လက်ထဲကခွက်ကိုဘေးချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်ဝိုင်းပြသည်။သူ့ကိုကြည့်ရင်း အောင်ဘညိုပင် တချိန်က သူမြင်ခဲ့ဖူးသည့် ကေသီစိုး၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း လည်ချောင်းထဲမှာ ဟာတာတာ လိုဖြစ်လာကာ သိန်းဝင်းချထားသော ခွက်ကို ယောင်ပြီးကောက်ကိုင်လိုက်မိသည်။
'အောင်ဘညို'
'ဟေ'
'မင်း ကေသီစိုးကို တီးလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား'
'သိဘူးလေကွာ၊ မင်းသူ့ သွားမေးပေါ့'
မယုံကြည် ဟန်ဖြင့်သိန်းဝင်းက ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါလိုက်ရင်း
'ဒါလောက် ကောင်းတဲ့ အဆီတုံးအသားတုံးကြီးကို ပစ်ပြီး မင်းမို့လို့ အရိုးကိုက်ချင်တယ်ကွာ'
'အပြောင်းအလဲပေါ့သူငယ်ချင်းရာ'
'ငါသာဆို ဘယ်အရိုးကိုက်မလဲ၊ ဒီအသားတုံးကြီးပဲ ဟိုဘက်က ပတ်တွယ်လိုက်ဒီဘက်က ပတ်တွယ်လိုက်တွယ်နေမှာ၊ ဟီးဟီး'
ပြောရင်း သိန်းဝင်းက ပါးစပ်ကို သွားရေ သိမ်းသည့်ဟန်လုပ်ပြသောကြောင့် အောင်ဘညို ရယ်နေရင်း သူလည်း မျက်စိထဲမှာ ကေသီစိုး၏ အဝတ်မဲ့ ကိုယ်လုံးကိုပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်ပွဲဝင်ခဲ့ ကြစဉ်က အထိအတွေ့ တွေကို ပြန်သတိရရင်း သူ မနုတ်ဖျားက ထွက်ကျလာသော အသံတွေကိုပါနားထဲကြားယောင် လာမိသည်။ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကရီ ဖြစ်လာသောကြောင့် လက်ထဲကိုင်ထားသော ခွက်ကိုမော့ချလိုက်သည်။
'ဟေ့ကောင်၊ ဒါငါ့ဟာလေကွာ'

'ဟ၊ မင်းပဲ ယူဦးမလားဆို'
'အေးပါကွာ၊ ချသာချ ၊ မှောက်တော့မမှောက်စေနဲ့'
အူရိုင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော အောင်ဘညိုအတွက် ထိုနှစ်ခွက်သော အရက်သည်အတော် အလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ရေပက်သူတွေ နှင့် ရောလိုက်၊ စိတ်ကူးပေါက်လျှင်ရွှေ စင်တို့ အိမ်ဖက် စက်ဘီးဖြင့် ပတ်လိုက်နှင့် ပျော်နေတော့သည်။ ရွှေစင် မဖုရားကို တော့ အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရပါ။ပြန် ခါနီးတော့ တင်ရွှေ ကိုနောက်နေ့လာဦးမယ် ဟုပြောရင်း နောက်နေ့ အတွက် အရက်နှင့် အမြည်း ဝယ်ရန် ငွေ၅၀ ပေးခဲ့သည်။ တင်ရွှေ လည်းပျော်သွား၏။

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
အကြပ်နေ့ တစ်နေ့လုံးလည်း သောက်လိုက် ပျော်လိုက်နှင့် အောင်ဘညို ရွှေစင့်ကို မေ့တေ့တေ့ တောင်ဖြစ်နေ၏။ နေစောင်းမှ ရွှေစင်တို့ဖက် ထွက်လာသည်။ အရက်ရှိန်ကလေးနှင့် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်သဘောနှင့် အိမ်ရှေ့ မှအဖြတ်တွင် စက်ဘီးခေါင်းလောင်းကို အဆက်မပြတ် ဆူညံစွာတီး လိုက်မိသည်။ တိုက်ဆိုင်တာပဲလားမပြော တတ် ရွှေစင် ဝရံတာ သို့ရောက်လာသည်ကိုမြင် လိုက်ရသည်။ သူလက်ပြ လိုက်ရာပြန်လက်ပြ၏။ လက်ထဲမှာ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်နှင့်၊ စာဖတ်နေရာမှ ထလာပုံရသည်။ရွှေစင့်ကိုမြင်လိုက်ရပြီးနောက် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် သူငယ်ချင်း တွေဆီ ပြန်အလာ မနက်ဖြန် အတက်နေ့ တွင် အတန်းထဲမှ လူတော်တော်များများလည်း လာ ကြမည်ဟု တင်ရွှေက သတင်းပေးသည်။ ထို့ကြောင့် အကျွေးအမွေး တစ်ခုခု လုပ်ဖို့တိုင်ပင်ကြ ရင်းစတုဒီသာ ကျွေးဖို့စိတ် ကူးရသွားကြသည်။တစ်ယောက်တပေါက် ပိုက်ဆံထည့်ကြရင်း အောင်ဘညိုက ၁၀၀ ဖြင့်စပြီးမတည်ပေးလိုက်သည်။ လိုအပ်လျှင် ထပ်စိုက်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်၏။ အောင်ဘညို ရက်ရောနေပုံကို သိန်းဝင်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နား မလည်နိုင်အောင်ရှိနေသည်။ အောင်ဘညို ဘာကြံနေကြောင်းသူမသိပါ။
မနက်ဖြန် အတန်းထဲမှ မိန်းကလေးများပါ လာဖို့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ယောက်ကို စည်းရုံးပြီး အတန်းက လုပ်သောအလှူ အနေဖြင့် ရွှေစင်ကို သွားခေါ် ခိုင်းပါက ရွှေစင်ငြင်းဖို့ ခက်ပေမည်။ အိမ်နှင့်လည်းမဝေးလှသောကြောင့် သူမအဖေကလည်း ထည့်လိုက် ဖို့များသည်။ ထိုအကြောင်း သိန်းဝင်းကိုပြောပြလိုက်သောအခါ
'အင်း တွက်ရေးက တော့ စက်သူဌေးပဲ၊ အော် ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းအဖေက စက်သူဌေးပဲလို့ မဆိုး ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရေတော့သွားမလောင်းလေနဲ့'
'လာဖြစ်လို့လဲ'
'မင်းဟာမလေး ရေစိုပြီး ကပ်နေတဲ့ပုံမြင်ကြည့်ပေါ့'
'ဟာကွာ၊ မင်းကလဲ'
အောင်ဘညို နည်းနည်းတော့ အောင့်သွားသည်။ သိန်းဝင်း မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ယောက် က ပြောသည်ဆိုလျှင် အရက်ရှိန် ကလေးကည်းရှိနေသောကြောင့်တစ်ခုခု တော့ လုပ်မိမည်ထင် သည်။အောင်ဘညို စိတ်ဆိုးသွားမှန်း သိန်းဝင်း ရိပ်မိသွားသောကြောင့်
'မျက်နှာ ကလေးက တော့လှပါတယ်ကွာ၊'
ရွှေစင့်ကို မျက်နှာကလေးလှလို့စွဲလမ်းမိလေသလား၊ သေသေချာချာ ကြည့်လျှင်မျက်နှာ က လည်းလှလွန်းသည်မဆိုနိုင်ပါ။သာမန် ကြည့်ပျော်ရှုပျော် အဆင့်ထက်သာသည်ဆိုရုံသာရှိသည်။
'အဲဒါအရေးမကြီးဘူးနော်၊ မင်းမနက်ဖြန်ကျရင် မသောက်နဲ့၊ ရွှေစင့် ပုံကြည့်ရတာဒါမျိုးတွေ သဘောကျပုံမရဘူး၊ မင်းအမှတ် လျော့နေဦးမယ်'
'အေးပါကွာ၊ ငါကသူ့ကိုရေလောင်းချင်တာပါပဲ၊ အကြိုနေ့က လောင်းမယ်ဆိုတာအလောင်း မခံဘူးကွ'

‘အေးအေး၊ လောင်းပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် တင်ရွှေ အင်းခွေးကြီး ကိုနောက်ဖေးမှာချည်ထားဖို့
ငါ့ကိုမနက်ဖြန် သတိပေး’
‘ဘာဖြစ်လို့’
‘အမဲရိုး . . . အားဟား ဟေး’
စကားမဆုံးမှီ ပင်အောင်ဘညိုက လက်သီးဆုပ်ပြီးထောင်ပြလိုက်သောကြောင့် သိန်းဝင်း အော်
ပြေးလေတော့၏။ သိန်းဝင်း မပြောနှင့် အောင်ဘညိုပင် ရေတွေ စိုနေမည့် ရွှေစင့် ကိုယ်လုံး
လေးကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကြည့် ရင်းပြုံးချင်ချင်ဖြစ်လာရသည်။ ကေသီစိုးဆိုရင်တော့ဖြင့် . . .
အောင်ဘညို ဆက်မတွေးဘဲ သက်ပြင်းကိုသာချလိုက်ရသည်။

××××××××××××××××××××××××××××××
အောင်ဘညို တော်တော်စိတ် ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေရသည်။ ညတုန်းက ဗီရိုထဲက ငွေဖလား
ကြီးကို အမေ မသိအောင် ယူဖို့ အားထုတ်ရင်း ကောင်းကောင်းမအိပ်ခဲ့ ရ။ ရေမွှေး ပုလင်းက
တော့ အမေ့ မှန်တင်ခုံပေါ်က အလွယ်တကူရ နိုင်သည်။ ဖလားက မှန်ဘီရိုထဲမှာ သော့ခတ်
ထား တာမို့ ခက်ခက်ခဲခဲကြိုးစားလိုက်ရသည်။ ဖလားကြီး ခေါင်းမှာ ဆောင်း၍ မနက်အစော
ကြီး ရောက်လာသော သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက အံသြပုံမပြကြ။ သိန်းဝင်း ကြိုတင်ဖေါက်သည်
ချထားပုံရသည်။ ရွှေစင့်ကို သွားခေါ် ခိုင်းဖို့ မိန်းကလေးတွေ ကလည်းတော်တော်နှင့်ရောက်မ
လာကြ။ ရောက်လာတော့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို တောင်းပန် တိုးလျှိုးပြီး ရွှေစင့်အိမ် ခေါ်
လာခဲ့ရာ သော့ ခလောက်ကြီးတစ်ခု ဆီးကြိုနေ၏။ခဲလေသမျှ သဲရေကျရ သည့်အပြင် ငွေဖလား
ကြီးပိုက်ပြီး ရှက်နေရသည်ကိုမခံနိုင်သည့် အဆုံး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ သူများတွေ သူတို့ဖာသာ
သူတို့ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေကြ သည်ကိုပင် သူ့ကိုလှောင်နေကြသလိုလို ခံစားရသည်။ အရက်
ကိုအမူးသောက်ချင်သော်လည်း မူးမူး ရူးရူးနှင့် ဖလားပျောက်မှာလည်းစိုးရသေး၏။ ဖလားက
ဦးလှအောင်နှင့် ဒေါ်တင်တင်ညို တို့ မင်္ဂလာဦးက ခန်းဝင်ပစ္စည်းငွေသားစစ်စစ်ဖြစ်၏။ ထို့
ကြောင့် အိမ်မှာ ပြန်ထားပြီးမှ တခေါက်ပြန်လာခဲ့သည်။
စိတ်ထဲက မပါလှသောကြောင့် မွန်းလွဲပြီး အတော်ကြာမှ အိမ်မှ ထွက်ဖြစ်သော်လည်း သင်္ကြန်အ
တက်နေ့ညနေခင်း အောင်ဘညိုရင်ကို လန်းသွားစေသည်။ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေ အတော်စည်နေ
ပေပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိရာကိုရောက်တော့ အောင်ဘညိုပိုပျော်သွားရသည်။ ဆံပင်မှသည် တ
ကိုယ်လုံးရေတွေ စိုစိုရွှဲနေသော ရွှေစင့်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အသားထူသော်လည်း
ပျော့ပျောင်းသော အညိုရောင်အင်္ကျီ ပွပွက ရွှေစင့်ကိုယ်လုံးလေးပေါ် မှာကပ်နေသည်။ ရေတွေဒီ
လောက် စိုနေသော်လည်း သိန်းဝင်းပြောသလို ဘာမှမမြင်ရသော ကောက်ကြောင်းမှိန်မှိန်လေးတွေ
က အောင်ဘညို ကိုရင်ခုန်စေပါသည်။
‘နင်နောက်ကျတယ်’
စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်းရေဆီးလောင်းရင်း ရွှေစင်က တိုးတိုးလေးကပ်ပြောလိုက်သည်။
သာမန်လောက်သာရေက အေးသော်လည်း အောင်ဘညိုရင်ထဲမှာစိမ့်ကနဲအေးသွားသည်။
‘နင်လာမှာ မဟုတ်ဘူးအောက်မေ့လို့’
အောင်ဘညိုဖြေသံကလည်း တိုးတိုးလေး။ နှစ်ယောက်သားတစ်ယောက်မျက်နှာတယောက်ကြည့်
ပြီး ပြုံးလိုက်မိကြသည်။ ဘာကြောင့်ဘယ်လိုဟု သေသေချာချာမပြောတတ်သော်လည်း အောင်ဘ
ညိုပျော်နေသည်က တော့အမှန်။ ရွှေစင်လည်းပျော်နေမည်ဟု ထင်ပါသည်။ မနက်က ဖခင်ဖြစ်သူ
နှင့် အလှူပွဲ တစ်ခုပါသွားကြောင်းသိရသည်။ ပြန်လာတော့မှ သူငယ်ချင်းတွေက ကားကိုတားပြီး
ရေလောင်းရင်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြ ကြ၍ သူမအဖေကို ခွင့်တောင်းပြီး ညနေပိုင်းရောက်လာ
ခဲ့သည်တဲ့။

'ဆရာမတွေ ပါလာမှာလို့ ငါပြောခဲ့တာ သိလား'
လွတ်လပ်ပေ့ါပါးစွာရယ်မောရင်း ရွှေစင်ကဆိုသည်။ မျက်နှာပေါ်က ၊ ဆံပင်ပေါ်က ရေစက်ကလေး တွေနှင့် အပြိုင် သွားဖွေးဖွေးလေးတွေက နေရောင်မှာ လက်နေသည်။ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးကိုကြည့် နေရသည့် အတွက် သူမ၏ ပိန်ကပ်ကပ် ကိုယ်လုံးလေးကို သတိမရမိကြောင်း အောင်ဘညိုရိုး သားစွာဆိုရဲပါသည်။
တညနေလုံးအောင်ဘညို ရွှေစင့်နားမှာပဲ ကပ်နေမိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက စကြနောက်ကြသော် လည်း မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး နေလိုက်သည်။ ရွှေစင်က ရှက်ဟန်လေးပြသော်လည်း ဘာမှကန့်ကွက် စကားမဆိုရှာပါ။ဟိုလိုလိုဒီလိုလို အများတွေက မြင်လေ အောင်ဘညို ပါးစပ်ကြီး နားရွက်မှာ ချိတ် မတတ် အပြုံးနှင့်သဘောတွေခွေ့လေလေ၊ ရွှေစင့်ကို ရေတွေလောင်းမိသည်မှာလည်း ဘယ်နှစ်ကြိမ် မြောက်မှန်းမသိ။ရွှေစင်ကလည်း သည်းခံရှာပါသည်။ တခါတလေ အောင်ဘညို လှစ်ကနဲ နောက် ဖက်ကို ရောက်သွားပြီး တခွက်တဖလားပေးပြေး မော့သည်ကိုပင် နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြသည်မှအပ ဘာ မှမပြော။
သည်လိုနှင့်ပဲ အပျော်တွေပြီးလို့ပြန်ရချိန် ရောက်ခဲ့သည်။ ရွှေစင်က သူများတွေထက်စောပြန်သည်။ 'အရမ်းချမ်းနေပြီ အောင်ဘညိုရဲ့' ဟု အသံတုန်ကလေးဖြင့်ပြောတော့ ယမကာရှိန်လေး တက်နေသော အောင်ဘညိုက 'ဖက်ထားရမလား' ဟုနောက်မိရာ ခေါင်းလေးငုံ့သွား၏။ နောက်မှ တုန်ရီနေသော ကိုယ်လုံးလေးကို သတိပြုမိပြီး
'ပြန်ချင်ပြန်လေ၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်'
'အိမ်နားထိတော့ မလိုက်နဲ့နော်'
'အေးပါ'
ရွှေစင်က စက်ဘီးနှင့်မလာ၊ ခုလည်းလမ်းလျှောက် ပြန်မည်ဆိုသောကြောင့် အောင်ဘညို လည်းလမ်း အတူ လိုက်လျှောက်ရသည်။ ရုံးများနှင့် ဝန်ထမ်းအိမ် များသာရှိသော ရွှေစင်တို့ ရပ်ကွက်လမ်းတွေက လူသူကင်းရှင်းပြီးတိတ် ဆိတ်နေသည်။ သွားရင်းသွားရင်း အောင်ဘညိုက တိုးသည်လား ရွှေစင်ကပဲ ကပ်လာ သလားမသိ နှစ်ယောက်သား ပုခုံးနှစ်ဘက်က ထိတိုက်လာသည်။ အောင်ဘညိုသတိပြု မိချိန် တွင် ရွှေစင်ကလည်း ပြန်ခွာ မသွားသောကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွှေစင်က အောင်ဘညို ပုခုံးကိုမှီ ပြီး လျှောက်နေသလိုဖြစ်လာသည်။နှစ်ဦးသား ဘာစကားမှလည်း မဆိုမိကြ။
အောင်ဘညို ရင်ခုန်သံတွေမြန်လာ၏။ သင်းသင်းလေးနှင့် မွှေးသော ရနံ့ တစ်ခုက နှာဝကို ချူလာသော အခါ လည်ချောင်းတွေ ပါခြောက်ကပ်လာသည်။ လမ်းသွားရင်းပဲ လွှဲရမလိုလို၊ ရွှေစင့်ပုခုံးလေးကိုပဲဆွဲ ဖက်ထားရမလိုလို နှင့် ဘယ်နားသွားထားရမှန်း မသိတတ်အောင်ဖြစ်နေသော လက်ချောင်းတွေလည်း ကတုန်ကရီဖြစ်လာသည်။ ဘယ်ဟာ ဘယ်လိုမှန်းမသိသော ခံစားမှုတစ်ရပ်သည် ပျော်စရာ ကောင်းသည် ဟုလည်း စိတ်ကထင်နေ၏။
သို့သော်လည်း အောင်ဘညို လမ်းသွားရင်းမက်နေသော အိပ်မက်သည် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခု ရှေ့အ ရောက်တွင် ဆတ်ကနဲ ပြန်နိုးလာ၏။
'မရောက်သေးဘူးလေ'
ရွှေစင် ကခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်သောကြောင့် အောင်ဘညို အလန့်တကြားမေးလိုက်မိသည်။
'ဒီထဲကပဲ ဖြတ်သွားမယ်၊ ဒါဖြတ်လမ်း၊ လမ်းမကြီး အတိုင်းသွားရင် တပတ်ကြီးပတ်ရမှာ' ဟုပြော ရင်း ရွှေစင်က ယိုင်စောင်းနေသော ခြံဝင်းတံခါးကို တွန်းပြီးဝင်သွားသည်။ အောင်ဘညိုလည်း မ ယောင်မလည်ဖြင့်နောက်က လိုက်ဝင်သွားသည်။ ရွှေစင်ကလည်း မကန့်ကွက်ပါ။
ရွှေစင် ဝင်သွားသော ဝင်းကြီးက တချိန်တုန်းက ရုံးဟောင်းကြီးလား ဘာလားတော့အောင်ဘညိုသေ ချာစွာ မမှတ်မိ။ စစ်မဖြစ်ခင်က အဆောက်အဦးကြီးဖြစ်ပုံရသည်။ ခုတော့ ပျက်စီးယိုယွင်းပြီး လူသူ ကင်းမဲ့ နေလေပြီ။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ဖြတ်သွားနေကျထင်သည်။ မြက်ရိုင်းများ ခြုံနွယ်များ

ကြား တွင်ခြသွားလမ်း ဖုံဖုံလေးမြင်နေရ၏။
'ငါက ဒီဖက်က ဖြတ်သွားရမှာ'
ရုံးပောင်းကြီး၏ အနောက်ဖက်အရောက်တွင် ရွှေစင်က လမ်းကြောင်းအတိုင်းဆက် မသွားဘဲ ဘယ်ဖက်ကို ချိုးကွေ့လိုက်၏။ အောင်ဘညိုနောက်က တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာနေဆဲမှာ ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းသွားပြီး နောက် ရွှေစင့်ကိုယ်လေးခေါက်ကနဲ လဲကျသွားသည်။ နောက်က ကပ်ပါလာသော အောင်ဘညိုက လှမ်းဆွဲလိုက်သောကြောင့် မြေပေါ်သို့ကျမသွား။
'ဘာ. . ဘာ. . ဖြစ်တာလဲ'
'ခလုပ်ဝင်တိုက်တာ ဟီး . . ဟီး'
စလှမ်းဆွဲစဉ်မှာ ရွှေစင့်ကိုယ်လုံးလေးက အောင်ဘညိုရင်ခွင် ထဲကိုကန့်လန့်လေးရောက်လာသည်။ အောင်ဘညို အမေးကိုဖြေလိုက်ချိန်မှာ အောင်ဘညိုဖက်လှည့်လိုက်သောကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးမျက်နှာချင်း ဆိုင်ဖြစ်သွား၏။ အောင်ဘညို စိတ်မှတ်မဲ့စွာဖြင့် ဖက်ထားသော လက်တွေကို တင်းကြပ်လိုက်မိသည်။ ရွှေစင် အောင်ဘညိုရင်ခွင်ထဲ ကော့ကော့ကလေး ရောက်လာသည်။
ဒီလိုဖက်ထားမိသည့် အချိန်သည် ဘယ်လောက်ကြာသည်ကို အောင်ဘညို မစေခွဲတတ်။စက္ကန့်ပိုင်းလောက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ မိနစ်ပိုင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ သူက လွှတ်ပေးဖို့သတိမရသလို ရွှေစင်ကလည်း ရုန်းဖို့ မေ့နေဟန်ရှိ၏။ နောက်ပြီးတော့မှ လူးလွန့်ပြီး ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း အောင်ဘညိုခွန်အားကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ခြင်းမရှိ။
'လွှတ်ပါ'
ရွှေစင့် အသံတုန်တုန်လေးကို နားကကြားသော်လည်း သူ့ကိုပြောနေသည်ဟု အောင်ဘညိုမထင်၊ ထို့ကြောင့် မော့နေသော နဖူးလေးကို အသာနမ်းလိုက်မိသည်။
'အာ. . . ဟော့ ဟော့'
ထပ်ကာထပ်ကာ ထွက်လာသော သတိပေးသံတို့က အောင်ဘညိုကို ရပ်တန့်ရန် မတတ်နိုင်ကြပါ။ နဖူး၊ ထိုမှသည်ပါးပြင် အနမ်းတွေ အထပ်ထပ်ပေးပြီး နောက်မှာ မောပန်းစွာ ဖြင့်တုန်ရီနေသော နှုတ်ခမ်း လေးနှစ်လွှာကို နားရပါးရ စုပ်ယူလိုက်မိသည်။ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်နေသော ရွှေစင့် မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းကျသွား၏။အောင်ဘညိုအနမ်းက အစပိုင်းတွင် အသာအယာနောက်ပိုင်းမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း အရှိန်မြင့်တက်လာ၏။ ဘယ်အချိန်မှာ ပြီးဆုံးမလဲ အောင်ဘညိုကိုယ်တိုင်ပင် မသိရသော မာရသွန်အနမ်း။ ရွှေစင့် ဒူးတွေ ပျော့ခွေကျသွားသောကြောင့် သူမခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်က အောင်ဘညို လက်တွေပေါ် ပိုပြီးကျရောက်လာသည်။ ဒီလောက်ကိုတော့အောင်ဘညို မဖြုံပါ။လက်တစ်ဖက်က ကျောပြင်ကို သိုင်းထားလိုက်ပြီး ကျန်တစ်ဖက်က ရွှေစင့် တင်ပါးအောက်က နေ ထိန်းထားလိုက်၏။အလန့်တကြား ရင်မှာ ယှက်ထားမိရာမှ သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ ညပ်နေသော ရွှေစင့် လက်ကလေးနှစ်ဘက်ကလည်း ဘေးသို့ပြေလျော့ကျသွားသည်။
အောင်ဘညို စိတ်ကိုအောင့်အည်းထားရတာကာလေပြီ။ ရေကာတာကျိုးပေါက်သွားသလို ဒလဟောဝင်ရောက်လာသော ဆန္ဒလှိုင်းတို့က အရာရာကို တိုက်စားချလိုက်သည်။ ရွှေစင့် ကိုယ်လုံးလေးကို ကျိုးကြေလုမတတ် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်နယ်ရင်း အဆောက်အဦးပျက်ကြီး၏ နံရံ အခြေထိရောက်အောင် တွန်းရွှေ့ သွားမိသည်။ ရွှေစင့် ခမျာ ဘာမှတွန်းလှန်မှု မပြုနိုင်ရှာ မကြုံခဲ့ဖူးလေသော အတွေ့နှင့် အောင်ဘညို၏ ခွန်အားတို့က သူမကို ကူကယ်ရာမဲ့စေ၏။
အတွေ့ အကြုံရင့်သော အောင်ဘညို လက်များက တကိုယ်လုံးမှာ တရွရွ ဆုပ်နယ်နေချိန်မှာသူမ၏ နုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာလည်း ဖွင့်ထုတ်မရအောင် အောင်ဘညို ကပိတ်ပင်ထား၏။ရွှေစင့် မျက်နှာကလေး ရဲသထက်ရဲလာသည်ကိုမြင်နေရသည်။ ရှက်ရွံ့မှုကြောင့်လား အောင်ဘညိုအယုအယတွေကြောင့်လား သေသေချာချာစဉ်းစားဖို့ အောင်ဘညိုမှာ အချိန်မရှိပါ။
ရွှေစင့်ကို နံရံမှာ မှလျက်လေးဖြစ်သွားအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောချလိုက်သည်။ မြေပေါ်ကိုထိုင်

မိသွားချိန်မှာ ရွှေစင်က အောင်ဘညိုရင်ဘတ်ကိုတွန်းဖယ်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း အားချင်းကမျှ။ သေးငယ်ကျစ်လစ်သော သူမ၏ရင်အစုံကို အောင်ဘညိုက ကြမ်းတမ်းစွာ ပွတ်ချေလိုက်သော အခါမျက်နှာကလေး မဲ့ပြီး ထွန့်ထွန့်လူးသွား၏။ အားပါသော လက်တွေကြောင့် ရွှေစင့် အင်္ကျီရင်ဘတ်က နှိပ်ကြယ်သီးတွေ လည်းပွင့်ထွက်ကုန်ပြီး ဝါတာတာအရောင်ရှိသော ဘရာစီယာလေးပေါ်လာသည်။ အောင်ဘညိုတို့နယ်ဖက်မှာက မိန်းမငယ်လေးများသည် ဒီလိုမျိုးဘရာစီယာ ဝတ်လေ့မရှိကြ၊အများစုက ဘော်လီဝတ်ကြပြီး ကလေးနို့တိုက်ရသော ကလေးအမေများ၊နှင့် ခေတ်ဆန်သော အိမ်ထောင်သည်မိန်းမအချို့သာဝတ်တတ်ကြသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စက အရေးမကြီးပါ။ အောင်ဘညို အတွက်ချွတ်ရတာပို၍ပင် အဆင်ပြေသေး၏။ အပြင်မှနေ၍ ခဏပွတ်လိုက်ပြီး နောက် လက်ကိုအောက်ကလျှိုသွင်း ပြီး ဆွဲမလိုက်သော အခါ အောင်ဘညို၏ လက်ဖြင့်တအုပ်စာမရှိတရှိ နို့ကလေးနှစ်လုံးပေါ်လာသည်။ နေမထိလေမထိ နေရာမို့ ဝင်းအုနေသည်။ အောင်ဘညိုက သူ့လက်ကြမ်းကြမ်းကြီးဖြင့် ပွတ်ချေလိုက်ရာ ရွှေစင်က အားကုန်ထုတ်၍ တွန်းလိုက်သောကြောင့် လူချင်းအနည်းငယ်ကွာသွားသည်။ မလွတ်တမ်းဂဟေ ဆက်ထားသော နုတ်ခမ်းနှစ်ခုလည်းကွာသွား၏။ ပါးစပ်ကလေးကို ဟပြီး မောပန်းစွာ အသက်ရှူနေရင်းရွှေစင်က

'အောင်ဘညို . . . . နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ. . . မိုက်ရိုင်းလှချည်လား'

စကားဆုံးသည်နှင့် အင်္ကျီရင်ဘတ်ကိုဆွဲစိပြီး ထရပ်ဖို့ပြင်သည်။ သို့သော်အခြေအနေက ရွှေစင်ထင်သလောက်မလွယ်ကူပါ။အောင်ဘညိုက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲဖက်ထားလိုက်ပြီး ကျန်တစ်ဖက်ကို ရွှေစင့်ပေါင်ကြားထဲ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ပေါင်ကိုအတင်းစေ့ လိုက်သော်လည်း မမှီတော့ အောင်ဘညို လက်က ပေါင်ကြားမှ သော့ချက်နေရာကို အမိအရအုပ်ကိုင်မိသွား၏။ထို့အပြင် အုပ်ထားရုံနှင့်ရပ်မနေ လက်ချောင်းများနှင့်ဆုပ်ချေ၏။အထက်အောက်စုန်ဆန် ပွတ်သပ်နေ၏။

'နင် . . နင် . . ယုတ်မာတယ် . . ခွေးမသား၊ လူမဟုတ်ဘူး'

ရွှေစင်ဘယ်လိုရန်တွေ့ ပင်တွေ့သော်ငြား အောင်ဘညိုက ပန်းကလေးနှင့်ပေါက်သလိုသဘောထားသည်။ ဒီစကားတွေက သူ့ကိုပဲ့သွားစေနိုင်သည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာအာရုံစိုက်ပြီးလုပ်နေ၏။ ရေတွေစိုပြီး ကပ်နေသဖြင့်ထမိန်ကို ချွတ်ဖို့ကမလွယ်သောကြောင့် အောက်ဆွဲလှန်ရာ ရွှေစင်က ဒူးနှစ်ဖက်ကို အတင်းကွေးပြီး ဖိထားသောကြောင့် ခါးကပင်အတင်းဆွဲဖြည်လိုက်ရသည်။

'ငါ တောင်းပန်ပါတယ် အောင်ဘညိုရယ်၊ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့'

လေသံပျော့လေးဖြင့် ပြောလာပြန်သော်လည်း သနားစိတ်က ရောက်မလာ၊ သူလိုချင်တာရအောင်ယူဖို့တစ်ခုသာ စိတ်ထဲလောနေ၏။

'ငါအော်လိုက်ရမလား၊ နင်လူယုတ်မာပဲ'

ဒါကိုတော့ အောင်ဘညိုနည်းနည်းလန့်သည်။ လူသူမရှိသောခြံဝင်းဖြစ်သော်လည်း လမ်းပေါ်မှာ လူသွားလူလာ ရှိကောင်းရှိနေနိုင်သည်။ သို့သော် ဒီအခြေအနေရောက်မှ မထူးတော့ ဇွတ်မှိတ်ပြီး မိုက်ဖို့သာဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

'နင်အော်ချင်လည်းအော်ဟာ၊ ထောင်ထဲသွားဆိုလည်းဝင်လိုက်မယ်'

ပြတ်သားစွာပြောချလိုက်သောကြောင့် ရွှေစင် မျက်လုံးလေး ကလည်ကလည်ဖြစ်သွားသည်။ မျက်ရည်လေးတွေ လည်းလည်လာသည်။

'နင်ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆို. . အို. . အို'

စကားပြောနေသော်လည်း အောင်ဘညိုလက်တွေက မရပ်သောကြောင့် ရွှေစင့်ခမျာ စကားကိုမနဲပြောနေရသည်။

'အင်းလေ၊ ချစ်တယ်၊ အရမ်းချစ်တယ်၊ ငါမညာဘူး'
အောင်ဘညို အဖြေကြောင့် ရွှေစင်အားတက်လာဟန်ရှိသည်။
'ဒါဆိုလည်းပြန်ကြရအောင်နော်၊'
ရွှေစင့် စကားကို အောင်ဘညို က သူမ ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို ပခုံးနှင့်ဖိပြီး အောက်ခံဘောင်းဘီ ကလေးကို ဆွဲချွတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အဖြေပေးလိုက်သည်။ ရွှေစင် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာ ကိုအုပ်ထားလိုက်မိသည့် အချိန်မှာ အောင်ဘညို ကသူ့လုံချည်နှင့်ဘောင်းဘီကို ကပျာကသီဆွဲ ချွတ် လိုက်သည်။တော်မွတ်နေသည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ဖွားဖက်တော်ကလည်း ထောင်း ကနဲ တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်အနေ အထားဖြင့် ကန်ထွက်လာသည်။ရွှေစင်သာ မျက်နှာကိုအုပ်ထား ချိန်မဟုတ် လျှင်လန့်ပြီးမူးမေ့သွားနိုင်ပေသည်။
အာသာငမ်းငမ်း ဖြစ်နေသော်လည်း ရွှေစင်သည် အတွေ့အကြုံမရှိသည့် အပျိုစင်ကလေး ဆိုသည် ကိုအောင်ဘညိုမမေ့၊ ထို့ကြောင့် လက်နက်ကြီးဖြင့် တိုက်ရိုက် စစ်မဆင်ဘဲ၊ ရှေ့ပြေးတပ်ကိုအရင် လွှတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အောင်ဘညိုလက်ခလယ်က ကတုပ်ကျင်းဝကိုရောက်အသွားမှာ ရွှေ စင် တွန့်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်အောင်ဘညိုက မရပ်လိုက်ပဲ ထိထိမိမိ ပင်ဖိသွင်းလိုက်၏။ ရွှေစင့်ခေါင်းလေးတစ်ဖက်သို့လည်ကျသွားသည်။
စီးစီးပိုင်ပိုင်ညှစ်အားတခုက အောင်ဘညိုလက်ခလယ်ကို တောင့်ခံသော်လည်း ဒီလိုအတားအဆီး လောက်က မှုစရာမဟုတ်ပါ။ ရှေ့သို့သာဆက်တိုးဝင်ပြီး လက်တစ်ချောင်းလုံးဆုံးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဆွဲထုတ်သည်။မြန်မြန်ဆွဲထုတ်၍လည်းမရနိုင် နံရံတွေ၏ ဖိသိပ်အားကပြင်းထန်သည့်အပြင် လက်ကိုပြန်အထုတ်တွင် အတွင်းမှာဖြစ်ပေါ်လာသော လေဟာနယ်၏ စုပ်အားကလည်းရှိနေသည်။
'ငါ့ကို သနားပါအောင်ဘညိုရယ်'
လှိုက်လှိုက်မောမော ထွက်လာသော ရွှေစင့်အသံလေးအဆုံးမှာ အောင်ဘညိုက လက်ကိုပြန်တွန်း သွင်းလိုက်သည်။ပြန်ထုတ်လိုက်သွင်းလိုက်ဖြင့် တဖြေးဖြေး အရှိန်ရလာသလို အောင်ဘညိုလက် ချောင်းနှင့် အတွင်းနံယံတွေလည်း နားလည်မှုရှိလာသည်။ရွှေစင်က နံရံကိုခေါင်းနှင့်တစောင်းကပ် မှီပြီး တအင်းအင်းညည်းညူနေသည်။ အောင်ဘညိုက ကိုယ်လုံးနှင့်ဖိကွယ်ထားသော ကြောင့် သူမ ၏ အောက်ပိုင်းကို ရွှေစင်ကိုယ်တိုင်မမြင်နိုင်ရှာပါ။ ထို့ကြောင့် သူမခန္ဓာ ကိုယ်တွင်းသို့ တိုးဝင် မွှေနှောက်နေသောအရာသည် အောင်ဘညို၏ လက်လား သို့မဟုတ်အခြားတစ်ခုလားဆိုသည်ကိုပင် ခွဲခြားသိနိုင်ပုံမရ။အောင်ဘညိုကသာ သူမ၏ အောက်ပိုင်းကို အားရပါးရ ငုံ့ကြည့်မြင်နေရသည်။
ညနေခင်း၏ ဝါဖျော့ဖျော့ အလင်းအောက်တွင် ရွှေစင့် အသားလေးတွေက ဖွေးလက်နေ၏။ ဆီးခုံ ချပ်ချပ်လေး၏ တဖက်တစ်ချက်မှာ အရိုးငေါငေါ လေးပေါ်နေသော်လည်း အောင်ဘညိုစိတ်ထဲတွင် ကြည့်လို့ အလွန်လှသည်ထင်၏။အညိုရောင်ရင့်ရင့် ကောက်ကောက်ကွေးကွေး မြက်ခင်းပါး၏အ လွန်တွင် အကွဲကြောင်းလေးတစ်ခုက အောင်ဘညိုလက်တစ်ချောင်းစာသာ ပွင့်ဟနေသည်။
သည်လိုနှင့်ပဲ ရွှေစင်၏ အင့်ကနဲ အားကနဲ အသံလေးတွေ နှင့်အတူစည်းချက်ညီညီ လှုပ်ရှားနေသော အောင်ဘညို လက်ချောင်းက ညနေ၏ကျနေရောင်တွင် တဖြည်းဖြည်း စိုလက်တောက်ပြောင်လာ၏ ဒီထက်ပို၍ အချိန်မဖြုန်းတော့ရန် အောင်ဘညိုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အချိန်ကျလာပေပြီ။
အောင်ဘညို ရင်တွေလည်း တဒိုင်းဒိုင်းခုန်နေသည်။ သူ့ဘဝအတွက် ပထမဆုံးသော အရာမဟုတ် ပါဘဲနှင့် တုန်ရီစွာ ခံစားနေရသည်။ ရွှေစင့်ဒူးနှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ကားထုတ်လိုက်ချင်မှာ သူ၏ လက်တွေ တုန်နေကြောင်းသတိထားမိသည်။ ရွှေစင်ကတော့ အဝတ်စလေးတစ လိုပျော့ပျောင်း နွမ်းဖတ်နေသည်။ သူမကိုယ်ကို ဖိထားသော အောင်ဘညို ပုခုံးကြွ ဖယ်လိုက်စဉ်မှာ မျက်နှာငယ် ကလေးနှင့်မော့ကြည့်သည်။ ငိုမနေသော်လည်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေ ပြည့်လျှံနေ၏။ သ နားသလိုစိတ်ကလေးက လျှပ်စီးလက်သလိုဖျပ်ကနဲပေါ်လာပြီး ပြန်ပျောက်သွားသည်။ ဒီလိုအခြေ ရောက်မှ နောက်ပြန်ဆုတ်ရလျှင် အောင်ဘညို၏ ရာဇဝင်ရိုင်းရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် နုတ်ကဘာမှမဆိုဘဲ တောင်းပန်သလိုကြည့်နေသော မျက်နှာလေးဆီမှ အကြည့်ကိုလွှဲပြီး ရွှေစင့် ခြေတံများကြားဒူး ထောက်ဝင်လိုက်သည်။ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားသော ရွှေစင့်မျက်နှာလေးဘေးကိုပြန် လွှဲသွားသည်။စိတ်လျှော့လိုက်ပုံရသည်။
အောင်ဘညိုကြိုထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် လမ်းကြောင်းက မချောမွေ့ပါ။ ကျပ်တည်းသောတုန့်ပြန်မှုကိုရင်ဆိုင်ရသည်။ ဒီကြားထဲ အောင်ဘညိုကလည်း စိတ်လောကြီးနေသဖြင့် လမ်းကြောင်းမှန်ကိုတော်တော်နှင့် မရောက်၊ တောင်လိုလိုမြောက်လိုလို နှင့်အစပိုင်းမှာ အဆင်မပြေ။ စိတ်အာရုံကိုစုစည်း လိုက်ပြီးကြိုးစား လိုက်မှလမ်းကြောင်းမှန်ကို ရောက်၏။ ရွှေစင့်လည်ချောင်းထဲကနေ ပွတ်တိုက်ထွက်လာသော အော်ညည်း သံကလေးက အောင်ဘညို နေရာမှန်ကိုရောက်သွားကြောင်း သေချာစေ၏။
ခုလိုအဖြစ်မျိုးသည် ရွှေစင် လိုအပျိုစင်စစ် လေးတယောက်အတွက် အလွန်နာကျင်ခက်ခဲလိမ့်မည်မှန်းသိသောကြောင့် အောင်ဘညို အတတ်နိုင်ဆုံးငြင်သာစွာဖြစ်ဖို့ သတိထားပါသည်။ ဒီလိုနာကျင်မှုများကြောင့် သူ့ကိုရွှေစင် မုန်းတီးမသွားစေလိုပါ။ ရွှေစင် နာကျင်ခြင်းနည်းပါးအောင် ထိန်းချုပ်ရခြင်းက အောင်ဘညိုကိုလည်း တပြန်တလှည့် ခက်ခဲစေပါသည်။ ကြာလာတော့ အောင်ဘညိုစိတ်မရှည်ချင်တော့။ ရွှေစင့် အော်ညည်းသံလေးတွေက လည်းပိုပြီးစိပ်၊ ပိုပြီးတုန်ရီအက်ကွဲ လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေ တော့ဟု ရှိသမျှအားအင်ကို အကုန်ထုတ်သုံးချလိုက်သည်။
ရွှေစင့် အော်သံလေးက လမ်းတစ်ဝက်မှာပင်ပြတ်ကျသွားသည်။ သူမမှာ အော်ဖို့တောင်အင်အားရှိတော့ပုံမရ။ အောင်ဘညို ရင်ဘတ်ကိုတွန်းထားသော လက်ချောင်းတွေ ကောက်ကွေးသွားပြီးရင်ဘတ်သားတွေကို ကုပ်ဆွဲခြစ်သည်။ အကျီခံနေသောကြောင့် မနာပါ။ အောင်ဘညိုကိုယ်တိုင်ကလည်း ခရီးအတော်ရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် လမ်းဆုံးထိဆက်သွားဖို့သာအာရုံရောက်နေသောကြောင့် သတိပင်မထားမိ။
ခဏနေတော့ ရွှေစင့်ဆီက အသံလေးတွေပြန်ထွက်လာသည်။ တစုံတစ်ခုကိုလည်း ဗလုံးဗထွေးပြောနေ၏။ စစချင်း အောင်ဘညိုနားမလည် ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။ အတော်ကြာမှ အဓိပ္ပါယ်ကိုသဘောပေါက်သည်။
'အင်း . . အင် . . အောင်. . . ဘညို. . . နင် . . နင်သိပ်. . သိပ် . . . ရက်စက်တာပဲ'
'မရက်စက်ပါဘူး ရွှေစင်ရယ်၊ ငါနင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ပါ'
'နာတယ်. . . နာတယ် . . . ငါမယုံဘူး'
ခုလိုအချိန်မှာမှ ရွှေစင်ယုံအောင်ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း။ လက်ရှိလုပ်နေတာကို အကောင်းဆုံးဆက်လုပ်ဖို့သာရှိသည်ဟု အောင်ဘညိုထင်သည်။ ရွှေစင် ကိုယ်တိုင်လည်း အလူးအလဲ ခံစားနေရသည်ကို မြင်နေရသည်မို့ အချိန်ကြာကြာ မဆွဲရဲဘဲ တက်သုတ်နှင်ရတော့သည်။ ဒီနေ့မှာမှ အောင်ဘညို ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်မထိန်းနိုင် ခုမှပထမဆုံးကြုံရသည့် အရိုင်းလေးတစ်ယောက်နှယ်ပင် ဇာတ်ရှိန်အမြင့်ဆုံးအပိုင်းသို့ ခဏတွင်းပင်ရောက်လာသည်။အားလုံးပြီးဆုံးသွား၍ ရွှေစင့် ကိုပေါ် မှောက်ချလိုက်ချိန်တွင် ရင်တွေက ဗလောင်ဆူပြီး ခေါင်းထဲမှာ မူးသလိုလိုရီသလို မှိုင်းဝေဝေကြီးဖြစ်နေ၏။ ရွှေစင်လည်း တကိုယ်လုံးတုန်နေသည်။အောင်ဘညို၏ ဘေးတစ်ဖက်တချက်ရှိ ရွှေစင့် ခြေထောက်တွေက အကြောဆွဲသလိုတွန့်ကနဲ တွန့်ကနဲဖြစ်ဖြစ်သွားသည်ကိုသတိထားလိုက်မိသည်။
ဒီတော့လည်း သူကလေးခမျာ အတော်မချိမဆန့် ခံလိုက်ရရှာမှာပဲဟု တွေးရင်းစိတ် မကောင်းဖြစ်ရသည်။ စိတ်နောက် ကိုယ်ပါမလုပ်ဘဲ ဆင်ခြင်လိုက်မိရင်ကောင်းသားဟုတွေးမိပြီးနောက် ရွှေစင့် မျက်နှာကိုပင်မကြည့်ရဲတော့။ နားထဲမှာရွှေစင့် ရှိုက်သံကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မုန်းမိသွားသည်။ ရွှေစင် စိတ်ဆိုးသွားလေပြီလား။ စိတ်ဆိုးမုန်းတီးသွားလောက်အောင်လည်း သူကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုက ထိုက်တန်နေသည်။ ထို့ကြောင့်

'ရွှေစင်၊ ရွှေစင် ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသလားဟင်'
ဘာမှအဖြေမရ၊ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ထို့ကြောင့် ရွှေစင့် ပုခုံးနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရမ်းရင်း အလောတကြီးထပ်မေးလိုက်မိသည်။
'ဖြေပါဦးရွှေစင်ရယ်၊ ငါ့ကိုစိတ်မဆိုးလိုက်ပါနဲ့၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်'
ရွှေစင်လှည့်လာပြီး အောင်ဘညိုကို နွမ်းနယ်ဖျော့တော့စွာကြည့်သည်ပြီးမှ
'စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ငါစိတ်မကောင်းဘူး၊ အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်၊ ငါ. . ငါ'
စကားကိုဆုံးအောင်ဆက်မပြော နိုင်ဘဲချုံးပွဲချငိုတော့သည်။ အောင်ဘညိုကိုယ်တိုင်လည်းမျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာ၏။ သူမကိုကျေနပ်အောင် ဘယ်လိုချော့ရမှန်းလည်းစဉ်းစားမရ။ မိမိဘက်က အခွင့်အရေးများအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားနိုင်လောက်ကြောင်းတွေး မိသောအခါ ထိတ်လန့်စိတ်နှင့် အတူဖြစ်လာရသော ကြေကွဲ ခြင်းကြောင့် အောင်ဘညိုပါ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ သည်။ရွှေစင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေပုံ ကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာနာကျင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုနေသော ရွှေစင့်ကို တင်းတင်းဆွဲဖက်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရမည်ကိုလည်း စဉ်းစားလို့မရပါ။ သို့သော်ရွှေစင်က အောင်ဘညို ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြာကြာမနေ၊ အောင်ဘညိုကို အတင်းပြန်တွန်းထုတ်သည်။
မျက်နှာချင်းပြန်၍ ဆိုင်မိချိန်မှာ အောင်ဘညို မျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်တွေကိုမြင်တော့ ရွှေစင်တွေ ေးသွားသည်။ အငိုတိတ်သွားသော်လည်း နုတ်ခမ်းလေး တုန်၍တုန်၍ ရှိုက်ရင်း အောင်ဘညိုကို ကြည့်နေသည်။ အတော်လေးကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဆတ်ကနဲထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ခါးအောက်ပိုင်းက ဗလာကျင်းနေသည်ကို သတိပြုမိပြီး ချက်ချင်းပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။ အောင်ဘညိုလည်း လုပ်မိလုပ်ရာ မြေပေါ်မှာ အလိပ်လိုက်ကလေးကျနေသော သူမ ဘောင်းဘီကလေးကို ကောက်ယူဆွဲဖြန့်ပြီး လက်ထဲထိုးထည့်ပေးမိသည်။ မြေပေါ်မှာ ဒူးကလေး စိပြီးထိုင်နေသော ရွှေစင်က ဆတ်ကနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး တဖက်သို့လှည့်၍ ထိုင်လျှက်က နေပြန်ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ ထမိန် ကို အောင်ဘညို လှမ်းအကောက်မှာ ဆွဲလုသွားပြီး ခပ်မြန်မြန် ဝတ်သည်။ ဝတ်ပြီးသည်နှင့် ထွက်သွားတော့သည်။ အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို လမ်းလျှောက်ရင်းပြန်တပ်သွားသည်။
'ငါတောင်းပန်ပါတယ်ရွှေစင်ရယ်၊ ငါ့ကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ငါ့ကို မမုန်းလိုက်ပါနဲ့၊ ငါနင့်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်ရွှေစင်ရယ်'
ဆီမန်းမန်းသလို တတွတ်တွတ်ရေရွတ် တောင်းပန်ရင်း နောက်ကလိုက်လာနေသော အောင်ဘညိုကို တချက်ပင်ငဲ့ မကြည့်ပါ။ ထို့ကြောင့် အောင်ဘညိုလည်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ လက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲ လိုက်မိသည်။
'အောင်ဘညို၊ နင်ငါ့နောက်ကို လိုက်မလာနဲ့ နော်၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုလည်းပြန်ကြည့်ဦး'
ဒေါသဖြင့် လှည့်အော်လိုက်သော ကြောင့် အောင်ဘညို ရွှေစင်ပြောသလိုပြန်ကြည့် မိမှ သူ့ အောက်ပိုင်း ဗလာကိုယ်ထည်းနှင့် ရွှေစင့် နောက်ကိုလိုက်လာခဲ့ မှန်းသတိပြုလိုက်မိသည်။ နောက်ကို ကပျာကယာပြန်ပြေး၍ လုံချည်ကောက်ဝတ်နေစဉ်မှာပင် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ် နှင့်ပြေးသွားသော ရွှေစင်က တော်တော်ဝေးဝေးကိုရောက်နေလေပြီ။ အမြန်ဆုံးသုတ်ခြေတင် လိုက်သော်လည်း မှိုလုလု အချိန်မှာပင် ရွှေစင်က သူမတို့ခြံထဲ ဝင်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် မချင့်မရဲ ဖြင့် ကျန်ခဲ့ရသည်။
အရိပ် အယောင်လေး မြင်ရလေ နိုးနှင့် အိမ်ရှေ့ လမ်းမတဝိုက်တွင် ယောင်လည်လည် လမ်းသလားရင်းစောင့်သော်လည်း အရပ်ကလေးပင်မမြင်ရ။ မိုးစုပ်စုပ် ချုပ်၍ လမ်းမီးတွေ လင်းလက်လာတော့မှ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ပြန်ခဲ့ရသည်။
'အင်း . . . ဟိုကောင်တွေ မေးရင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ'
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

အောင်ဘညိုက သာစိုးရိမ်နေသော်လည်း သူငယ်ချင်းတွေက အောင်ဘညို ဂရုထားမိကြပုံမရပါ။သူ တို့ဖာသာ သူတို့ ပျော်နေကြသည်။ ရွှေစင် လိုစည်းကမ်းရှိ၍ အနေတည်သော မိန်းကလေး တစ် ယောက်ကို လိုက်ပို့ ရခြင်းဖြစ်တာ ကြောင့် တောင်တောင်အီအီ မတွေးကြခြင်းလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုညနေက အောင်ဘညို အမူးထပ် သောက်လိုက်သည်။ အိမ်ကို ဘယ်ကဘယ်လိုပြန်ရောက်သည် ကိုပင် မမှတ်မိတော့။

နောက်နေ့ မနက် မိုးလင်းသည်နှင့် ခေါင်းတွေ အလွန်အုံ ကိုက်ခဲနေသည့်ကြားမှ စက်ဘီးဆွဲပြီး ရွှေစင်တို့ အိမ်ဖက်လာခဲ့ သည်။ မယောင်မလည် ဟိုနားဒီနားက ပတ်ချောင်းနေသော်လည်း အ ရိပ်အယောင်လေးတောင် မမြင်ရပါ။ ဘာမှ မစားရသေးသော ဗိုက်ကဆန္ဒပြလာသောကြောင့် မုန့် သွားစား လဖက်ရည်သောက်ပြီးပြန်လာ ပြန်သော်လည်း အချီးနှီးသာဖြစ်ရသည်။

မနေ့က ကိစ္စတွေ အတွက် တောင်းပန်ဖို့ချော့ ဖို့ကြိုတင်စဉ်းစား စိတ်ကူးလာသည့် စကားလုံးတွေ လည်း ဧပြီလ နေ၏ အပူရှိန်ကြောင့် ဘယ်ကိုရောက်သွားကြလေသည်မသိ။ ရွှေစင့်ကို တွေ့မြင် ခွင့် စကားပြောခွင့် ရလိုက်လျှင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့်မည်ဟု အောင်ဘညို ယုံသည်။ ရွှေ စင်ကသာ အလိုမတူလျှင် နောက်တစ်ခါ စည်းမကျော်မိအောင် ထိန်းမည်ဟု လည်းစိတ်ပိုင်းဖြတ် ထားကြောင်း ရွှေစင်သိအောင်ပြောချင်သည်။ သို့သော် ရွှေစင်ကို ခြံဝင်းထဲမှာ၊ အိမ်ပြတင်းပေါက် တွေမှာ ရိပ်ကနဲတောင်မမြင်ရ။ တအိမ်လုံးလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ နေလည်အိမ်ပြန်ထ မင်းစားပြီး နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လာပါသော်လည်း။ အဆင်မပြေပါ။

အိမ်အဝင်တံခါးနှင့် ပြတင်းပေါက်တွေ ကိုဖွင့်ထားသဖြင့် လူမရှိတာလည်း မဖြစ်နိုင်။ အိမ်ရှေ့မှာ ရွှေစင့် အဖေ၏ မာဇဒါ ဘီ၆၀၀ ကားကလေး ရပ်ထားသည်ကိုပင်တွေ့ရသည်။ မနက်ကလည်း တ မနက်လုံး စောင့်ပြီးပြီ။ ညနေမိုးချုပ်ထိအောင်ဆင်နေလျှင် သတိထားမိသူရှိပါက မသင်္ကာ ဖြစ်ကြ မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်သောကြောင့် နေ မစောင်းမှီတပ်ခေါက်ပြန်ခဲ့ရသည်။

ရွှေစင့်ကိုတွေ့ လိုဇောဖြင့် စိတ်စောနေမိသော်လည်း အောင်ဘညို စိတ်ထဲသိပ်တွေးမပူပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက် အဆုံးတိုင်အောင် ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ ကြပြီဖြစ်သဖြင့်ရွှေစင် ရှက်ပြီး ရှောင်နေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ယူဆရသည်။ စဖြစ်ဖြစ် ချင်း သူ့ကို စိတ်ဆိုးမုန်းတီးသွားမှာ စိုးရိမ် ခဲ့မိသော်လည်း သွေးအေးသွားသော အခါ သူတို့ နှစ်ဦးပတ်သက်ခဲ့သမျှ အားလုံးကို ပြန်စဉ်းစားမိလိုက်သောအခါ သူ့ကိုရွှေ စင်မမုန်းဟု အဖြေရသည်။ မိန်းကလေးပီပီ ရှက်စိတ်ကြောင့် သာသူ့ကို ရှောင်နေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အောင်ဘညို ယုံသည်။ အနည်းငယ် လန့်ကောင်းလည်း လန့်သွားနိုင်သည်။ထို့ ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ မှာ ရွှေစင်တို့ လမ်းထဲမသွားတော့ဘဲ ရွှေစင်ငှားနေကျ စာအုပ်ဆိုင်မှာ ညနေခင်းမှ သွားစောင့်သည်။ ရွှေစင်လုံးဝမလာပါ။ ဆိုင်ထဲဝင်မေး ကြည့်တော့မှ ရွှေစင့် အဖေ၏ တပည့်တစ်ယောက် ရွှေစင်ငှားထားသမျှ စာအုပ်များပြန်လာအပ်သွားကြောင်း သိရသည်။ ဘာစာ အုပ်မှလည်းထပ်ငှားသွားခြင်းမရှိတဲ့။ အောင်ဘညို စိတ်နည်းနည်းညစ်သွားသည်။

နောက်ရက်တွေ မှာလည်းပိုညစ်ရပြန်သည်။ ရွှေစင့်ကို အရိပ်အယောင် မမြင်ရပြန်။ အိမ်အနီးဆုံး ဖြစ်သော တင်ရွှေ ကိုသွားတီးခေါက်ကြည့် ပြန်တော့လည်း ယောင်ဝါးဝါးနှင့် ဘာမှသေချာမသိ။ အိမ်မှာပဲ ရှိသလိုလို၊ ခရီးပဲထွက်သွားသလိုလို။မကြာခင် အောင်စာရင်းတွေ ထွက်တော့မည်။ ဒီပုံ အတိုင်းဆိုလျှင် အောင်စာရင်းတောင် လာကြည့်ချင်မှကြည့်လေမည်။

'အိမ် ကိုသွားမေးရအောင်ကွာ'

သိန်းဝင်း ကအကြံပေးသော်လည်း အောင်ဘညို ဒီလိုသတ္တိမျိုးကမရှိ။ သူမသွားရဲပါ။ နောက်ဆုံး ရသည့် အကြံက ထုံးစံအတိုင်း လက်ဦးဆရာကိုဘိုကြီးကို အကူအညီတောင်းရန်ဖြစ်သည်။

'အင်း . . . ငါ့ဆရာသားကတော့ ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ ဆိုပါဦး အခြေအနေလေး'

မပြောရင် မကူညီမှာ စိုးပြီး အကျိုးအကြောင်းအကုန် ဇာတ်စုံ ခင်းပြလိုက်ရသည်။ ကိုဘိုကြီးက စိတ် ဝင်တစားနားထောင်ပေးပါသည်။

'အေးပါ၊ ဒီအတိုင်းဆို ကောင်မလေးက မင်းကိုသဘောကျပါတယ်။ မင်းတို့ တတွဲတွဲ တွေ့နေ
တာကြာပြီပဲ၊ ငါက ရည်းစားဖြစ်နေပြီတောင်ထင်တာ. . ဟားဟား . . မင်းက တော့ တကယ့်ကောင်
ကွာ၊ အဖြေတောင် မပေးရသေးဘူး၊ တခါထဲ တန်းဖြုတ် တော့တာပဲ'
'အင်းပါ၊ အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါဦး ခု မတွေ့တာ ဆယ်ရက်ကျော်သွားပြီ။ ဟိုကောင် တင်ရွှေပြော
တော့ ခရီးထွက်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဟုတ်မဟုတ် ဗျာ၊ သိချင်လို့'
'အိုကေ . . လေ၊ ဖြစ်ပါတယ်၊ နောက်တော့ ဆင်ချင်ပေါ့ကွာ၊ အရိုးတွေ များ ကျိုး ကုန်လို့ ဆေးရုံ
တင်ထားရလားမသိဘူး၊ မင်းဆေးရုံ ဘက်ကော သွားစုံစမ်းသေးလား'
'ဟာဗျာ ၊ ခင်ဗျားကြီးကလည်း မဦးမချွတ်'
အောင်ဘညို ကိုစပြီး တဟားဟားရယ်ရင်း ကိုဘိုကြီးထွက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ကိုဘိုကြီး
ကတာဝန်ကျေရှာပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ နေ့ ခင်းမှာပင် အောင်ဘညို သတင်းအစုံရသည်။ ရွှေ
စင် အိမ်မှာ မရှိ။ သူ့ဖခင်၏ ဆွေမျိုးများရှိရာ သို့ အလည်သွားနေသည်တဲ့။ စိတ်နည်းနည်းတော့
သက်သာသွားသည်။ သို့သော် သူနှင့်ဖြစ်ခဲ့ တာတွေ အိမ်ကသိသွား၍များတခြားကို ပို့လေသလား
ဟု တွေးမိပြန်သော်လည်း ကိုဘိုကြီးက
'မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူက သွားချင်တယ် ဆိုလို့ အဖိုးကြီးက ရုံးဖျက်ပြီး လိုက်ပို့ရတာ၊ အတင်းလွှတ်
တာမဟုတ်ဘူး'
'ဒါဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့် ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်တယ်'
'မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွ၊ မင်းကောင်မလေး ရှက်သွားတယ်ထင်ပါတယ်။ စစချင်း ကဒီလိုပါပဲ၊ ကျောင်း
ဖွင့်ရင် ပြန်လာမှာပေါ့'
ကိုဘိုကြီး ကအားပေးသောကြောင့် အောင်ဘညို စိတ်တွေပြန်တက်ကြွလာသည်။ ကျောင်းမဖွင့်မှီ
ပြန်လာကောင်းလည်းလာနိုင်သည် ကိုတွေးမိပြီး စိတ်ထဲပျော်သွား၏။
'ပြန်လာရင် မေးကြည့်လိုက်၊ ငါပြောရဲတယ်၊ မင်းကောင်မလေးခုလောက် ဆို မင်းနဲ့ ဖိုက်တုန်းက
အကြောင်းတွေ ပြန်ပြန်တွေးပြီးဖီး တက်နေမှာ'
ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ အောင်ဘညို ရင်ထဲက အလုံးကြီးကျသွား သည်။ ရွှေစင်လည်း ရင်
ခုန်နေလိမ့်မည်ဟု တွေးပြီးပျော်သွားသည်။
'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဘိုကြီးရာ၊ လဘက်ရည်သောက်မလား လိုက်တိုက်မယ်၊ လာသွားကြရအောင်'
'တော်ပါပြီ ဆရာလေးရယ်၊ ခက်ခက်ခဲခဲမှ မဟုတ်တာ၊ ဟိုဟာဒီဟာ ပြဿနာတွေ ရှုပ်မလာရင်ပြီးတာပဲ'
ကိုဘိုကြီးက လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဗိုက်ရှေ့ မှာဝိုင်းပြသည်။ အောင်ဘညို စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွား
ရသည်။ သူတို့ အသက်တွေ ကငယ်သေးသောကြောင့် တကြိမ်တခါ နှင့်ဘာမှ မဖြစ်လောက်ဟုသာတွေး
လိုက်ရသည်။

သိပ်မကြာ လိုက်ခင်မှာပင် အောင်စာရင်းတွေ ထွက်လာသည်။ အောင်ဘညို ခါတိုင်းလို အောက်ခြေ
က မဟုတ်ဘဲ အလယ်နားလောက်ဆီမှ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပင်အောင်ပါသည်။ ရွှေစင်ကတော့
ဂုဏ်ထူးတွေ တသီကြီးပါ၏။ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ထင်မထားသော သိန်းဝင်းပင် အောင်သည်။ ကေသီ
စိုးတယောက်က တော့ ကျပြန်လေ၏။ သိန်းဝင်းပါ အောင်လာသဖြင့် ရွှေစင် မရောက်သေးသော်လည်း
အောင်ဘညို၏ အောင်မြင်မှုသည် ပျင်းချောက်ချောက် မနေပါ။
'အောင်ဘညို ငါထင်တာတော့ ကေသီစိုးက ကျော်ဟိန်းဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ ရွှာရောက်မှ မဟုတ်ဘူးဒီ
မှာထဲက တအိမ်ထဲတူတူနေပြီး လူလစ်တာနဲ့ တွယ်နေသလားမသိဘူး'
'ဘာဖြစ်လို့ တုန်းဟ'
'ငါလိုကောင်တောင် အောင်တယ်ဆိုတော့၊ သူက မိန်းကလေးလေ၊ ငါ့ထက်စာပိုကြည့်ဖြစ်မှာပဲ၊ ခု
ဟာ က စာတောင်ကောင်းကောင်း ကြည့်မယ့် ပုံမပေါ်ဘူး၊ မင်းမယုံရင် စောင့်ကြည့် အဲဒီ ကျော်
ဟိန်း ဆိုတဲ့ ဘဲလဲ ဆယ်တန်းကျကို ကျရမယ်'
'မင်းကလဲကွာ သူများသားသမီးကို'
အောင်ဘညို သိန်းဝင်းကို ကန့်သာကန့်ကွက်လိုက်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း သို့လောသို့လော
ဖြစ်သာ၊ သိန်းဝင်းက သူ့ယူဆချက်ကို ဆက်လက်ဖေါ်ထုတ်နေသည်။

'မင်းစဉ်းစားကြည့် ကွာ၊ သူက ဆယ်တန်းဆိုတော့ ကောင်မလေးကို စာပြပေးမယ် ဘာညာ လုပ်လို့ ရတယ်၊ လူကြီးတွေ ကလည်း အမျိုးဆိုပြီးကြည့်နေမှာပဲ၊ စာပြပေးသလိုလိုနဲ့ စားပွဲအောက်ကနေ နှိုက်နေရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'
'ဟာကွာ'
ကေသီစိုးနှင့် သူ ဘာမှမသက်ဆိုင်တော့ပါဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ဒီလိုစကားတွေ ကြားရတော့ မျက်နှာပူသလိုလို၊ ဘာလိုလိုဖြစ်ရသည်။
'အများကြီးဖြစ်နိုင်တယ်နော် အောင်ဘညို၊ ဒီကောင့်ရုပ်ကလည်း ကုပ်ကမြင်း၊ လူလစ်ရင် လက်သရမ်းမယ့်ရုပ်မျိုး'
သိန်းဝင်းက သူ့အထင်နှင့်သူခိုင်မာနေသည်။
'လစ်ရင်လစ်သလို ဟိုကိုင်ဒီကိုင်လုပ်မယ်ကွာ၊ ဒီ့ထက်ပို အခြေအနေပေးရင် ဆော်တော့မှာပဲ၊ မင်းကေသီစိုးကလည်း ဆော်ချင်စရာကြီး၊ အဟီး .. ငါတောင် ရရင်ဆော်ချင်သေး'
'ငါ့ ကေသီစိုး မဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းကလဲ'
'အေးအေး၊ မေ့သွားလို့၊ ဟဲဟဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းငဖောင်ရိုးမလေးရော၊ ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ'
'မသိဘူးကွာ၊ ငါလဲ သိချင်နေတာ'
'သူကစာကြမ်းပိုးပဲ၊ ကျောင်း ဖွင့်ရင်တော့ လာကိုလာမှာပါ'
အောင်ဘညိုလည်း ဒီလိုပဲမျှော်လင့် ပါသည်။
'ဒီလိုလုပ်ပါလားအောင်ဘညို၊ သူစာမေးပွဲ အောင်တယ်ဆိုပြီးသူ့ အိမ်သွားပြောရင်း မေးကြည့်ရအောင်'
မဖြစ်နိုင်ပါ၊ အောင်ဘညို လည်းမသွားရဲပါ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကြောက်သလို စိတ်မှာခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့်
'မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့ဘိုးတော်က အကောင်ပဲ၊ အောင်စာရင်း မထွက်ခင်ကထဲက သိပြီးသားတောင်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ'
သိန်းဝင်းက သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် သည်၊ ပြီးတော့မှ
'အမှန် အတိုင်းပြောရရင်၊ ဒီကောင်မလေး နဲ့ ဆိုရင် မင်းအတွက် အများကြီးကောင်းတယ်ကွ၊ မင်းကြိမ်းသေပေါက် သူနဲ့ တူတူဆို ဆယ်တန်းနှစ်ချင်းပေါက် အောင်မှာပဲ'
အောင်ဘညို ရင်ထဲမှာ နွေးကနဲဖြစ်သွားသည်။ တက္ကသိုလ် ရောက်မှ ဆိုသော ရွှေစင့် အသံလေးကိုနားမှာ ပြန်ကြားလိုက်မိသည်။ အောင်ဘညို လည်းဒီလိုပဲဖြစ်ချင်ပါသည်။
'မင်းတော်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ကဲလာ ငါမုန့် ဖိုးတွေ တပုံတခေါင်းရထားတယ်၊ စားချင်ရာစား သွားရအောင်'
ထိုနေ့က သိန်းဝင်းသာ မက တခြားသူငယ်ချင်းတွေကိုပါ အောင်ဘညို တကာခံလိုက်သည်။ စာမေးပွဲ အောင်သည့်အတွက် အပြင် မကြာခင်ရွှေစင်ပြန်လာတော့ မည်ဟု တွေးပြီးပျော်ရသောကြောင့်လည်း စေတနာတွေ အလွန်ထက်သန်သွားခြင်းကြောင့်လည်းပါပါသည်။ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ဖို့က ဘာမှမလိုတော့ပေ။
သို့ပါသော်လည်း တခုသောမနက်မှာ ကိုဘိုကြီး သတင်းဆိုးတစ်ခုနှင့်အတူရောက်လာသည်။
'အောင်ဘညိုရေ .. မင်းယောက်ခမ လောင်းကြီး နယ်ပြောင်းရမယ်တဲ့'
'ဗျာ၊ ဘာပြောတယ်'
နားကြားများလွဲ လေသလားဟု အောင်ဘညို သေချာအောင်ပြန်မေးမိသည်။
'မင်းယောက်ခမကြီးနယ်ပြောင်းရမယ်တဲ့'
'ဟုတ်ရဲ့လားကိုဘိုကြီးရယ်၊ သေချာသလား'
အောင်ဘညို မချိတင်ကဲပြန်မေးမိသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းခုန် နေသည့်အပြင်၊ လူကလည်း လေဟာနယ်ထဲမှာ လွတ်နေသလိုခံစားနေရသည်။
'ငါမဟုတ်ဘဲ ပြောမလားကွ'
'ရောက်လာတာ ဘာကြာသေးလို့လည်းဗျာ၊ ရက်စက်လိုက်ကြတာ'
လေသံပျော့ကလေးဖြင့် ညည်းညူ လိုက်ရင်း ဘယ်သူ့ကိုမှန်းမသိ အပြစ်တင်မိသည်။
'ဘာရက်စက်ရမှာလဲဟ၊ ရာထူးတိုးသွားတာ၊ အကောင်ပိုကြီး အမြီးပိုရှည်သွားတာ'
ကိုဘိုကြီးက နောက်နေသော်လည်း အောင်ဘညို ရင်မှာကွဲကြေနေရသည်။ မျှော်လင့် ချက်တွေအားလုံးရေစုန်မျောသွားရသလိုမျိုး သူ့ကိုယ်ပေါ်က အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရသလိုမျိုး ခံစားနေရသည်။ ဖခင် အလုပ်ပြောင်းသည့် နောက်သို့ ရွှေစင်လည်း မလွဲမသွေ လိုက်ရပေတော့မည်။
'ကိုဘိုကြီး၊ ဟိုဗျာ .. ဘယ်ကိုပြောင်းရ မယ်၊ ဘယ်တော့ပြောင်းမယ် ဆိုတာလေး စုံစမ်းပေးစမ်းပါဗျာ'

‘ပြောင်းရမှာက တော့ ပုသိမ်ပဲ၊ ဘယ်တော့လဲဆိုတာတော့ ငါမသိသေးဘူး၊ ရပါတယ်၊ မခက်ပါဘူး၊ ငါသိသိချင်း လာပြောမယ်၊ ဟုတ်လား’

အောင်ဘညို လေးပင်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မျှော်လင့် မထားပါဘဲ ရွှေစင့်ကို ခွဲရချေတော့မည်။

‘သိပ်စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ကွာ၊ ဗမာပြည်ထဲပဲ၊ မဝေးပါဘူး’

အောင်ဘညို စိတ်အတော်ထိခိုက်သွားမှန်း ရိပ်မိပြီး ကိုဘိုကြီးက အားပေးသည်။ အောင်ဘညို အားတင်းပါသည်။ သို့သော်မလွယ်ကူပါ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် မခွဲရခင် ရွှေစင်နှင့် တွေ့လို စကားပြောလိုသည်။ ခုလောက် ဆိုရွှေစင် စိတ်ဆိုးပြေလောက်ပြီဟု ထင်သည်။ မပြောင်းခင် ပြန်အလာမှာ မတွေ့တွေ့ အောင်ကြံဖို့ အောင်ဘညို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုး အောင်ဘညို တခါမှမတွေ့ ကြုံခဲ့ဖူးပါ။ တွေ့ရကြုံရလိမ့်မည်ဟုလည်းမထင်။ နောက်ဆုံးတွေ့ ခဲ့ချိန်က မြင်ခဲ့ရသော နာနာကျည်းကျည်း ရွှေစင့်အကြည့်ကို မြင်ယောင်ပြီး ချွေးတွေပြန်ချင်လာ၏။ သူ၏ အကြမ်းပတမ်း လုပ်ရပ်တွေ အောက်မှ တညည်းညည်း တညူညူ အသံလေးတွေ နားထဲမှာပြန်ကြားရသလိုရှိသည်။ ဆေးနီနီပက်ထားသလို ရဲနေသော မျက်နှာကလေး၊ ထိုမှသည်လည်တိုင် နောက်တစ်ဆင့် တကိုယ်လုံးမျက်လုံးထဲမြင်လာသည်။ အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူက်လိုက်တိုင်း နိမ့်လိုက်မြင့် လိုက်တုန်ခါနေသော နံရိုးနှစ်ဖက်ကြားက ဝမ်းပြင်သားချပ်ချပ်ကလေးသည်ပင် နီရောင်သန်းနေ၏။ ရွှေစင် အရမ်းရှက်ခဲ့ရှာပေမည်။ ထို့နည်းတူ အလွန်လည်းကြောက်နေခဲ့ပေလိမ့်မည်။

‘မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ ရွှေစင်ရယ်’

ကြားနိုင်မှာမဟုတ်မှန်းသိပါလျှက်နှင့် နှုတ်ကတိုးတိုးတောင်းပန်မိသည်။ ဘယ်လိုကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ရွှေစင့်ကို တွေ့အောင်ကြိုးစားဖို့ စိတ်ကိုခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ ဇာတ်လမ်းသည် ညနေခင်းတစ်ခုမှ လူသူမရှိသောခြံပျက်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ အဆုံးသတ်သွားရခြင်း မျိုးကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါ။

နောက်တစ်ပတ်လောက်အကြာတွင် ရွှေစင်ပြန်လာတော့မည်ဟု ကိုဘိုကြီးထံမှ သတင်းအခိုင်အမာရရှိသည်။ တင်ရွှေ ကို ရွှေစင်တို့ လမ်းထဲမှာ ကြည့်ကင်းချထားလိုက်ပြီး သူနှင့် သိန်းဝင်းက အဝေးပြေးကားတွေ ရပ်လေ့ရှိသောနေရာ များတဝိုက်က လဘက်ရည်ဆိုင်များ အအေးဆိုင်များတွင် ဟိုဆိုင်ဒီဆိုင်ပြောင်းရင်း စတည်းချပြီးစောင့်သည်။ သုံးရက်လောက် ဒုက္ခခံအပြီးမှာ ဒုက္ခခံရကျိုး မနပ်သောသတင်းရ၏။ အောင်ဘညို နှင့်သိန်းဝင်း မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေသည့်ကြားမှ ရွှေစင်က အိမ်ပြန်ရောက်နေလေပြီ။ ရွှေစင်တို့ သားအမိက ရွှေစင့် အဖေဌာနမှ ကားကြုံစီး၍ ပြန်လာခဲ့ကြသည်တဲ့။ အဝေးပြေးကားတွေ ကိုသာဂရုထားနေသော အောင်ဘညို တို့မသိလိုက်ကြရပေ။

ရွှေစင် ရောက်သည်ဆိုသည့် နေ့မှစ၍ အောင်ဘညို အချိန်ရှိသရွေ့ ရွှေစင်တို့ လမ်းထဲမှာသာ အချိန်ကုန်နေတော့သည်။ သို့သော်လည်း ရွှေစင့်ကို အရိပ်အယောင်ပင်မမြင်ရ။ စိတ်ညစ်နေသော အောင်ဘညိုကိုသိန်းဝင်းက အကြံကောင်းတစ်ခုပေးသည်။ အတန်းထဲမှ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်သုံးယောက်ကို နုတ်ဆက်ရန် အကြောင်းပြပြီး ရွှေစင့်ဆီသွားခိုင်းဖို့ဖြစ်သည်။

‘မင်းစာတစ်စောင် လောက်ရေးပေးချင်ပေးလိုက်ပါလား’

အကြံအစည်က ကောင်းသောကြောင့် အောင်ဘညို လက်ခံလိုက်သည်။ စာရေးရမည်ဆိုတော့လည်း ဘာရေးရမှန်းမသိ။ ပြောချင်တာတွေက များနေသည်။ ဘယ်လို အစချီ၍ ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရမှန်းလည်းမတွေးတတ်။

‘မင်းရေးထားလိုက်လေ၊ ငါ ကောင်မလေးတွေ ဆီသွားစည်းရုံးရေးဆင်းလိုက်ဦးမယ်’

သိန်းဝင်း ထွက်သွား တော့အောင်ဘညို ငေါင်ကြောင်ကြောင့် ကျန်ရစ်သည်။ စာရေးဖို့ခေါင်းထဲမှာဘာမှအစရှာလို့မရ။ စိတ်ကူးထဲပေါ်လာတာတွေကို လည်းတစ်ခုမှအဆင်မပြေဟု ထင်နေသည်။ နောက်ဆုံးဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေဟု ချရေးလိုက်သမျှ ကိုလည်း မကြိုက်။ ရေးလိုက် ဖျက်လိုက် ဖြဲပစ်လိုက်နှင့် အတော်ခက်သော အလုပ်ပေတည်း။

‘ကဲကွာ၊ ဒါလောက်တောင်ဖြစ်တာ၊ တိုတိုပဲ ရေးတော့မယ်’ ဟု စိတ်ကိုဖြတ်လိုက်ပြီးရေးချလိုက်သည်။

ရွှေစင်

အားလုံးအတွက်ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ငါ့ကို မမုန်းပါနဲ့ဟာ၊

ငါနင့်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။ နင်မသွားခင် ခဏလောက် တွေ့ပါရစေ။ စာအုပ်ဆိုင်ရှေ့က အအေးဆိုင်မှာ ညနေ သုံးနာရီ စောင့်နေမယ်။ ဆက်ဆက်လာခဲ့ ဖို့တောင်းပန်ပါတယ်။

အရမ်းချစ်တဲ့

ပြောလိုရာ ကို ခပ်ရှင်းရှင်း ရေးပြီးနောက် ဖတ်ကြည့်ပြန်သော် စိတ်တိုင်းမကျ၊ တခုခုလိုနေသလို၊ သို့
သော်လည်း ဒီထက်လည်း အောင်ဘညို မရေးတတ်တော့ပါ။ အထပ်ထပ် ဖတ်ပြီးမှ စိတ်ဒုန်းဒုန်း ချနေ
စဉ် သိန်းဝင်းပြန်ရောက်လာသည်။
'အဆင်ပြေတယ်ကွ၊ မိစုရယ်၊ ဖက်တီးမနဲ့ သန္တာအေး ရယ်၊ မနက်ဖြန်သွားပေးမယ်တဲ့'
အားတက်ဖွယ်ရာ သတင်းပါပေ။
'မနက်ဖြန် နေ့လည်ရုပ်ရှင်တပွဲ ပြရမယ်၊ အသုပ်လည်းကျွေးရမယ်တဲ့ ပြောလိုက်တယ်'
တော်တော် အခွင့်ကောင်းယူတဲ့ ဟာမတွေ ဟုစိတ်ထဲကတွေး လိုက်မိသော်လည်း ရွှေစင့်ကိုသာ တွေ့
ခွင့်ရလျှင် ဒီထက်မက တန်ပါသည်ဟု အောင်ဘညို ထင်ပါသည်။
'ဘယ်မလဲ မင်းစာ'
'ဒီမှာ၊ နေဦး ပိတ်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းတို့ ဖတ်မှာစိုးလို့'
'လုပ်ပါ၊ လုပ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ စာအိတ်မကြီးစေနဲ့ သူတို့က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပေးရမှာ'
'နေပစေ၊ သူတို့ဒီလောက် အခွင့်အရေးတွေ တောင်းထားတာ၊ ဒါတော့ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့'ဟု
ပြောပြီး အိပ်ထဲထည့်ပိတ်လိုက်သည်။
နောက်နေ့ မနက်မှာ မချောတွေက သိန်းဝင်းပြောသလိုပင် ကန့်ကွက်ကြသည်။ သူ့စာကို တခြား
လူတွေ ဖတ်ကြမှာ စိုး၍အောင်ဘညိုက သုံးလေးကြောင်း လောက်သာရှိသော စာကလေးကို စာ
အိတ် ထူထူ နှင့်ထည့်ထားမိ၏။ သူတို့ကန့် ကွက်သော်လည်း အောင်ဘညိုက မလျှော့။နောက်
ဆုံး မိစုက စာကို ယူပြီးလိပ် လိုက်သောအခါ အဆင်ပြေသွား၏။ အလိပ်ကလေး ဆိုတော့လက်
ထဲမှာလည်း ကိုင်လို့ကောင်းသွားသည်။
အိမ်ဝရောက်သည်အထိ အနီးကပ်ကြီးကြပ် ရန် သိန်းဝင်းက လိုက်သွားတော့ အောင်ဘညို ဂဏှာ
မငြိမ်ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မနက်စာ ပင်ဖြောင့်ဖြောင့် မစားနိုင်ပဲ၊ ရွှေစင့် ကိုချိန်းထားသော
ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ သိန်းဝင်းနှင့် မိန်းကလေးတသိုက်လည်း ဒီဆိုင်ကို ပင်လိုက်လာကြ
လိမ့်မည်။ ပြီးမှ ရုပ်ရှင်ရုံဆီ ဆက်ကြမည်။
နေ့လည် (၁၁) နာရီကျော်ကျော် လောက်မှာ ကိုယ်စားလည် အဖွဲ့ပြန်ရောက်လာသည်။ အားလုံး
ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မြင်ရသောကြောင့် အောင်ဘညိုလည်းစိတ်အေးသွားရသည်။ ရွှေစင့် မိဖများကလည်း
လာနုတ်ဆက်သော သူငယ်ချင်းတွေကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြသည်ဟုသိရသည်။
'ရွှေစင်ကလည်း အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ၊ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေရလို့ လိုက်မနုတ်ဆက်ဖြစ်သေးတာ
ပါတဲ့'
'စာကော စာ'
'ငါပြန်အထွက်မှာ နှုတ်ဆက်ရင်းနဲ့ ခါးကိုဖက်ပြီး ခါးကြားထဲ အလိပ်လိုက်ထိုးထည့်ခဲ့တယ်၊ ဟီးဟီး၊
ထမိန်ထဲလေ'
မိစုက အားနာဟန်ဖြင့် မျက်နှာချိုသွေးသည်။ အောင်ဘညို ပြုံးနေလိုက်သည်။ ဒါကအရေးမကြီးပါ။
သိန်းဝင်းကသာ
'အော်၊ ပေးဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတာ၊ နင့်ဟာနင် ဘယ်ကြားထိုးထည့် ထိုးထည့်'
'ဟဲ့ ကောင် မယုတ်မာနဲ့'
ခုမှ အောင်ဘညို အရေးကြီး တာတစ်ခုသတိရသည်။
'နင်ပေးတာ သူသိရဲ့လား'
'သိပါတယ်ဟ၊ ငါ့ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်လို့ မျက်စိပြန်မှိတ်ပြခဲ့တယ်။'
ဒါလောက်ဆိုအခြေအနေမဆိုးဟု အောင်ဘညို တွက်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲလည်းအေးပြီး ပျော်သွား၏။
'ကဲ ဒကာတော် ရေမွှေရှင်၊ အကျိုးတော်ဆောင်ခလေး'
သိန်းဝင်းက အောင်ဘညိုရှေ့ လက်ဝါးဖြန့်ခံ၏။ အောင်ဘညို ရက်ရောစွာပင် ကိုးဆယ်တန် တစ်ရွက်
ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ မိန်းကလေး သုံးယောက်ခြံရံပြီး သိန်းဝင်း ပျော်ရွှင်စွာ ထွက်သွားသည်။ နာရီကို
ကြည့် လိုက်ရာ ၁၁ နာရီခွဲလောက်သာရှိသေးသဖြင့် အိမ်ခဏပြန်ဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတဝက်ရောက်
မှ စိတ်ကူးပေါက်လာသောကြောင့် ရွှေစင်တို့ အိမ်ဖက်က ပတ်ပြန်ခဲ့သည်။ တအိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်နေ၏။
ရွှေစင့်ကို အရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ရပါ။ သို့သော်လည်း ရွှေစင်အိမ်ထဲမှာ ရှိနေသည်သည်ဆိုသည့် အ
သိရ အောင်ဘညို ရင်ကိုချမ်းမြေ့စေသည်။
စိတ်စောနေသောကြောင့် ချိန်းထားသည့် ဆိုင်ကို အောင်ဘညို အစောကြီးရောက်လာသည်။ နေ့လည် တနာ
ရီပင် မထိုးသေးသော်လည်း ကိစ္စမရှိပါ။ ရွှေစင့်ကို ပြောဖို့၊ တောင်းပန်ဖို့ စကားလုံးတွေ ရွေးချယ် စီစဉ်ဖို့

အချိန်ပိုရသေး၏။ သိန်းဝင်းကတော့ ခုလောက်ဆို မိန်းကလေး သုံးယောက်ခြံရံပြီး ရုပ်ရှင် ရုံထဲရောက်နေလောက်ပေပြီ။ ကျေးဇူးရှင် များအေးချမ်းစွာ ပျော်နေကြချိန်မှာ အောင်ဘညိုသာ လည်တဆန့်ဆန့် ခေါင်းတမော့မော့ နာရီတကြည့်ကြည့် ဖြင့် အိမ်နေ့မရ ဖြစ်နေရသည်။ သုံးနာရီ ထိုးရန်နီးလာလေ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်လေ။ အရေးထဲ ဖွင့်နေသော သီချင်းတွေ ကလည်း အောင်ဘညို စထိုင်ကထဲက အလွမ်းသီချင်းတွေ သာဖြစ်နေ၏။

'တောက် ကျက်သရေမရှိလိုက်တာကွာ'

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ကောင်တာ ကဆိုင်ရှင်ကို သွားပြသနာရှာရန် စဉ်းစားနေဆဲ မီးကပျက်သွားသည်။

'ကောင်းကွာ'

မီးပျက်လို့ သီချင်းသံရပ်သွားသည်ကိုစိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီးသြဘာပေးလိုက်မိသည်။ သို့သော်လည်း တိတ်ဆိတ်သွားသော ပတ်ဝန်းကျင်က အောင်ဘညို ရင်ထဲက စိုးရိမ်စိတ်တွေကို ပိုပိုတိုးလာစေ၏။ ဒီလိုနှင့် သုံးနာရီ ထိုးသွားသည်။ ရွှေစင်ရောက်မလာသေး။ သုံးနာရီ ဆယ့်ငါး၊ သုံးနာရီခွဲ၊ ထိုမှသည်လေးနာရီ။ ညနေစောင်းလုလုဖြစ်လာသော်လည်း ရွှေစင်ရောက်မလာသေး၊ မီးလည်းပြန်မလာသေးလို့ သာတော်တော့သည်။အဆွေးသီချင်း တွေကြားနေရလျှင် အောင်ဘညို ဆက်ထိုင်နေနိုင်မှာ မဟုတ်။ လေးနာရီခွဲတော့ သိန်းဝင်းရောက်လာသည်။

'ဟော့ကောင် ရွှေစင်ပြန်သွားပြီလား'

ရင်ပူပူ၊ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အောင်ဘညို သောက်ထားသော အအေးပုလင်းတွေကို ဝေ့ကြည့်ရင်း သိန်းဝင်းကမေးသည်။ အောင်ဘညို ခေါင်းကိုသာ လေးလေးပင်ပင်ခါပြမိသည်။

'ငါမင်း အိမ်ရောက်သေးတယ်၊ ပြန်မလာသေးဘူးဆိုလို့ ဒီပြန်လိုက်လာတာ'

အောင်ဘညို ၏ညှိုးငယ်နေသော မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးသိန်းဝင်းလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ခုံမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ဝင်ထိုင်၏။ ဘာသောက်မလဲ လာမေးသော စားပွဲထိုးကလေးကိုလည်း လက်ခါပြလိုက်သည်။ အောင်ဘညို က ရွှေစင်လာနိုင်မည့် လမ်းမဖက်ကို ငေးနေစဉ်တွင် သူလည်း လိုက်မျှော်ရင်း ငြိမ်သက်နေကြ၏။

ငါးနာရီကျော်သည် အထိရွှေစင်ရောက်မလာပါ။ အောင်ဘညို လည်းခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။

'သူငယ်ချင်း ပြန်ကြမယ်လေကွာ၊ မလာတော့ဘူးထင်ပါတယ်'

ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိသောကြောင့် သိန်းဝင်းခေါ်ရာနောက် အသာတကြည်လိုက်လာခဲ့သည်။ဆိုင်ထဲမှာ ကျောက်ချထိုင်နေသော အောင်ဘညိုကို ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သတိပြု မိနေကြပေပြီ။ ထိုအချိန်မှာမီးပြန်လာသည်။ မီးလာလာချင်း ကက်ဆက်က ထမည်သည့် သီချင်းက အလွမ်းသီချင်းပင်။ အောင်ဘညို စက်ဘီးကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး တွန်းထွက်လာခဲ့သည်။လမ်းရောက်တော့ သိန်းဝင်းကမေးသည်။

'မင်းတို့ ကအဆင်ပြေနေကြပြီလို့ ငါတို့ကတွက်ထားတာ၊ အခုဟာကြီးကဘယ်လိုတုန်း'

သိန်းဝင်းသည် အောင်ဘညို အပေါ်မှာ ကောင်းသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပင်ဖြစ်သော်လည်း အမှန်အတိုင်းမပြောလိုပါ။ ရွှေစင်သိက္ခာကျမှာ ကိုလည်းစိုးသည်။

'ဒီလိုပါဘဲကွာ၊ သူငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတယ် ထင်တာပဲ'

'ဆိုးလည်း မင်းကို ခဏတော့ တွေ့သင့်တာပေါ့ကွာ၊ သူလည်းပြောင်းသွားရတော့မှာပဲ'

အောင်ဘညို အဖြေမပေးတော့ပါ။ အသာလေးငြိမ်ကုပ် နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း အောင့်သက်သက်နှင့် အတော်လေးနေရခက်နေသည်။ အသည်းကွဲသည်ဆိုသည်မှာဒါမျိုးလေလား။ အောင်ဘညိုက စကားမပြော တော့သဖြင့် သိန်းဝင်း လည်းနှုတ်ဆိတ်နေသည်။ သိန်းဝင်းနှင့် လမ်းခွဲပြီးနောက် မနေနိုင်သော စိတ်ကြောင့် စက်ဘီးကို ရွှေစင်တို့ ဖက်ကို ဦးလှည့်လိုက်သည်။

နေ စောင်းပြီဖြစ်သော်လည်း လုံးလုံးမမှောင်သေး၊ နေခင်း အပူဒဏ်အောက်မှာ ငြိမ်သက်နေခဲ့ကြသူတွေလည်း လမ်းမပေါ် ထွက်လာနေကြသည်။ အများစု သည်ရယ်ရယ် ပြုံးပြုံး သက်တောင့်သက်သာရှိနေကြသည်ဟု အောင်ဘညိုထင်သည်။ ဒီလူတွေအားလုံးသည် သူနှင့်လားလားမှ မတူသလိုလည်း စိတ်မှာခံစားနေရသည်။

ရွှေစင်တို့အိမ်ရှေ့မှာ စက်ဘီးကို အရှိန်လျှော့ လိုက်စဉ် ပြတင်းပေါက် တစ်ခုမှာ ရွှေစင့်ကို ရိပ်ကနဲမြင်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် စက်ဘီးကို ရပ်လိုက်ပြီး ငေးကြည့်နေမိစဉ် အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှာ ရွှေစင်ပေါ်လာ၏။ သူမလည်းလမ်းမဖက်ကို လှမ်းငေးကြည့် နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အောင်ဘညိုကို လှမ်းကြည့် နေသည်ဟု ထင်စရာရှိသော်လည်း သူမမျက်လုံးတွေက သူ့ကိုမြင်ဟန်မရှိ။ အလင်းရောင် မပျောက်သေး သောကြောင့် လမ်းမပေါ်မှာ ထီးထီးကြီးရှိနေသော အောင်ဘညိုကို ကျိန်းသေ မြင်ရပေမည်။ သို့သော် ပုံစံက မမြင်သလိုဖြစ်နေသောကြောင့် အောင်ဘညို မချင့်မရဲ ဖြစ်ရသည်။

'ရွှေစင်'

မထင်မှတ်ဘဲ အောင်ဘညို နှုတ်ကလှမ်းခေါ် လိုက်မိသည်။ မဝံ့မရဲ နှင့်မို့ လေသံခပ်တိုးတိုးလေးသာ၊ သို့သော် ရွှေစင့် ကိုယ်လုံးလေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အကွာ အဝေးက ဒီလိုအသံမျိုး ကို ကြားနိုင်သော အခြေအနေမှာ မရှိ။
'ရွှေစင်'
'ရွှေစင်'
'ရွှေစင်'
အောင်ဘညို ခေါ်သံက တဖြည်းဖြည်းပိုကျယ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတစ်ခွန်း ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ခေါ်လိုက်ပြီးနောက်မှာ ရွှေစင် ချာကနဲလှည့်ပြီး အိမ်ထဲမှာ ပျောက်သွားသည်။ ပြန်ရောက်လာလေမလားဟု အောင်ဘညို အကြာကြီးဆက် စောင့်နေသည်။ သို့သော် အမှောင်ကသာ လုံးလုံးလျားလျားရောက်လာသည် ရွှေစင့် ကိုထပ်မမြင်ရတော့။ အိမ်အတွင်းဖက်မှာ ကလည်း မီးရောင် နည်းနည်း မြင်နေရသည်မှအပ လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေသည်။နောက်ဆုံးတော့ စိတ်လျှော့ပြီးပြန်ခဲ့ရသည်။
မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ရွှေစင်သူတို့မြို့မှ အပြီးတိုင်ပြောင်းရွှေ့ သွားတော့မည့် အောင်ဘညို၏ ယနေ့ညသည် အိပ်စက်ချင်စရာမရှိကြောင်း ပြောရန်လိုမည်မဟုတ်။ ရွှေစင်ရော အိပ်ပျော်ရဲ့လားဟု တွေးမိတိုင်း အိပ်ရာပေါ် မှာ ထထ ထိုင်မိသည်။ သကြီးန်မှာ တွေ့စဉ်က စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ မလုပ်ခဲ့ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု နောက်မှရသော နောင်တတွေ နှင့် အိပ်ရာပေါ် မှာ တလိမ့်လိမ့်လူးရင်း မနက်ခင်းကိုရောက်ခဲ့ရသည်။
ရွှေစင်ရှိရာ ကို လိုက်သွားချင်သေးသော်လည်း သွားဖို့မရဲတော့၊ အိပ်ရာထဲမှာပဲ အတွေးဟောင်းတွေ တလှေကြီးနှင့် ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ ရွှေစင် သူ့ကိုတွေ့ လိုစိတ်ရှိခဲ့လျှင် ပြန်ရောက်လာသည့် နေ့မှာပင် တွေ့ဖို့ မခက်ပါ။ မတွေ့လို၍သာ ဒီလိုနေခဲ့သည်ဟု တွေးပြီး စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချထားလိုက်သည်။ ခုမနက်မှ သွားတွေ့ နေ၍လည်း အပိုသာဖြစ်ပေတော့မည်။
သို့သော် အောင်ဘညို ဆီကိုနေ့လည်ခင်းတွင် သိန်းဝင်းရောက်လာသည်။ အောင်ဘညို အိပ်ရာထဲမှာပဲ ရှိသေးကြောင်း အိမ်သားတွေက ပြောကြသဖြင့် အိပ်ရာထဲ အထိဝင်လိုက်လာ၏။
'ဟေ့ကောင် ထ ထထ'
အိပ်ပျော်နေသူမဟုတ် သော အောင်ဘညိုက ခြင်ထောင်ပြင်ကို ခေါင်းထုတ်လိုက်သည်။ သိန်းဝင်း လက်ထဲမှာ စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခု။ သိလိုစိတ်ဖြင့် အောင်ဘညို ဝုန်းကနဲ ခုန်ထလိုက်သည်။
'ဘာလဲ၊ ဘာလဲ ပေး'
အငမ်းမရ လှမ်းအယူလိုက်မှာ သိန်းဝင်းက နောက်ကိုပြန်ဆွဲယူလိုက်သည်။
'ဒီတိုင်းမရ ဘူးလေကွာ'
'စားချင်တာကျွေးမယ်ကွာ၊ ခုငါလဲဘာမှ မစားရသေးဘူး ပြီးရင်သွားမယ် ပေး'
အောင်ဘညို ပျာပျာသလဲ အမူအရာကို သနားသွားပုံရသည်။ စာရွက်ခေါက်ကလေး ကိုကမ်းပေး၏။ ယူလိုက်ပြီးမှ တစုံတရာကိုတွေးမိပြီး လန့်သွားသေးသော်လည်း သိန်းဝင်းမျက်နှာက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အားပြန်တက်လာပြီး စာခေါက်ကလေးကို ဖြန့်လိုက်သည်။ ရွှေစင့်လက်ရေး လေးတွေကိုမြင်လိုက်ရ၍စိတ်ထဲအရမ်းပျော်သွားသည်။

အောင်ဘညို
လိမ်လိမ်မာမာနေပါ။ ငါ့ကို တကယ်သတိရရင် စာကျိုးစားပါ။
တက္ကသိုလ် ရောက်ရင်တွေ့ကြတာပေါ့။

ရွှေစင်
စာက တိုတိုလေး၊ သို့သော် သူ့မျှော်လင့် ချက်များကို ပြန်လည်အားဖြည့်ပေးနိုင်သည်။ အောင်ဘညို သိန်းဝင်းကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ သိန်းဝင်းက သူ့ဗိုက်ကို လက်ဖြင့်ပွတ်ပြ၏။
'ဟေ့ ညိုကြီး ပြန်ပြီလားကွ အစောကြီးရှိသေးတယ်'
ဆိုင်ထဲ မှထွက်လာသော အောင်ဘညိုကို ဝင်လာသော သူတစ်ဦးက လှမ်းနှုတ် ဆက်သည်။ အောင်ဘညိုက ပိုက်ဆံမရှိတော့ ဆိုသော သဘောဖြင့် လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို ဝိုင်းပြပြီး လက်ကိုခါပြလိုက်သည်။
'ဟာ .. သဌေးကလဲ၊ လာလာ .. ကိုယ်တို့နဲ့လာဝိုင်း '
လက်ကို အတင်းလာဆွဲ ခေါ်သော်လည်း အောင်ဘညို ငြင်းလိုက်သည်။
'ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားစရာ လေးနဲနဲ ရှိသေးလို့ပါ၊ လုပ်ကြပါ၊ နောက်လည်း ကြုံမှာပဲ'
အောင်ဘညို ကသွားစရာ ရှိသေးသည်ဟု ဆိုသောကြောင့် တဖက်လူ မျက်ခုံးများမြင့် တက်သွား၏ နောက်

တဟဲဟဲ ရယ်လေတော့သည်။
'အော် .. အော် သဘောပေါက်ပြီဗျား၊ ဒါဆိုလည်း မတားတော့ပါဘူး၊ ကြွကြွ'
အောင်ဘညို လည်းရော ယောင်ရယ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ပြင်လမ်းမပေါ် တက်ခဲ့သည်။ လမ်းမီးများလင်းစ မှောင်ရီပျိုးနေလေပြီ။ ကောင်းကင်မှာ တိမ်မည်းထုက နေရာ အနှံအပြားကိုယူထား၏။
'မိုးရွာ မလားမသိဘူး'
အောင်ဘညို တွေးနေစဉ်မှာပင် မိုးနံ့ ပါသော လေတအုပ်က သူ့ကိုဖြတ်တိုးသွားသည်။ ရီဝေနေသော အချိန်မှာ မိုးသက်လေနု ကဝင်တိုက်သောကြောင့် တမြည့်မြည့် လွမ်းသလိုလို စိတ်ကလေးပေါ်လာသော ကြောင့် အသာအယာပြုံးလိုက်မိရင်း ပါးစပ်ဖျားကို ရောက်လာသော သီချင်း တစကို တိုးတိုးညည်းမိသည်။
'...ရင်ခုန်သံ မင်းနားကျပ်လေးနဲ့ နားထောင်ပါဦး၊ ...ဆေးကျောင်းက.. မောင့်ရဲ့ အချစ်လေး ... လာ့လာလာ လား ...'
သီချင်းကို အောင်ဘညို သေသေချာချာမရပါ။ တပိုင်းတစ သာရသည်။ သို့သော်လည်း ခုလို ရီဝေရီဝေ အချိန် မျိုးမှာ ဆိုရသည်မှာ အလွန်အာတွေ့၏။ ထို့ကြောင့် ရသောအပိုဒ်လေးကို ပင် ထပ်ကာထပ်ကာ ဆိုနေမိသည်။ လေကလေးတဖြူးဖြူး နှင့် မိုးရွာတော့ မလိုလိုရှိသော်လည်း တော်တော်နှင့် ရွာမချပါ။
'မရွာ တော့ဘူးထင်ပါရဲ့၊ ဒါလဲကောင်းတာပဲ'
ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း အောင်ဘညို ပြောမိသည်။ ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းတွေကို ပြန်နှေးလိုက်၏။ သို့သော်လည်း မကြာလိုက်ခင်မှာ ပင်သူသွားမည့် နေရာရောက်လာသည်။ အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ မီးလုံးလေးတစ်လုံး ခပ်မှိန်မှိန်လင်းနေသော တစ်ထပ်တိုက်ကလေး တလုံးရှေ့ မှာရပ်လိုက်သည်။ နောက်ဖေးဖက်တွင် မီးရောင်ပျပျ လေးမြင်ရသည်မှ အပ တအိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်နေသည်။ လမ်းပေါ်မှာလည်းလူသွားလူလာမရှိ။ ဘေးဘီကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက်ခြံတခါးကို တွန်းဖွင့် ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ တံခါးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ခပ်အုပ်အုပ် အသံပြုလိုက်သည်။
'မမ .. မမဥမ္မာ၊ မမ .. ရေ'
အတွင်းဖက်က အသံတိတ်နေ၏။ တုံ့ပြန်သံ တော်တော်နှင့် ထွက်မလာသောကြောင့် တခါးကို လက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်ရင်း ထပ်ခေါ် သည်။
'မမဥမ္မာ... မမဥမ္မာ'
အသံနဲနဲ ကျယ်ကျယ်ခေါ် လိုက်မှ အတွင်းဖက်က အသံပြန်ပေါ်လာ၏။
'မောင်လေးလား၊ လာပြီလာပြီ'
စက္ကန့် အနည်းငယ်အကြာတွင် ထမိန်ရင်ရှားနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး တခါးလာဖွင့်သည်။
'မင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်သားပဲ'
မိန်းမရွယ်၏ ခရီးဦးကြိုစကားကို အောင်ဘညို နုတ်ကပြန်မဖြေဘဲ၊ တံခါးပြန်ပိတ်နေသော သူမ၏ဆူဖြိုးတင်းရင်းသော တင်သားကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ညှစ်လိုက်ရင်းတုန့်ပြန်လိုက်သည်။ ဥမ္မာ တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားရသည်။
'ကောင်လေးနော်၊ လာတာနဲ့ဒီလိုပဲ၊ ဟင်း'
'ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ တော်တော်နဲ့ ပေါ်မလာဘူး'
ပြောရင်း အောင်ဘညိုက ဥမ္မာ့ပခုံးကို ဖက်လိုက်သည်။
'ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းမလို့ လုပ်နေတာ'
'ရေချိုးပြီးပြီလား၊ ကောင်းတာပေ့ါ'
ဥမ္မာက အောင်ဘညိုလက်ကို ဆွဲဖယ်ရင်း
'ဘာကောင်းတာလဲ၊ အရက်စော်ကလည်းနံလိုက်တာ၊ သွား ... မင်းလဲရေသွားချိုးဦး'
'ဟာဗျာ၊ မမ ကလဲ၊ အရက်က ပါးစပ်ကပဲနံတာပါ။ ကျန်တဲ့ နေရာတွေ မနံပါဘူး'
အောင်ဘညို က စိတ်မရှည်သလိုပြောရင်း ဥမ္မာ့ကို အိပ်ခန်းထဲ ခေါ်သွား၏။ အခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်အိပ် ကုတင်ကြီးတစ်လုံးက သားနားခန့်ထည်စွာရှိနေသည်။ မွေ့ရာ ထူထူကြီးကို ကြည့်ရင်း အောင်ဘညို ရင်တွေခုန်လာ၏။ ခုနက ဆုပ်ကိုင်ခဲ့ရသော ဥမ္မာ၏ တင်သားအိအိ အတွေ့ကလည်း သူ့ကို လှုံ့ဆော်နေသည်။ ဥမ္မာက အောင်ဘညိုကို တွန်းဖယ်ပြီး ခုတင်ဘေးက မှန်တင်ခုံကလေးမှာ သွားထိုင်၏။ ပြည့်တင်းသော သူမ၏တင်ပါးတွေက ဆိုဖာပုကလေး၏ အပြင်ဖက်ကိုကျော်ထွက်နေသည့် အပြင် ရေမစိုတစိုရှိနေသော ထမိန်၏အပြင်ဖက်ကိုကွဲထွက်လုတော့မတတ်ရှိနေ၏။ ထမိန်ကိုရင်အထက်တွင်ဖြစ်သလို ပတ်စီးထားသောကြောင့် ဝါဝင်းမို့မောက်သော ရင်အစုံကတဝက်လောက် ပေါ်နေပြီး အောင်ဘညိုကို ကလူသလိုမြူသလိုရှိ၏။
အောင်ဘညို ပေါင်ကြားထဲမှ ပွဲတိုင်းကျော်မြင်းသိုးကြီးက တာထွက်ရန်အသင့် အနေအထားဖြင့်လည် တမော့မော့ တဆတ်ဆတ်ခါလာလေပြီ။

'ကွယ်၊ မောင်လေးကလည်း၊ ရေသွားချိုးပါဆို၊ ပြီးမှပြီးမှ..နော်'
အနားကပ်လာသော အောင်ဘညိုလက်ကိုဖမ်းဆုပ်လိုက်ရင်း ဥမ္မာက ချော့သလိုပြော၏။
'နော်.. ခဏလေးပါ၊ မမ လည်းသနပ်ခါးလိမ်းလိုက်ဦးမယ်လေ'
မတတ်သာသည့် အဆုံးရေချိုးဖို့ အောင်ဘညိုဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။ လုံချည်ကို ကွင်းလုံးချွတ်ချပြီး ကုတင်ပေါ် ခြေဖြင့်ခတ်တင်လိုက်၏။ ပေါင်ကြားထဲမှ ထောင်မတ်ပြီး ရမ်းခါနေသော အရာကြီးက ဥမ္မာ့ မျက်နှာရှေ့ မှာတဝဲဝဲဖြင့်။
'မင်းကတော့ လေ၊ တကယ်ပဲ'
ဥမ္မာလည်း ရင်တုန်သွားပုံရ၏။ အင်္ကျီကိုမြန်မြန် ချွတ်လိုက်ပြီး အိမ်နောက်ဖက်ရှိ ရေချိုးခန်းဆီကိုယ်လုံးတီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ရေချိုးခန်း ထဲရောက်သည်နှင့် တံခါးကိုပင်ပြန်မပိတ်နိုင်ဘဲ ကန်ထဲကရေ ကို တခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆင့်ကာဆင့်ကာ လောင်းပစ်လိုက်သည်။ 'ဆပ်ပြာ တိုက်ဦးနော်' ဟုဥမ္မာက လှမ်းအော်၏။ သူမသာ လှမ်းသတိမပေးလျှင် အောင်ဘညိုဆပ်ပြာ တိုက်ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။ထို့ကြောင့် ရေမြန်မြန်လောင်း ဆပ်ပြာကပျာကယာတိုက် နောက်ထပ်ရေတွေ ခပ်သွက်သွက်လောင်းနှင့် ငါးမိနစ် မကြာမှီပင် အောင်ဘညိုရေချိုးခြင်းပြီးဆုံးသွား၏။
'မြန်လိုက်တာနော်'
အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားတော့ ဥမ္မာ ကဆီးပြော၏။ သူမပင်သနပ်ခါးလိမ်း၍မပြီးသေးပါ။ အောင်ဘညိုက သူမဖက်ခြမ်းမှ ကုတင်စွန်းတွင်ဝင်ထိုင်ရန်ပြင်လိုက်သည်။
'မထိုင်နဲ့ဦးလေ၊ မွေ့ယာရေတွေ စိုကုန်မှာပေါ့၊ ဟိုဖက်တန်းမှာ တဘက်ရှိတယ်သုတ်လိုက်ဦး'
'ရှုပ်လိုက်တာဗျာ'
အောင်ဘညိုက စိတ်မရှည်သလိုပြန်ပြောရင်း တဘက်ကိုဆွဲယူပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် သုတ်လိုက်သည်။ တာထွက်ဖို့ပြင်နေသည့် မြင်းကြီးကလည်း ရေလောင်းချိုးဆပ်ပြာတိုက်ပေးခဲ့သည့်တိုင် လည်တိုင်တမော့မော့ရှိနေသေး၏။ ရေသုတ်ပြီး အောင်ဘညို ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် ဥမ္မာက ခြေထောက်တွေကို သနပ်ခါးလူးနေ၏။ ထမိန်ကို ပေါင်ရင်းမက အတွင်းသား တချို့တဝက်မြင်ရ လောက်အောင် မတင်ပြီးဝါဝင်းတုတ်ခိုင်သည့် ခြေတံများကို သနပ်ခါးစိမ်ပြေနပြေလိမ်းနေသည်မှာ အောင်ဘညိုကို ဝေဒနာတိုးသထက်တိုးအောင် တမင်လုပ်နေသကဲ့သို့ရှိသည်။
'မမ ကလဲကြာလိုက်တာ'
ဥမ္မာက အောင်ဘညိုကို မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။
'ပြီးပါပြီတော်၊ တကထဲမှပဲ'
'ဘယ်သွားမလို့လဲ'
ဥမ္မာက ကုတင်ခြေရင်းဖက်ထွက်သွားပြန်သော ကြောင့် အောင်ဘညိုစိတ်တိုသံဖြင့်မေးလိုက်မိသည်။
'အင်္ကျီဝတ်မလို့လေ'
'ဟာဗျာ၊ ပြီးရန်ချွတ်ရမှာဘဲဟာ၊ နောက်မှဝတ်'
'အမလေးတော်၊ ကိုအောင်ဘညိုရယ် ရှင်ဒီနေ့ ဘယ်လိုများဖြစ်လာပါလိမ့်၊ တော်တော် မူးနေလား'
'မမူးပါဘူးဗျာ၊ နဲနဲပဲ သောက်လာတာပါ၊ ကဲပါလာ'
ဥမ္မာ ကအလျော့ပေးပြီး အောင်ဘညိုဆီပြန်လျှောက်လာ၏။ အောင်ဘညို ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်သည်။
'ကဲ'
သူမစကားမဆုံးမီ ပင်အောင်ဘညိုက ထမိန်ရင်ရှားကို ဆွဲဖြေချလိုက်ရာ ကြမ်းပေါ်ကို ပုံကျသွားသည့်နောက် မီးရောင်အောင်တွင် ဝါဝါဝင်းနေသော ဥမ္မာ့ ကိုယ်လုံးလေး ကဘွားကနဲပေါ်လာသည်။ အောင်ဘညို ခေတ္တမျှ မျက်စိအရသာခံပြီးကြည့်နေလိုက်သည်။ အောင်ဘညို ဥမ္မာ၏ သဘာဝ ကိုယ်လုံးကိုမြင်ဖူးသည့် အကြိမ်တွေ မနည်းလှပါ။သို့သော်လည်း မြင်တိုင်းမြင်တိုင်း ရိုးသွားသည်မရှိ စိတ်ကိုဆွဝေစေမြဲ။
'ဒီမှာ သနပ်ခါးတွေတောင် ကောင်းကောင်းမခြောက်သေးဘူး'
ဥမ္မာက နွဲ့နွဲ့ကလေးဆိုလေရာ အောင်ဘညိုက သူမပခုံးနှစ်ဖက်က ကိုင်ပြီးအောက်ကို ဆွဲနှိမ့်လိုက်ရာ ကုတင်ဘေးမှာ ဒူးထောက်လျှက်ကလေးဖြစ်သွား၏။
'မျက်နှာကလည်းမခြောက်သေးဘူး မောင်လေးရဲ့၊ '
'ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ပေါင်တွေပေကုန်လို့စိတ်မဆိုးပါဘူး'
အောင်ဘညိုက ပြောရင်း ဥမ္မာ့ခေါင်းကလေးကို ဖိချလိုက်၏။ ခေါင်းကလေး အောင်ဘညို ပေါင်နှစ်ဖက်ကြားထဲမြုပ်ဝင်သွားသည်။
'ဟွန်း၊ စည်းစိမ်ကလည်း ခံချင်...'
ဥမ္မာ စကားဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရပါ။ အောင်ဘညိုက သူမကိုစကားဆက်ခွင့်မပြုတော့။ အောင်ဘညို

၏မြင်းရိုင်းကြီးက သူမ၏နုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားထဲကိုလွှားကနဲခုန်ဝင်သွားတော့သည်။ သူစောင့်ခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီမဟုတ်ပါလား။ ဥမ္မာကလည်း မညင်းဆန်ပါ။ အလိုက်သင့်ဆီးကြိုလိုက်သည်။

အောင်ဘညို မျက်လုံးတွေကိုမှေးပြီး ဇိမ်ယူနေလိုက်သည်။ လက်တွေက ဥမ္မာ့ ခေါင်းကလေးကို အသာအယာပွတ်သပ်ပေးလျှက်။ ဥမ္မာ့ လျှာလေးသည် အလွန်နူးညံ့နွေးထွေး၏။ ထို့အတူလျှင်မြန်သွက်လက်စွာလည်း လှုပ်ရှားနိုင်သည်။ ထို့အတူ သူမ၏သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးတွေကလည်း အောင်ဘညို ကိုအသည်းယားစေသည်။ အောင်ဘညို အတွက်မိန်းမ မရှားလှပါ။ သို့သော်လည်း ဥမ္မာ့ဆီကို ရောက်ရောက်လာတတ်သည်က ဒီလိုအပြုအစု အယုအယလေးတွေ ကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။အခုလည်းကြည့်ပါ။ နကိုကပင် ရမ္မက်လှိုင်းကြွနေသော အောင်ဘညို ဥမ္မာ့ကြောင့် လှိုင်းလေ ပိုထန်လာနေရခြေပြီ။ ဒီလိုနည်းဖြင့် ဇာတ်သိမ်းခန်းထိရောက်အောင်သွားဖို့ အောင်ဘညို မရည်ရွယ်ပါ။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးအခြေအထိ မရောက်အောင် တောင့်ခံထားရခြင်းသည်ပင်အရသာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဥမ္မာ့ ဆံပင်များ၊ နားရွက် လည်တိုင်စပ်တို့ကိုပွတ်သပ်ပေးရင်း စည်းစိမ်ခံနေလေ၏။

အောင်ဘညို အကြောင်းကိုသိသော ဥမ္မာကလည်း ပိုမိုအားထုတ်ကြိုးပမ်းပေးပါသည်။ သူမအားစိုက်လေလေ အောင်ဘညိုက အရသာတွေ့လေလေဖြစ်သောကြောင့် အခြေအနေကိုထိန်းသိမ်းထားနိုင်၏။ မျက်လုံးညိုညိုကြီးများနှင့် မော့မော့ကြည့်သော်လည်း အောင်ဘညိုက အေးအေးဆေးဆေး အသွင်ဖမ်းထား သောကြောင့် သူမလည်းစိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲတဖြည်းဖြည်း နှင့်ပြိုင်ပွဲတစ်ခု အသွင်ကို ဆောင်လာပြီး နောက်ဆုံးဝယ်သည်းမခံနိုင်တော့သော ဥမ္မာက အရှုံးပေးစကားကိုဆိုရ၏။

'မတော်သေးဘူးလား ဒီမှာ ညောင်းလှပြီ၊ တကကထဲနေနိုင်လိုက်တာ'

မှေးမိုတ်ထားသော မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အောင်မြင်သော အပြုံးဖြင့် အောင်ဘညို ထရပ်လိုက်သည်။ ဥမ္မာက လည်းထရပ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးတွေက အောင်ဘညိုကို စူးစူးကြည့်နေပြီး စိုစိုရွှဲနေသော နှုတ်ခမ်းလွှာတွေက မီးရောင်မှာ တလက်လက်တောက်ပြောင်နေသည်။ဒါကိုကြည့်ပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်ပဲ ဥမ္မာ့ကို တင်းတင်းဆွဲဖက်လိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေကိုစုပ်နမ်းပစ်လိုက်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ဥမ္မာ့ မျက်လုံးလေးတွေ မှေးကျသွားရသည်။ အောင်ဘညိုက နမ်းရှုံသာမက သူမ၏ အောက်ပိုင်း နေရာတချို့မှာပါ လက်ကိုပြေးကစားပေးလိုက်၏။

'ဟင် ... အင် ..အင်.. မောင်လေးရယ်'

အောင်ဘညိုကို ဖြေဖျော်ရင်း သူမကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်တွေတက်ကြွနိုးကြားလာသည်ထင့် ကိုယ်အောက်ပိုင်းဆီတိုးဝင်သွားသော လက်စိုစွတ်မှုတွေကို စမ်းသပ်ခံစားလိုက်ရသည်။ လက်ချောင်းတွေကိုပါ စိုရွှဲသွား၏။ ထို့ကြောင့်အောင်ဘညို အချိန်မဖြုန်းတော့ပါ။ ဥမ္မာ့ ကိုယ်လုံးလေးကို ကုတင်ပေါ်သို့တွန်းချလိုက်ရာ အလိုက်သင့်လေးကျသွားသည်။ ဥမ္မာ့မျက်လုံးတွေကလည်း အောင်ဘညိုဆီကမခွာ ပဲ အမြန်လာပါလှည့် ဟုဖိတ်ခေါ်နေသယောင်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း အောင်ဘညိုက သူမကိုစချင်သေးသောကြောင့် ခြေရင်းမှာရပ်ပြီးကြည့်နေမိသည်။ ရီဝေဝေ မျက်လုံးများနှင့် ကန့်လန့်ဖြတ်နုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက စိုလက်ဝင်းပြောင်နေသလို ဖြူလွှတုတ်ခိုင်သော ပေါင်တံနှစ်ခုကြားက ဒေါင်လိုက် နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ချပ်ကလည်း မီးရောင်အောက်မှာ ဆီသုတ်ထားသလိုပြောင်လက်နေ၏။ လုံးဝန်းပြည့်ဖြိုးသော ရင်နှစ်မွှာကလည်း အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူနေသော ကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကိုမြင်ရသည်။

'ဘာလဲလို့ ... ခုနကတော့ သူပဲ ..အတင်း'

ဘာမှမလုပ်ဘဲ သူမကို စိမ်ပြေနပြေ ကြည့်နေသောကြောင့် ဥမ္မာ့ဆီက စိတ်မရှည်သလိုအသံလေးထွက်လာသည်။ ကြည့်လို့ကောင်းလို့ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သလို ခုနက ဥမ္မာ့ အပြုအစုကောင်းမှုကြောင့် ခရီးဆုံးရောက်လုလုဖြစ်နေသော အခြေအနေကို ပြန်လျှော့ချဖို့ အချိန်ယူနေခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ အခု ဥမ္မာကလည်း သွယ်ဝိုက်၍တောင်းဆိုလာပြီ မို့အောင်ဘညို ကုတင်ပေါ် လှမ်းတက်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဥမ္မာ့ဒူး နှစ်ဖက်ကို လှမ်းအုပ်အကိုင်လိုက်မှာ ပေါင်တံကြီးနှစ်ချောင်းက ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီကို သူ့အလိုလိုပြန့်ကားကျသွားသည်။ အောင်ဘညို ကိုယ်ကိုကိုင်းလိုက်ပြီး အဆင်သင့်ပြင်လိုက်သည်။

ဥမ္မာကလည်း အောင်ဘညို လက်မောင်းနှင့်လည်တိုင်ကို လှမ်းကိုင်ရင်း အားယူအသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။ အောင်ဘညို ခါးကိုအောက်သို့အသာအယာဖိချလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း။ တအိအိအောက်သို့ကျဆင်းသွားသည်ကို စိတ်ကသိနေရသည်ကိုအောင်ဘညိုသဘောကျ၏။ နောက်ဆုံးတော့ အသားဆိုင်နှစ်ခု ဖတ်ကနဲရိုက်မိသွားသည်။ ဥမ္မာလည်း နုတ်ခမ်းလေးများကို သွားနှင့်အသာကိုက်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထို့နောက်အောင်ဘညို သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို အပေါ်သို့ပြန်မအတင်လိုက်တွင်

'ဥမ္မာရေ၊ ဟေး.. ဥမ္မာ .. အိပ်ပြီလားဟေ့'

အိမ်တံခါးကို တဘန်းဘန်းရိုက်သံနှင့်အတူ အော်သံကြီးတစ်ခု အိမ်ရှေ့ဆီမှကြားလိုက်ရသောကြောင့် အောင်ဘညို ဆတ်ကနဲတုန်သွားရသည်။ စိတ်ကဇဝေဇဝါဖြစ်နေဆဲ ဥမ္မာက အိပ်ရာပေါ်မှကုန်းထလာ

သည်။ အောင်ဘညိုကိုတွန်းဖယ်လိုက်ပြီး သူမထမိန်ကို သွေးရူးသွေးတန်းလိုက်ရှာသည်။
'ဥမ္မာရေ၊ ညီမလေးရေ'
အောင်ဘညိုသိလိုက်ပေပြီ။ သူ၏ မွေးသဖခင် ဦးလှအောင်၏ အသံပေတည်း။ ဥမ္မာ ကုတင်ခြေရင်းတန်းပေါ်မှ ထမိန်ကို ကသောကမျော ကောက်စွပ်လိုက်ပြီး အောင်ဘညိုကို အခန်းပြင်တွန်းထုတ်ရင်း ပြန်ထူးလိုက်သည်။
'ရှင်၊ လာပြီ အကိုကြီး ခဏလေး'
ပြီးတော့မှ အသံကိုနှိမ့်လိုက်ပြီး
'မောင်လေး နောက်ဖေးတံခါးက ထွက်သွားနော်၊ တခါးကိုပြန်စိထားခဲ့၊ မမနောက်မှ ပိတ်လိုက်မယ်'
ပြောပြော ဆိုဆို အောင်ဘညို အကျီနှင့် လုံချည်ကို ပြန်ကောက်ယူပြီး လက်ထဲထိုးထည့်ပေးသည်။
'အရေးထဲမှကွာ'
အောင်ဘညို မချင့်မရဲပြောမိသည်။
'သူခရီးသွားမယ်ဆိုတော့ မလာဘူးထင်တာပေါ့၊ လိမ်မာပါတယ်မောင်လေးရယ်၊ နောက်နေ့မှလာနော်'
အောင်ဘညို လုံးဝမကျေနပ်ပါ။ သို့သော်သူဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် နောက်ဖေးကိုထွက်လာစဉ် ဥမ္မာ အိမ်ရှေ့ဖက်သို့ပြေးထွက်သွား၏။
'အကိုကြီးရေလာပြီ'
စိတ်တိုနေသောကြောင့် အိမ်ပြင်ကို ကိုယ်လုံးတီးကြီးနှင့်ထွက်လာမိသည်ကို အောင်ဘညို သတိမထားလိုက်မိ။ အပြင်ရောက်၍ လေအေးလေးက ဝင်တိုက်လိုက်မှ သတိပြုမိပြီး လက်ထဲမှာ လုံးချေကိုင်လာသော အဝတ်အစားတွေကို ကောက်စွပ်ရသည်။ အိမ်ဘေးဖက်က ပတ်ပြီးအိမ်ရှေ့ ဖက်ကိုအလာ အထဲမှ ဦးလှအောင်၏ တဟားဟားရယ်သံနှင့် ဥမ္မာ၏ ညုတုတုအသံစာစာလေးကို ကြားနေရ၍ ပိုပြီး မချင့်မရဲဖြစ်ရသည်။
'တတ်လဲ တတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတွေ'
အောင်ဘညို မကျေမနပ်ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဟွန်ဒါဆိုင်ကယ်တစီးရပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုမိလောက်သော အခြေအနေကို ရောက်နေသဖြင့် ဥမ္မာရော သူပါ ဆိုင်ကယ်သံကို မကြားမိကြခြင်းဖြစ်မည်။ ဒီဆိုင်ကယ်ကိုမြင်ပါမှ အောင်ဘညို ပိုစိတ်တိုသွားရသည်။ အောင်ဘညိုအတွက်ဆိုပြီး ဝယ်လာပြီးမှ စီးတော်ယာဉ်ရလေပြီဟု ကျေနပ်နေမိဆဲ ကားကိုရောင်းပစ်လိုက်ပြီး သူပဲစီးတော့မယ် ဟုလုပ်လိုက်သည်ကို ခုထိအောင်ဘညို အစာမကျေပါ။ခုလည်းစားနေဆဲ ထမင်းလုပ် ပုတ်ချခံလိုက်ရပြန်လေပြီ။
အမှန်တော့ ဥမ္မာသည် ဦးလှအောင် အိမ်တစ်ဆောင်မီးတပြောင်ဖြင့်ထားသော မယားငယ်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အောင်ဘညိုက ကပ်ပါးကောင်တကောင်သာ။ ကြံဖန်ပြောရ လျှင် ဥမ္မာနှင့် အရင်ဆုံးစသိတာက အောင်ဘညို။ထွေးရီ တုန်းကလိုလို့ပင်ပြောရမည်။
ဥမ္မာသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်းပြည့်ဖြိုးသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော်ပညာအခြေခံနှင့်ငွေကြေး တော့မပြည့်စုံရှာပါ။ သို့သော်ကံကြမ္မာ ကမျက်နှာသာပေးသည့် သဘာဝအလှအပများက သူမကို ငွေဖြစ်စေခဲ့၏။ စစချင်းမှာတော့ ဒီလိုမျိုးမဟုတ် လူကြိုက်များသော မိန်းမလှကလေးဘဝနှင့် ယောကျ်ားလေးတွေ ထည်လဲတွဲပြီး အောင်ဘညိုလို စက်သူဌေးသားသည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ထက်အသက်ငယ်သော အောင်
ဘညို ကိုသဘောကျသော်လည်း ရေရှည်ကိုတွေးပြီး ဇတ်လမ်းက မကြာခဲ့ပါ။ သို့
သော်လည်း ဒီလိုမိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို အောင်ဘညိုက ချမ်းသာပေးရိုး မရှိသည့်
အပြင် ဥမ္မာကလည်း မဆွတ်ချင်ကညွတ်ချင်သူလည်းဖြစ်သောကြောင့် မကြာလှသော အချိန်လေး
အတွင်းမှာပင် မီးကုန်ယမ်းကုန် အချစ်ကြမ်းခဲ့ကြသည်။နောက်တော့ သူဌေးတစ်ယောက်
ယောက်နှင့်ပဲ ပါသွားသလိုလို သတင်းဖြစ်ပြီးနောက် ဥမ္မာ အောင်ဘညို တို့မိုး
က ပျောက်သွားသည်။ မေ့လောက်သော အချိန်တစ်ခုမှာမှ ဦးလှအောင်၏မယားငယ်ကလေးအ
ဖြစ် ကျော့ကျော့ကလေးပြန်ရောက်လာသည်။ သူမကို ခေါ်သွားသော ရန်ကုန်သားသူဌေး
ဆိုသူ လူလည်က ပစ်ထားခဲ့သဖြင့် ဒုက္ခရောက်နေစဉ် ဦးလှအောင်က ကယ်တင်လာခဲ့သည်
ဟူ၏။
ဥမ္မာ့ကို ဦးလှအောင် တော်တော်လေးသဘောကျသည်။ ဥမ္မာကလည်း အတွေ့အကြုံစုံ
အတတ်ပညာလည်း ရင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ဦးလှအောင်ကို အမိအရဖမ်းဆုပ်ထားနိုင်
ခဲ့သည်။ အရင်က ရှိခဲ့ဖူးသော မယားငယ်တွေကို ပျဉ်ထောင်အိမ်၊ ထရံကာအိမ်လောက်
သာငှားပေးတတ်သော ဦးလှအောင် ကဥမ္မာ့ကို တစ်ထပ်တိုက် တစ်လုံးဝယ်ပေးသည်ကို
ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိသာပါ၏။

ဒီမှာပင် အောင်ဘညို နှင့်ဥမ္မာ ပြန်ဆုံကြသည်။ ပင်ကိုယ်စရိုက်အားဖြင့် ဥမ္မာ ကလည်း ရမ္မက်ထန်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဟိုအရင်က စွမ်းခဲ့ သောဦးလှ အောင်သည် အသက်အရွယ် ရလာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဥမ္မာ့ ကိုလုံးဝကျေနပ်နှစ်သိမ့် အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ပါ။ ဒီတော့လည်း လူငယ်ခြေတက်ကလေး အောင်ဘညိုကို အခွင့် အရေးပေးခြင်းဖြင့် အားလုံးအဆင်ပြေစေခဲ့သည်။
ဦးလှအောင် မလာနိုင်သည့် ရက်များဆိုလျှင် အောင်ဘညို ရောက်လာတတ်သည်။ တခါတလေ အဝင်အထွက် ကလေးပင်လွဲ သွားတာမျိုးဖြစ်တတ်၏။ ဒီနေ့ လိုမျိုး ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် ရောက်လာခြင်းမျိုး မကြုံဖူးသေး။ သူတို့ ဇတ်လမ်းသာ ဦးလှအောင်သိသါွးလျှင် မ လွယ်။ ဥမ္မာရနေသော အခွင့် အရေးတွေ ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်။ ထို့အတူသူမ နှင့် ဘက်ညီသော အောင်ဘညို ကိုလည်း မခွာနိုင်ပါ။ ။တခါတလ အဖေပြန်သားလာ၊ သားပြန် အဖေရောက်နှင့် ‘အိပ်ခန်းထဲက ကိုမထွက်ရပါဘူး’ ဟု ညည်းတတ်သော်လည်း ဒါကိုပင် သူမသ ဘောကျနေဟန်ရှိ၏။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုအောင်ဘညို အောင်မြင်စါာဆုတ်ခွာခဲ့ရလေပြီ။ ဒီလိုမျိုးတို့လို့ တန်းလန်း တခါမှ မဖြစ်ဖူးသဖြင့် အောင်ဘညို တော်တော် ကို့လို့ကန့်လန့်ဖြစ်ရသည်။ သူ့မှာ တခြားမိန်းကလေးတွေ ရှိသော်လည်း အပြုအစု ကောင်းသော ဥမ္မာ့ကို သူလည်း စွဲသည်။ ဦးလှအောင်လို ဝါရင့် ပင်ကျသေးလျှင် အောင်ဘညိုလို လူငယ်လေးက ဘာပြောကောင်း မည်နည်း။ ပိုက်ဆံလည်းမကုန်၊ ဦးလှအောင်က အစစ တာဝန်ယူပေးထားသဖြင့် အဆင်သင့် လက်ဆေး စားရုံဟုပြောလျှင်တောင်ရသည်။
အောင်ဘညို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်နေမိသည်။ အရက်ဆိုင်ပြန်သွား ရအောင်လည်း ပိုက်ဆံက တပြားမှမရှိတော့။ သိက္ခာကျခံပြီး အကြွေးလည်းမသောက်ချင်။ တခြားမှာ သူတွဲနေသည့် မိန်းကလေးတွေရှိသော်လည်း ကြို တင်ချိန်းဆိုမထားသဖြင့် တွေ့မှာမဟုတ်။ ခုလောက်ရှိအိမ်မှာ အိပ်နေကြလောက်ပေပြီ။
ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လာရင်း စက်ပိုင်းထဲ ရောက်နေသည်ကို သတိပြု လိုက်မိတော့ ကိုဘိုကြီးကို သွားသတိရသည်။ ဦးလှအောင် ကားရောင်းလိုက်ပြီး ကထဲက ကိုဘို ကြီး ညနေဖက်ဆို အိမ်မှာပဲ ရှိတတ်သည်။ သူ့ဆီမှာ အရက်လေးဘာလေးရှိတတ်၏။ ဒါ မှမဟုတ်လည်း သူ့ကိုခေါ်ပြီး အပြင်မှာလိုက်တိုက်ခိုင်းလျှင်ရသည်။ ကိုဘိုကြီးဆိုတော့ အားနာစရာလည်းမလို။သိက္ခာကျစရာ အကြောင်းလည်းမရှိ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ပျော် သွားပြီး အောင်ဘညို ကိုဘိုကြီးတို့ အိမ်ဖက်ဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။ ညရှစ်နာရီကျော် လောက်သာရှိသေးသဖြင့် သူခေါ်လျှင် ကိုဘိုကြီးလိုက်မည်ပင်။
လာနေကျဖြစ်သဖြင့် ခြံဝင်းတံခါးကို လက်နှိုက်ဖွင့်ပြီး အောင်ဘညို ခြံထဲဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့မီးတွေ တော့ပိတ်ထား၏။ လူသံလည်းမကြားရ။ ထို့ကြောင့် အိပ်တံခါးသော့ ကိုစမ်းကြည့်လိုက်ရာ သော့ခတ်မထား။ အော်ခေါ် လိုက်မည်ပြုပြီးမှ စိတ်ကူးတမျိုးပေါ်လာ သဖြင့် အိမ်ဘေးမှ ပတ်သွားကြည့်စဉ် ကိုဘိုကြီးတို့ အိပ်ခန်းဖက်ဆီမှတကျီကျီ မြည်သံသဲ့ သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အကြိမ်ကြိမ်ကြားဖူးသည်မို့ ဘာသံဆိုတာ အောင် ဘညို ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ကို ဘိုကြီးလှုပ်ရှားနေလေပြီ။ သူ့ခုတင်ကြီးကို အခုထိပြု ပြင်ပုံမရသေး။ စိတ်ပျက်သွားရသော်လည်း သူများ ကိုအနှောက်အယှက်မပေးချင်တော့ သော ကြောင့် ပြန်လှည့် ထွက်လိုက်စဉ် တဖက်ခြံ တွင်းရှိ ဂိုထောင်ဖက်မှ မီးရောင်လက်ကနဲ မြင်လိုက် သည်။